Biblioteca Polirom

Martin Amis

Născuţi morţi

POLIROM

MARTIN AMIS

NĂSCUȚI MORȚI

„...și astfel chiar dacă (autorul satiric) prezintă o viziune asupra viitorului, îndelenicirea sa nu este profeția, așa cum subiectul său nu este ziua de mâine... ci ziua de azi”.

MENIPPUS

• PARTEA ÎNTÂI •
VINERI •

▫ 1. ▫
Așa, băiete ▫

Erau cinci dormitoare.

În apartamentul princiar, Giles Coldstream se târa pe podea în genunchi și coate, căutând telefonul și ținându-și mâinile apăsate cu putere pe gură. Șerpuirile cordonului verde îl duseră în cele din urmă la un morman de sticle de gin goale, aflate sub birou. Cu palma stângă încă apăsată pe buze, Giles trase cu mâna dreaptă de fir. Se săltă cu greu pe vine și formă două cifre.

— Cu doctorul Wallman. Repede. Domnul doctor Gerald Wall...

Dar chiar în timp ce vorbea, un dinte de forma și nuanța unui cartof pai îi pică pe limbă și de acolo căzu cu un zornăit sec pe receptorul de bachelită.

— Vă rog, repede.

— Ce număr doriți? întrebă o voce de femeie.

— Vă rog. Eu sunt... toți îmi... în clipa aceea, unul după altul, ca niște mărgele deșirate sau ca niște clape de pian desprinse, dinții începură să i se reverse din gură.

— Ce număr doriți? repetă vocea.

Giles scăpă receptorul. Mâinile i se agitau disperate în gură, încercând să-i țină acolo, să-i pună la loc. Fața îi luci de lacrimi când o spumă sângerie îi țâșni printre buze.

— Dinții mei, spuse. Vă rog, ajutați-mă. S-au dus toți.

Dormitorul de pe partea cealaltă a coridorului poate că nu era la fel de mare ca al lui Giles, în schimb era spațios și frumos aranjat, oferind o perspectivă plăcută asupra străzii principale a satului și a clinelor ușoare ale dealurilor de dincolo de sat. La masa retrasă în alcovul bovindoului ședea *Honourable* Quentin Villiers, blond, zvelt, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni din piele de șarpe strânși pe trup și învăluit într-o cupolă de lumină rece, împestrițată de firicele de praf, de la veioza reglabilă care arunca umbre tuciurii în spațiul din spatele lui, ascunzând pe jumătate trupul gol al unei fete ce dormea în pat. *Le Neveu de Rameau* a lui Diderot odihnea pe coapsele lui aurii. Quentin închise cartea, stinse țigara și luă o pastilă albă din cutia cu capac cu arc de pe masă. O aruncă în aer cu un bobârnac și își dădu capul pe spate ca să prindă în gură micul cilindru lucios. Dădu salivei răgaz să spele gustul ce-i rămăsese în gură.

Hon. Quentin Villiers se ridică. Printre perdelele trase pe jumătate, privi la strada care căpăta o nuanță cenușie în zorii liniștiți. Chipul său reflectat în geam începu să se dizolve – părul blond ondulat, gura subțire, ochii verzi nefiresc de strălucitori. Când stinse veioza, restul camerei păru să se lumineze.

— Iubito, iubito, trezește-te, spuse Quentin masând-o pe soția lui pe spate, ca să o descebelească. Eu sunt... eu sunt.

Celia Villiers se mișcă și clipi; chipul i se destinse când îl recunoscu. Grijuliu, Quentin dădu la o parte cearșaful, se uită cu venerație la sânii ei și, cu un gest de mângâiere, îi atinse ușor gâtul cu vârfurile degetelor.

— Te iubesc, șopti el.

— Mulțumesc. Și eu te iubesc.

După câteva minute, Quentin se rostogoli pe spate. Capul Celiei, împodobit cu o coamă șatenă, dispăru în

călătoria lentă, sacrosanctă, în jos de-a lungul pieptului bărbatului. Apoi, cu o expresie de calm exagerat, Quentin își întoarse privirile spre tavan, în timp ce ea îi uda pântecele cu lacrimi.

Al treilea și cel mai mic dintre dormitoarele de la etajul întâi era despărțit de cel pe care tocmai l-am părăsit printr-un sandvici subțire de tencuială și carton. Ca urmare, sunetele produse de soții Villiers în timp ce făceau dragoste pătrunseră prin peretele despărțitor cu o claritate rezonabilă, trezind-o pe Diana Parry, care avea somnul mai ușor decât partenerul ei.

După ce-și veni în simțiri – o stare care niciodată nu părea s-o părăsească de tot –, Diana se propti în cot și se uită cu un spasm involuntar la ceafa lui Andy Adorno, acoperită de un păr la fel de negru și de lucios ca și al ei, și la umerii lui lați, pe care avea un semn din naștere. În timp ce chiotele de încântare ale Celiei se înmulțeau și sporeau în intensitate, Diana începu să numere punctele negre de pe omoplații lui Andy. Număra cu ostilitate, din pricină că Andy nu făcuse dragoste cu ea noaptea trecută. Zgomotele din camera alăturată răsunau acum fornăit și ambiguu. Un sunet întotdeauna înspăimântător, aproape inuman, își spuse Diana în gând.

Încă adormit, Andy se răsuci, făcând ca un miros de prosoape ude, mirosul lui natural, să se răspândească peste tot în pat. Diana observă cu satisfacție trecătoare că fața lui avea culoarea vaniliei, iar respirația îi era hârâită. Ridică cearșaful să se uite la pântecele lui Andy, balonat de whisky. Se umfla și se dezumfla liniștit.

Diana lăsă cearșaful să cadă. Andy avusese o erecție alcoolică, de mânz pofticios. Diana râmji.

Dându-se cu grijă jos din pat, își luă caftanul de mătase de culoarea cireșei și trusa de machiaj, de formă cubică.

Păși peste o chitară spartă și își croi unduioasă drum printre setul de baterii și suportul microfonului. Alături, în baie, puse trusa pe capacul scaunului de la closet și umplu chiuveta cu apă. Începu să-și stropească fața cu mâinile ca niște aripioare țepene.

Dormitorul de la al doilea etaj era încă neocupat, așa că nu trebuie să ne rețină prea mult. O mansardă scundă, ca mai toate mansardele, degajând o atmosferă melancolică, de spațiu lăsat în părăsire, în ciuda reparațiilor recente la care fusese vizibil supusă. Cele două paturi de o singură persoană stăteau lipite sub fereastra mică, acoperite cu cearșafuri duble curate. Pe noptieră se găsea o sticlă de apă marca Malvern și *trei* pahare. Ca un fel de simbol, o păpușică-spiriduș cu păr turcoaz se rezema de perne, cu membrele rășchirate spasmodic și cu gura crispată într-un rânjet dement, idiot.

În cel de-al cincilea și ultimul „dormitor” – de fapt o boxă fetidă de trei pe trei, situată între garaj și cofrajul boilerului – Keith Whitehead zăcea întins pe păturile aspre, bășindu-se fabulos.

Așa, băiete.

Whitehead este un tânăr aproape absurd de neatrăgător – practic, un pitic, am putea zice. Când cineva vrea să spună ceva drăguț despre înfățișarea lui, de obicei vine cu o chestie de genul „Ai un colorit destul de drăguț”, referindu-se la sprâncenele lui negre și la părul subțire și galben. Odată stabilit acest fapt, n-a mai rămas nimic de lăudat la persoana lui neapetisantă – câteva fire încâlcite de paie acolo, cocoțate pe o mască de acnee, turtită și arțăgoasă; torsul mic, puhav și îmbufnat, și membrele respingător de mici; textura amorțită, cadaverică a întregului.

Cu cât scoteai mai multe haine de pe el, cu atât mai traumatic devenea ceea ce ți se înfățișa în fața ochilor.

Soră-sa (la fel de grasă, dar mai bine proporționată) a fost cuprinsă de istericale când l-a surprins odată în baie. Altădată, intrând el în Piscina Municipală Wimbledon, două adolescente au vomitat spontan, la capătul mai puțin adânc al bazinului (întrebate ce se întâmplase, au spus că le dăduseră gata smocurile îmbârligate de pe sfârcurile sinilor măsura D ai lui Keith – ca urmare, lui Whitehead i s-a interzis să mai frecventeze băile publice). La controalele medicale de la școală, doctorii refuzau de obicei să-l atingă, iar profesorul de sport a amenințat că-și dă demisia dacă Whitehead mai pune piciorul în sala de gimnastică. Parcă ținând isonul acestor metehne trupești, firea lui Keith duce cu desăvârșire lipsă de inteligență, generozitate și șarm. Mai mult, Whitehead este extrem de conștient de această stare de fapt, știind fără urmă de îndoială că, după standardele aproape ale tuturor, mai bine i-ar sta mort.

Își trecu acum în revistă situația, în timp ce se extrase dintre pături și se așeză pe marginea patului, legănânduse în pijamaua lui ce răspândea un miros înțepător, trezindu-se pentru a suta oară în casa asta plină de oameni înalți și înstăriți. Lui Keith îi era foame; stomacul îi gârâia atât de tare, încât urlă la el să tacă naibii. Era ora opt. Probabil că ceilalți nu se treziseră încă, așa că bucătăria va fi numai a lui. Se ridică în picioare și, după câteva clipe de cumpănire, îmbrăcă halatul de casă, o oroare cafenie din tweed, cumpărat de părinți în momentul în care fuseseră siguri că nu va mai crește, ca halatul să-i rămână mic. Domnul și doamna Whitehead mai puseseră de la ei câțiva centimetri, chiar contaseră pe faptul că fiul lor se va mai înălța oleacă; dar iată că măsura de prevedere s-a dovedit cu totul inutilă, iar materialul greu se învolbura amplu în urma lui. Keith însă era flămând, iar hainele sale, niște articole jegoase, mult prea mici pentru trupul lui gras, îl îngrozeau chiar mai mult decât riscul de a fi prins fără ghetele cu toc înalt,

măturând casa cu fundul lui gras și jos. În papuci, prin urmare, Keith Whitehead deschise ușa „dormitorului” și se furișă prin garaj până în casă.

▫ 2. ▫
Rutină ▫

Astfel că, atunci când Giles Coldstream intră în bucătărie, dădu peste Whitehead. Se priviră alarmați preț de o clipă. Keith ședea la masă, congestionat și gâfâind, după ce tocmai îl bătuse pe Mandarin, motanul persan al Celiei, care suferea de bronșită.

— Salut, zise Giles, șocat și de data asta de relativa proporționalitate a dinților lui Whitehead.

— Bună, gâfâi Keith.

Giles se așeză precaut lângă Keith la masă și câteva clipe îi privi chipul; apoi își feri ochii.

— De fapt, noaptea trecută am avut iar visul ăsta cumplit al meu, care mă chinuie când și când, zise Giles. Îl surprindea oarecum că o zisese; până în acea clipă nu pomenise nimănui despre vis. Atunci ce-l apucase să-i spună tocmai micului Keith? Ca și când dimineața aceea se dovedise altcumva decât monotona rutină. Giles se trezise pur și simplu, își agitase ca pe un pește limba prin gură, își controlase dinții în oglinda de pe noptieră și se repezise în partea cealaltă a camerei, la frigiderul uriaș și tremurător în care-l aștepta cana matinală de Bloody Mary. Acum își spunea în sinea lui că ar fi trebuit să bea mai mult înainte să se aventureze în jos pe scară. Starea de trezie îl făcea întotdeauna indiscret.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Keit. În visul ăsta care-ți revine?

— Aha. Iar mi-au picat toți dinții.

Whitehead se încruntă afabil.

— Cred că asta are de-a face cu teama de eșec sexual. E un vis sexual – atunci când îți cad toți dinții.

— Nu, nu-i așa, mormăi Giles. Nu în cazul meu.

— Atunci la tine care-i cazul?

— Cazul e că mie-mi cad toți dinții.

— Aha. De unde știi?

— Pentru că numai asta fac de fiecare dată.

— Ce?

— Cad.

Giles se ridică, traversă bucătăria până la suportul de vase și se prinse de marginea lui cu amândouă mâinile. Privirea i se împăienjeni.

— Aha, pricep, spuse Keith.

Giles tremură scurt, înfiorat.

— Dar hai să nu mai vorbim despre asta, spuse el. Niciodată. Dacă nu te superi.

Keith dădu din umeri.

— In regulă, zise. Nici o problemă. Ibricul electric atinsese punctul de fierbere. Giles se dădu încet îndărăt, în timp ce aburul se condensa pe brațul său.

— A. Îmi fierbe cafeaua, spuse Keith Whitehead.

Keith clătea o ceașcă de cafea atunci când Mandarin se apropiase de el miorlăind voluptuos.

Whitehead oftase auzindu-i mieunatul prietenos. Știa că singurul lucru la care se gândea Mandarin era Jellymeat Kat. Plin de dispreț, Keith curățase castronul motanului cu o cârpă de vase. Al dracu' să fie dacă avea să hrănească pisoiul Celiei.

În acea clipă, Mandarin a comis cumplita sa greșeală. Cu un tors din piept, l-a amușinat pe Keith pe sub halat și a

început să deseneze opturi mlădioase în jurul picioarelor lui, trezind în ele, cu blana lui smocuită, o senzație de gâdilătură. Subsuorile lui Whitehead s-au trezit și ele la viață.

— Așa deci, a spus el.

Prinzându-l ușurel pe Mandarin între pulpele sale groase și albe, Keith a făcut ghem cârpa de spălat și a udat-o bine sub robinetul deschis. Apoi și-a desfăcut aripile halatului. Mandarin și-a ridicat spre el ochii afectuoși și umezi, iar Keith i-a tras una cu cârpa, exact în vârful nasului. Și din acel moment a început încăierarea. Când Mandarin s-a târât îngrozit afară de sub cortul de tweed, Keith s-a răsucit pe călcâie. I-a tras motanului un șut, proiectându-l într-un colț și s-a îndreptat spre el, balansând cârpa grea de apă. Două minute mai târziu, după ce l-a altoit și l-a driblat pe Mandarin prin toată bucătăria, Keith a lansat motanul, cu vârful papucului, prin deschizătura ușii, prea extenuat ca să mai continue.

— Vrei să mănânci ceva, Giles? întrebă Keith.

Giles cochetă cu ideea să-și pregătească un ou fiert foarte moale. O idee câtuși de puțin atrăgătoare. Era într-o perioadă când renunțase la alimentele solide.

— Nu, de fapt eu am coborât pentru o *chitră*.

Nu să-i bea sucul, ci să folosească fructul la prepararea unui nou cocteil pe bază de gin, Gin Rickeys se numea, despre care citise undeva.

Keith voia să mănânce. Simțea că moare dacă nu mănâncă. Nu mai pusese nimic în gură de trei zile și timpanistul din stomacul lui devenea tot mai insistent cu fiecare secundă.

— Ia uite cât bacon e aici, spuse Keith lingușitor. Pe pachet scrie că expiră mâine, așa că am face bine să-l lichidăm. Vrei?

Giles se dădu înapoi, ca din fața unei amenințări fizice. *Baconul* era unul dintre alimentele pe care le respingea cel mai aprig – nu numai din pricina tăriei cărnii, ci și a texturii: nodurile alea mici de cartilaj și piele care puteau atât de ușor fi confundate cu coroane, plombe, punți sau (cine știe?) chiar dinți pierduți. Nu. Lui Giles îi plăcea să știe ce se petrece în gura lui, mulțumesc. Ne pare rău, dar Giles înghițise o plombă sau două la viața lui și nu avea de gând să permită să i se mai întâmple așa ceva. (Odată, abandonat în Blackfriars, într-o după-amiază ploioasă de martie, mort de foame și fără cărțile de credit la el, Giles se furișase în Trims, o patiserie pentru vegetarieni, unde i-au trebuit aproape o oră și trei sferturi să mănânce o chiftea de migdale, alegând și sortind cu limba fiecare dumicat, înainte să-l lase să-i alunece pe gâtlej la vale.)

— Nu, *nu vreau,* spuse el. Nu, chiar nu simt nevoia de nimic.

— Mă rog, eu însă îmi voi lua, spuse Keith salivând.

— Zi-mi tu mie unde poate omu' găsi o... *chitră.*

— Nu prea știu. Whitehead luă cinci felii de bacon, le îndepărtă șoricul și le puse pe grătar.

Giles, ai vreo idee cine ar trebui să vină în weekendul ăsta?

— Nu. Nu știam că vine cineva. Dar ce zi e azi?

— Vineri. Da, continuă Keith, niște prieteni de-ai lui Quentin. Americani, mi se pare. Și...

Lucy Littlejohn.

Giles se băgase în bufet, scormonind printre cutiile de lemn.

— Serios? făcu el.

— Așa se pare. Nu știu nimic despre americani. O... o cunoști pe Lucy Littlejohn?

— Mh, oarecum, mormăi Giles.

Keith împunse feliile cu o furculiță.

— Am auzit că e... Quentin și Andy mi-au zis...

— Ia te uită, Mandarin e-aici! zise Giles răsucindu-se din coapse și trecându-și mâna peste spatele arcuit și argintiu al motanului persan.

Ce *faci,* Mandarin? Keith, i-ai dat să mănânce?

— Da.

— Oho. Nu, Mandarin, ai *primit* mâncare. Da, Keith ți-a *dat* deja să mănânci.

Whitehead își lăsă greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Pentru că Andy și Quentin zic că Lucy e ceva trăsnet. E de-a dreptul... nimfomană.

— Ce-nțelegi prin „de-a dreptul”?

Keith tuși.

— Doar că se regulează cu oricine.

— Ohoho, nu știam de „oricine”, spuse șovăielnic Giles, care o regulase.

— Andy a regulat-o, Quentin a regulat-o...

— E... Eu am regulat-o, completă Giles.

— Brian Hali și toată gașca au regulat-o.

— Bob Henderson și toată gașca au regulat-o, zise Giles. Da, presupun că se regulează cu destul de mulți. Cy Harling și toată gașca au regulat-o.

Whitehead, care nu prea regulase pe nimeni, n-o regulase și tocmai acest lucru visa el să facă în weekendul ăsta. Așa că spuse hodoronc-tronc:

— Am auzit că are nu-ș' ce boală venerică...

Un truc de-al lui, ca să-i taie lui Giles cheful s-o mai reguleze.

— Serios? făcu Giles blând, cu capul încă vârât în bufet.

În mod normal, o asemenea informație l-ar fi alarmat, ținând cont de ce făcuse. Dar descoperise că nu-l prea mai interesa sexul în ultima vreme.

— Așa zice lumea, spuse Keith.

— Mă rog, cine n-are așa ceva în ziua de azi? întrebă Giles ridicându-se.

Într-un târziu, Giles găsi chitra și Keith termină de prăjit feliile de bacon. Târșâindu-și picioarele unul pe lângă celălalt, Giles, în drum spre ușă, se opri și-l măsură pe mărunțelul Whitehead din cap până-n picioare.

— Hei, exclamă Giles ingenuu, dând din cap, chiar că ești mai mic fără ghete.

Giles îl mai măsură o dată din priviri, parcă impresionat de spiritul său de observație.

— Și mai gras. Știi, nu mi-am dat niciodată seama cu adevărat, spuse el, ca și când îi împărtășea lui Keith ceva despre care era și intrigat, și recunoscător că aflase, cât ești în realitate de mic și de gras.

După plecarea lui Giles, Keith își trânti farfuria pe masă, îi dădu un șut lui Mandarin, care-l urmărea atent, închise ochii și, cu buzele fluturânde, scoase un suspin lung și rânced.

▫ 3. ▫
Sună ciudat ▫

Celia se ridică brusc în capul oaselor, își strânse genunchii la piept, înclină capul într-o parte și întrebă:

— Ce-o să facem cu ei după ce vin?

Quentin Villiers rearanjă cearșafurile ca să-și acopere jumătatea inferioară a trupului. Făcu acest lucru cu gesturi ce trădau o oarecare nervozitate, dar vocea îi rămase bine dispusă și melodioasă.

— Aș prefera să aștept să văd în ce stare sunt. Au condus toată noaptea și cu siguranță or să fie căpiați de amfetamine.

— Cred că o să le gătesc ceva pentru micul dejun, spuse Celia.

— Să le gătești micul dejun? Să le „gătești” micul dejun? Dulceața mea, uneori te comporți delicios de outre[1]. Să mănânci un mic dejun gătit – e ca și când te-ai duce la culcare în pijama sau ai citi un roman englezesc.

— Iubitule, n-ar trebui să mă tachinezi.

— Ei, preaiubita mea, *zău așa*. Nu. Mai curând mă gândeam la un picnic. S-ar putea să-i amuze... Quentin deschise o mână către lumina care se strângea în spatele perdelelor de la dormitor. Ziua promite să fie frumoasă și, pe lângă asta, nu mi-ar strica nici mie niște aer curat.

Celia se trânti înapoi lângă soțul ei și-i mozoli gâtul cu buzele ei mari și iritate.

— Ai stat treaz toată noaptea, nu-i așa?

Quentin dădu afară un nor de fum și confirmă cu o mișcare lentă a capului.

— Făcând ce?

— Cultivând viața minții.

— Aproape că nu mai dormi deloc, nu-i așa?

Quentin trase cu nesaț din țigară și clătină încet din cap.

— Încerc să evit. Mă plictisește îngrozitor.

— Quentin?

— Celia.

— E adevărat că ăia trei o fac împreună?

— Normal. Ce, n-ai făcut-o niciodată în trei – sau „troy” mi se pare că se numește?

— Niciodată, răspunse Celia. Nici măcar în zilele mele de desfrâu. Dar tu?

— Nu, pare ciudat, dar nici eu. Apropo, cu siguranță or să încerce să ne coopteze.

— Dar noi o să refuzăm, nu-i așa? zise Celia, cuibărindu-se și mai strâns în el.

Quentin își mască un oftat – de părere de rău sau poate de agasare – dând afară fumul.

— Bineînțeles că da, zise.

— Dar ceilalți?

— Excelentă întrebare. Își aranja pernele sub cap ca să stea mai comod. Andy cu siguranță că ar accepta, dacă i s-ar da cea mai mică ocazie. Diana, nu sunt foarte sigur. Nu cred că Giles s-ar sinchisi de așa ceva. Cred că micul Keith ar fi dispus să se lase sfârtecat în bucăți de Marvell și Skip, dacă ar ști că astfel o poate avea pe Roxeanne, dar și despre acest lucru aș spune că nu se va întâmpla. Roxeanne are gusturi destul de „catolice", dar în cazul, aș zice, insipid al lui Keith...?

Quentin lăsă mâna să i se îndoaie flască din încheietură.

— Și cu personajul ăla, Lucy Littlejohn, ce-i?

— Personaj? Dulceața mea, vorbești de ea ca și când ar avea patruzeci și cinci de ani. E o personalitate plină de culoare, dar nu poți să spui că-i personaj.

— Ți-a cam aprins focul la inimioară pe vremuri, nu-i așa?

— O scânteie, un simplu tăciune, protestă Quentin.

Celia se relaxa și momentul trecu.

— Sună ciudat, nu-i așa, dragule, doi bărbați și o fată? Două fete și un bărbat pare mai firesc...

Dar... ce fac ăștia trei?

— Aș zice că fac aproape totul pe scaun. Marvell – cel mic – șade în brațele lui Skip – cel mare – trăgându-se în țeapă, care va să zică, apoi Roxeanne se trage în țeapă prin față, în poala lui Marvell, ca să-i poată săruta pe amândoi pe rând. Înspăimântător de bogat în senzații pentru Marvell, îți poți închipui.

— Mhm.

— Există și niște variațiuni baroce, ceea ce se numește *soixante-neuf et six,* dar tema principală e cea pe care ți-am descris-o. Quentin căscă, ceea ce i se întâmpla foarte rar. Sunt cumplit de deschiși în privința asta. Când vin, poți să le ceri detalii.

— Mhm. Dar tot pare un pic ciudat, nu crezi?

— Da, răspunse Quentin. Presupun că da.

În vecini, Andy Adorno își desprinse pleoapele lipite și-și ațintи cu o oarece reținere privirile asupra Dianei, care zăcea pe burtă, cu fața spre el și cu caftanul de culoarea cireșei acoperindu-i ici și colo pielea veșnic măslinie. Diana dădu o pagină din revista în care se uita și-și ridică ochii spre el. Andy închise din nou ochii. Gustul de trepte de piatră colbuită care zăcea încolăcit în jurul simțurilor sale era intensificat de un val grețos de apă de colonie.

— Isuse Cristoase-n pasca mă-sii, murmură el.

Diana mai dădu o pagină și spuse:

— Ți-am adus niște cafea și pâine prăjită. Andy bănui – și nu greșea – că aceste alimente erau menite să-i umezească gura și să-i îndulcească respirația. Cu coada unuia din ochii lui mijiți și roșii se uită din nou la Diana, observând fardul discret și părul negru periat cu vigoare, prin care Diana își trecu o mână după ce mai dădu o pagină.

— Ce-i cu strălucirea asta? întrebă el.

— M-am spălat, atât.

Andy se ridică vreo câțiva centimetri și chipul lui smead i se încreți de căință.

— Isuse... cafea, oftă el. Și presupun că acum vrei să te fut, nu-i așa?

Ea îi dădu ceașca și clătină din cap.

— Asta-i bine. Pen' că *eu,* spuse Andy punând ceașca pe noptieră și ridicându-se în capul oaselor – mă simt ca un *căcat*! își plesni obrajii cu palmele bine întinse. Apoi se răsuci spre ea și adăugă pe un ton mai blând: Și oricum niciodată nu fac ce nu vreau să fac. O. K.?

— O. K.

— Auu, naiba-n el de *cap*! urlă Andy sărind din pat și repezindu-se afară din cameră.

Diana îl auzi bătând violent în ușa băii.

— *Cristoase*! Cine-i acolo, *înăuntru?*

Keith înțepeni pe scaunul de la closet. Ședea pe el de cincisprezece minute, asudat de constipație.

— Eu, Keith.

— Keith! Să nu mai *îndrăznești* să folosești baia asta. Andy nu mai avea astâmpăr de nerăbdare. Și-acu' mută-ți curu'!

Drept răspuns, fesele lui Keith scoaseră un țipăt sonor atunci când un jet de aer țâșni afară printre ele. Și Keith, și Andy icniră de spaimă.

Ei bine, strigătul acesta înfiorător provenind din dosul lui Whitehead fu auzit de toți din casă, de Giles, care storcea suc de chitră într-un pahar rece ca gheața, de Celia, care-și trecea în revistă cosmeticalele, de Quentin Villiers, care închidea fermoarul de la cămașa lui decolorată, de dril și de Diana, care zăcea pe pat, cu ochii ei reci ațintiți în gol pe perete.

▫ 4. ▫
Frumoase săgeți ▫

Permiteți-ne să ilustrăm dificultățile pe care le întâmpinăm.

În decurs de o jumătate de oră au avut loc trei conversații.

Unu.

En route spre bucătărie după o altă chitră, Giles Coldstream îl zări pe micul Keith în cea mai mică dintre cele două camere de zi despărțite printr-un perete – răsfoia obosit un exemplar din *Săptămâna TV,* ce fusese adus în acea dimineață. Giles își vârî capul pe ușă.

— Hei, Keith, ceva bun azi? Nu-mi amintesc de nimic.

— Ba da, o grămadă, răspunse Keith.

Giles și Keith ședeau adesea împreună, tăcuți, ca doi bătrâni, în fața televizorului, diminețile târziu sau după-amiezele – Giles pentru că de fiecare dată se pomenea că nu se mai gândea la dinții săi, Whitehead mânat de principiul mai generos că televizorul contribuia substanțial la sănătatea lui mentală.

— *Imbroglio* [1]la unsprezece, desigur, spuse Keith. Ieri nu l-ai văzut, nu-i așa?

— Ba da. Ba nu, răspunse Giles. L-am pierdut pe cel de ieri, de fapt. Ce s-a mai întâmplat?

— Serial de televiziune.

— Păi, tipul pe care nu l-a regulat nevasta fotografului s-a întors la amanta fiului său.

— Aha, înțeleg. Dar... Giles se încruntă: Ce s-a mai întâmplat cu *Jimmy?*

— Ce-i cu el?

— Jimmy. Prietenul fiicei amantei.

— Știu cine e. A fugit miercuri din nou de acasă.

Giles păru ușurat.

— Așa e, bineînțeles că a fugit. Deci toate s-au terminat cu bine.

— Ieri de ce n-ai coborât?

— Ă, cred că dormeam. Ieri... au fost *Round the House, Chuckadoodledoo, Brumber & Alphonse* și *Tammy?*

— Nu, alea-s marțea.

Giles își lăsă capul într-o parte.

— Ești sigur?

— Da.

— Atunci ce-a fost ieri? Pe lângă *Imbroglio,* desigur.

— *Young Scientists, Vespa Newtown, Cooking Without Tears* și *Elephant Boy.*

— Ah, desigur. Azi când începe, de fapt?

— *Know Your Pony* [1]începe la zece jumate, zise Keith.

Giles zâmbi fără să-și deschidă gura.

— Atunci ne întâlnim aici la film?

— Perfect.

Doi.

— Cât de mare îi e scula, de exemplu? se interesă Diana, așezându-se pe pervaz și punând tava de ceai pe masa de toaletă a Celiei, și-așa încărcată de tot felul.

Celia se strâmbă, încercând să deșurubeze un recipient cu cremă de față.

— Destul de mare. Mult peste medie. Ah, mulțumesc, Diana. A lui Andy cât e de mare?

Diana oftă.

— E normă. Când nu e drogat, desigur. Sorbi din ceai și, privind peste marginea cești, întrebă:

Cât de des te fute Quentin?

Cu vârfurile degetelor împănușate cu alb, Celia își tampona fața panașată și presărată cu coșuri. Faptul evident că tenul Celiei arăta cu mult mai rău decât al ei tempera oarecum dezgustul Dianei când Celia îi spuse:

— O dată pe noapte cel puțin. Și de obicei dimineața.

— Chiar și când e drogat?

— Mai ales atunci. Pare să n-aibă efect asupra lui Quentin. Uneori, când ia din cele tari, o ține ore întregi.

— Serios?

— Ooo, da, ore. Celia se opri din frământatul feței, ca să-i arunce o privire cercetătoare Dianei. Apoi reluă: O dată a ținut-o așa toată noaptea, literalmente... Andy de câte ori o face?

— Oooo, în fiecare noapte – sau dimineața. Și uneori când îl apucă în timpul zilei. Cât e de grozav Quentin?

Chipul Celiei deveni inexpresiv. Apoi spuse:

— Fantastic. Și Andy?

Chipul Dianei nu putea deveni complet inexpresiv, așa că își păstră expresia expertă.

— Fantastic, spuse Diana în sfârșit.

Urmă o pauză.

— Unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le face Quentin este să vorbească, spuse soția lui.

— Mare scofală.

— Nu, vreau să spun atunci când facem dragoste.

— Aha, se însufleți Diana. Și Andy face la fel. „O să ți-o trag și-o să ți-o vâr până...”

— Aaaa, nu, nu așa, clătină Celia din cap. Quentin... Quentin spune poezii.

— Ah. Nu. Diana clătină din cap. Andy nu face asta.

Trei.

În acest timp, Quentin și Andy jucau țintar în garaj. Între runde, sorbeau irish coffee din căni mari și-și pasau unul altuia câte o țigară subțire de iarbă. Trupurile lor înalte se legănau leneș pe muzica de la casetofonul portabil al lui Andy. Când erau numai ei doi, întotdeauna plutea în aer un iz plăcut; nu atât o tensiune sexuală, cât mai curând un narcisism reciproc acceptat.

— Cristoase, ce-i mirosul ăsta? întrebă Andy.

— De la mucegaiul de pe boilere, răspunse Quentin, însă fără îndoială condimentat și mai mult de aroma din „camera" micului Keith.

— Ca de jacardea împuțită. Andy acceptă săgețile pe care i le dădu Quentin și trecu în spatele liniei de cretă, trasă la zece pași de panou. Sau de spermă râncedă – se și potrivește.

— De ce? Ce motiv ar avea micul Keith să se masturbeze?

— Niciunul, zise Andy. Chiar niciunul. Dar are o grămadă de stimulenți vizuali.

— Serios? Ce-are acolo?

Andy își execută cele trei aruncări înainte să răspundă.

— Doar o groază de reviste porno.

— Ce gen?

— Din alea cu fotomodele. Fotografii de scule. Tipi cu gagici aplecate să le-o sugă. Bărbi căscate. Din alea cu fotograful vârât pe jumătate între bucile gagicii.

— Aha. Deci numai chestii normale?

— Să mor eu, să mor eu, spuse Andy cu căldură în timp ce unul dintre L. P.-urile sale favorite se derula pe casetă. Se duse la panou și-și scoase săgețile. Frumoase săgeți. Mda, majoritatea.

Diana s-a uitat prin ele acum vreo două seri. Zice că are și două cu câini care le-o trag unor babete.

— Sună *foarte* sexy, spuse Quentin. O, Doamne, săracul, dragul de Keith, micuțul.

— Da, e un mic monstrișor. Nu-i așa?

— Față de bebe pe trup de pitic.

— Ca o păpușică rablagită.

— Respirația ca o rază-laser, medită Quentin.

— Sau ca un aparat de sudură.

— Gras ca un porc.

— Pute ca o grămadă de bălegar.

— Sau ca salteaua unui ramolit.

— O să fie chel ca un ou înainte să-mplinească douăzeci și cinci.

— Sau douăzeci și patru.

— Sau douăzeci și trei.

— Sau douăzeci și doi.

— Atâți are acum.

— Cel puțin.

— Da, spuse Andy. Dacă stai și te gândești, e uluitor că poate fi atât de vesel.

— Mai ales cu noi, ticăloșii ăștia chipeși, în preajmă.

— Corect, dădu Andy din cap, închizând ochii. Corect.

▫ 5. ▫
Appleseed Rectory ▫

Prezentăm oare personaje și scene oarecum fanteziste, tendențioase, exagerate? Nicidecum.

Dimpotrivă. Situația stă cu totul pe dos. După standardele ce le vom prezenta mai jos, Giles și Keith pot fi

catalogați drept patetic de introvertiți, Quentin și Andy drept mulțumiți de sine și oarecum mofturoși, iar Celia și Diana drept întristător, chiar bizar de inhibate. Ai casei se consideră o fortăreață a vechilor cuviosii, un anacronism dârz, un bastion al valorilor care, din cât ni se pare, îi lipsesc cu absolută desăvârșire.

Căci noi am înaintat puțin în timp. Subiecții noștri sunt deocamdată simpli adolescenți, neștiind ce formă a început să capete viața lor. Să le aruncăm o privire, prin urmare, în inocența lor trecătoare.

În vara asta, în care scriem, *Giles Coldstream* tocmai a dat examenul de intrare la facultate și, ca urmare a acestei lovituri, își petrece victorios vacanța la Monkenvale, reședința familiei, ale cărui patruzeci de apartamente sunt ocupate de Giles, mama lui și personalul format din treisprezece persoane. Giles este un băiețaș radios de dezinhibat, cam scund pentru vârsta lui, șaten, mereu zâmbitor, răsfățatul casei, adoratul satului și îndrăgostit timid de fiul mai mare al grădinarului, care-l ia la pescuit aproape în fiecare după-amiază și la cinematograful local în fiecare duminică și fiecare a doua miercuri. Bucătarul îl descrie cel mai bine pe Giles când spune „un puișor radios”; are premoniții scurte, dar intense numai când vine în cameră maică-sa în cărucior, sau când merge la dentist.

E o vară glorioasă și pentru *Andy Adorno*, care-și petrece nu mai puțin plăcut vacanța ca ajutor de poștaș la oficiul din Notting Hill. După lege, Andy este prea tânăr pentru slujba asta, dar arată mult mai mare pentru vârsta lui, iar cei de la poștă îl simpatizează, așa cum pare să facă majoritatea oamenilor. S-au înțeles să-l plătească cu 22 de lire pe săptămână, bani în mână, și, în consecință, Andy își cumpără o cantitate considerabilă de cocaină în fiecare vineri seara. În ciuda experimentelor sale cu drogul ăsta și cu orice alt drog pe care poate pune mâna, rămâne la fel de

vesel, plin de vervă și energie. Mai mult, acolo unde locuiește el de când se știe, „comunitatea nedefinită de la Earl's Court”, cum numește el locul, Andy are parte de mâncare și băutură pe săturate, de tipi prietenoși, cu tot felul de instrumente muzicale uimitoare, și de un flux continuu de fete care încearcă permanent și cu succes să i se vâre în pat.

Ca de obicei, *Celia Evanston* este cărată prin Europa de Aramintha Leitch, mama ei vitregă, care, ca de obicei, se găsește între două divorțuri. Tocmai părăsesc hotelul La Traviata din Monte Carlo și așteaptă Mercedesul care le va duce la Hilton în Cannes. Lady Leitch, o blondă măruntă, atletică, este abordată pe rând, și din varii motive, de directorul hotelului, doi chelneri, îngrijitorul piscinei și *le maâtre* de la restaurantul hotelului, dar niciunul nu are succes. Primul vrea ca lady Leitch să-i plătească factura; ceilalți patru vor să știe când se va întoarce lady Leitch, ca să poată din nou să se culce cu ea: fiecăruia nobila doamnă le dă adresa ei din Hebride. Celia poate fi zărită în colțul foaierului, șezând în mijlocul unei grămezi de bagaje și cutii de pălării. Un băiat de serviciu hidos se ghemuiește lângă ea; conversația se desfășoară în franceză și are cadența recriminărilor și a negărilor. În cele din urmă, fata se ridică – măruntă, grasă, șocant de hirsută, dar cu o doză de încredere în sine – se uită la mama ei vitregă și spune „Dix minutes”. Hidosul băiat de serviciu își desface mâinile, ca pentru a spune că nici nu-și dorea mai mult, nimeni nu și-ar *putea* dori mai mult. Cuplul dispare la braț.

Viitorul soț al Celiei, *Quentin Villiers*, se află la cincizeci de kilometri depărtare, pe marginea șoselei spre Italia. Face turul Europei cu autostopul și aceasta este prima lui vacanță adevărată, fără companioni mai în vârstă de un soi sau altul. Astfel, deși are puțini bani și încă și mai puține relații pe unde se duce, ochii săi verzi strălucesc permanent

surescitați de pură nerăbdare hedonistă. Stă într-un refugiu, cu sacul lui marinăresc, îmbrăcat în blugi decolorați, tăiați mult deasupra genunchilor. Quentin e de pe-acum înalt, unu optzeci, bronzat, cu nas acvilin; traficul practic se blochează când își ridică el degetul.

Diana, *Diana Parry*, este doar o umbră a ceea ce va fi în viitor, o fată înaltă pentru vârsta ei, severă la chip, cumplit de stângace, cu o gură strâmtă și portocalie și un cearșaf de păr negru ce-i atârnă pe cap ca o glugă subțire ca hârtia. În acest moment se află în drum de la apartamentul din Londra al mamei ei spre apartamentul din Amsterdam al tatălui ei. Comportamentul ei la Aeroportul Heathrow îi este caracteristic: se încurcă în acte, scapă poșeta, își rupe unghiile în mânerele valizelor și este dureros de conștientă de privirile răutăcioase ale bărbaților. Diana este deosebit de iritată în această zi, pentru că a primit o scrisoare de la cea mai bună prietenă a ei, Emily, care, în post-scriptumul înflăcărat, îi mărturisește că tocmai în acea clipă a început să aibă ciclu; informația aceasta o ierarhizează pe Diana nu numai drept fata cu sânii cei mai mici, dar și drept singura nonpuberă din coteria ei de fete. Dianei nu-i pare rău că a plecat de la mama ei, dar nu este nici nerăbdătoare să-și vadă tatăl. În timp ce avionul accelerează pe pistă, Diana deschide o revistă.

Iar *Whitehead*? La cei treisprezece ani ai săi, Keith este subiectul unei intervenții chirurgicale experimentale (și, după cum se va dovedi, dăunătoare) de corectare a glandelor, în Aripa de Cercetare a Spitalului St. Pancras pentru Boli Tropicale. Încă de la vârsta de cinci ani, Whitehead a fost obligat să țină permanent regimuri de înfometare pentru a evita obezitatea grotescă; o dată cu adolescența s-a produs și o explozie de țesut gras, un influx hormonal care i-a alarmat până și pe cei mai experimentați dieteticieni ai spitalului. Familia lui, formată din trei grei

însumând peste patru sute patruzeci de kilograme, se târâie două seri pe săptămână până la spital; sade și înjură lângă Keith o jumătate de oră („Naiba s-o ia de operație, o să fie un dezastru total”, prezice Whitehead, tatăl, invidios), apoi se târâie înapoi fără să-și ia la revedere. Micuțul Keith trezise atâta scârbă în saloane, încât infirmierii au fost nevoiți să-l mute într-un salon privat. Peste cinci săptămâni i se va da drumul acasă; doctorii îl vor diagnostica mult mai predispus spre îngrășare decât înainte, dar „cât se poate de normal la cap în condițiile date”. Deocamdată, Whitehead zace în timpul zilei într-o tăcere pulsatorie, congestionată, glandulară, iar noaptea varsă lacrimi stinse.

Aceștia sunt cei șase care răspund scopurilor noastre, ducându-i ceva mai departe în timp, la Appleseed Rectory, o construcție cu trei etaje, aflată la marginea satului Gladmoor din Hertfordshire. Gladmoor este încă sat. A supraviețuit avântului luat de suburbiile din partea de nord a Londrei, o dată din pricina distanței incomode față de șoselele principale ale regiunii, și a doua oară datorită faptului că de aici se poate ajunge ușor cu taxiul la șoselele ce duc la Aeroportul Luton. Gladmoor a mai fost conservat poate și datorită capacității sale de a uimi: strada principală, pavată cu cărămizi gri, felinarele edwardiene care abia se mai țin în picioare, pancarta strâmbă și mâncată de vreme de pe stația poștalionului, marii stejari care-și îndreaptă coroanele înapoi spre sat – văzând toate acestea, vizitatorii nu pot să ignore senzația de irealitate, de suspendare temporală, pe care nici duduitul avioanelor n-o poate îndepărta, aura de pace și farmec aproape la fel de palpabilă ca și integritatea pietrei.

Cine vine la Appleseed Rectory din direcția satului are parte de-o experiență complet derutantă. Când, de exemplu, Quentin le-a indicat prietenilor săi americani drumul, le-a scris astfel: „Imediat după podul boltit, vă

opriți, coborâți din mașină și vă uitați cu atenție la stânga și casa se află la o depărtare de douăzeci de metri de drum. E acolo!” Și pe bună dreptate trebuie subliniat acest aspect: de regulă, cei care veneau în vizită treceau în viteză pe lângă ea, întorceau și iar treceau de ea, obligându-i pe localnicii gureși să-i redirecționeze. Appleseed Rectory părea întotdeauna să aibă aceeași culoare ca și cerul pe care se proiecta. Cărămida aproape albă o făcea să arate ca o formă dintr-o fotografie monocromă sau ca un tablou văzut printr-o perdea de dantelă. Era din cale-afară de îngustă, fără geamuri la niciuna din extremități, încât, văzută de pe drum, se dizolva într-un licăr fără consistență materială. Pe vreme caldă, soarele înălța valuri de fierbințeală din pârâul de lângă drum, făcând casa să danseze asemenea imaginii de pe un stindard bătut de vânt. În după-amiezele ploioase, părea să se piardă cu totul pe fondul cerului aburos și cenușiu ca zidurile unui spital.

Iar propriu-zis în casă, perspectivele par la fel de îndoielnice. Tuturor celor de la Appleseed Rectory li se așterne un văl negru dinaintea ochilor, încât nu-și pot aminti decât cele întâmplate în ultimele câteva zile. La Appleseed Rectory toți au tendința să fie ori beți, ori drogați, ori mahmuri, ori cu grețuri; și s-au deprins să aibă o viziune empirică asupra percepțiilor simțurilor. Totul pare dereglat la Appleseed Rectory; încăperile sunt greu de suportat și nesigure. Locuitorii se plâng și ei de suferințe mentale cauzate de consumul prelungit de droguri, suferințe care pot fi atenuate doar de alte tipuri de droguri. Astfel, Appleseed Rectory este un loc al contururilor schimbătoare și al vidurilor formate prin implozie; un loc al timpului încetinit și al memoriei false, un loc al tristeții străzii, al oboselii nocturne și al coltului anulat.

Vom reveni peste câteva momente.

▫ 6. ▫
Șanse cu toptanu' ▫

Keith încă mai tândălea pe canapeaua din camera cea mică de zi de la Rectory, când Quentin și Andy își făcură apariția în prag. Ora zece, vineri dimineața.

— Ora drogurilor, anunță Andy.

— Of, Doamne, gemu Keith.

Una dintre multele obligații casnice ale lui Whitehead era aceea de a testa drogurile. De două sau trei ori pe săptămână, Andy și Quentin îl abordau cu o pilulă sau o bucată de sugativă, sau un săculeț cu pulbere, sau o fiolă cu lichid, sau o cutiuță cu cristale, sau un cub de zahăr umezit, pe care Keith era solicitat să o înghită, sau să o sugă, sau să-l prizeze, sau (uneori) să și-l injecteze. Quentin și Andy îi spuneau cam când se așteptau ei să-și facă drogul efectul și apoi dispăreau în respectivul interval de timp. La întoarcere, îl găseau pe Keith fie chicotind și țopăind prin cameră, fie clătinând din cap și spunând „încă nimic”, fie tremurând de groază sub bufet, fie transpus de halucinații plăcute, fie adormit, fie plângând, fie curățind bucătăria, fie încuiat în debaraua pentru mături, fie borându-și mațele, fie leșinat și alb la față ca hârtia. Uneori, dacă drogul părea să aibă efecte irezistibil de eficiente, Quentin și Andy i se alăturau lui Keith în experiment. Dacă dimpotrivă, luau loc amândoi și îl urmăreau cu o curiozitate detașată; observau cum pupilele micului Keith se bombau și pulsau, discutau despre felul în care zvâcnea și gâfâia, comentau cum, în fazele finale, pielea îi pălea, limba îi devenea verde-gușter și buzele i se acopereau de crăpături auriu-stacojii.

— Azi nimic foarte deosebit, continuă Andy. Doar din ăla de trei lire livra, nimic altceva, tuciuriul de la cantină mi l-

a vândut. Tipu-i de încredere – pentr-un pakistanez –, așa că ar trebui să fie destul de inofensiv, fără efect prelungit.

— În sus sau în jos? întrebă Keith prudent.

Andy se uită la Quentin și spuse:

— În jos. Dar nu departe. Apoi pe același ton energic dinainte: Senzație de furnicături și împunsături după vreo jumătate de oră, așa credem – apoi ar trebui să te simți puțin somnoros, amețit, ușoară greață – însă la modul plăcut. Și o chestie din trecut, ceva, o amintire, peste vreo două ore.

Whitehead își miji ochii.

— Fără efecte secundare?

— Câtuși de puțin.

— Nu înnegrește pisatul, ca treaba aia de săptămână trecută?

— Nț.

— N-o să mi se mai scurgă cleiul ăla verde din urechi?

— Promit.

— N-o să stau huhurez toată noaptea, chinuindu-mă să mă cac?

— Nici gând.

— Și, mă rog, nu zbârcește sula ca pulberea aia pe care mi-ați...

— De fapt, ocoli Andy răspunsul, unui tip i-au sărit ochii din cap când i-am administrat o M. D. A a dracului și limba i s-a...

— Sunteți siguri că nu paradește sula? Pentru că eu... Keith se foi pe canapea, așezându-se bine pe fese, ca și când ar fi fost niște perne. Când vine Lucy?

— Lucy? Cine poate ști? zise Quentin uitându-se rugător la Andy.

— Cândva în seara asta. Privirea lui Andy se fixă asupra lui Keith. De ce?

Whitehead se îndreptă de spate.

— Vă las să ghiciți de trei ori!

Quentin și Andy se priviră stânjeniți. Keith vorbise cu una din „vocile lui ghidușe”, cea pițigăiată și americanizată, cam ca a Greierașului Jiminy când îl înfruntă pe Pinocchio cu unul dintre sarcasmele lui pedagogice.

— Ce? își pierdu Andy răbdarea.

— Pen' că vreau nițeluș din vechiul vârî-vârî-vârî!

Keith zâmbi tăcerii ce se lăsă după ce vorbele sale ieșiră în cadență și rămaseră suspendate în aer, deasupra mesei rotunde de sticlă. Fiecare dintre ei deveni dintr-o dată conștient de o pasăre singuratică ce piruia una-ntruna printre ramurile care îmbrăcau ferestrele camerei.

— Vârî-vârî? nu pricepu Andy.

Keith continuă cu un falset nesigur, gen *Yogi Bear*:

— Vârî-vârî, vechiul bag-o-scoate-o-bag-o-scoate-o – înfige pumnalul – nițel din aia... puțintel din vechea... Vocea lui Whitehead se stinse treptat.

Andy îl privi din nou pe Quentin.

— Vrea să zică futai, sau ce?

— Exact, zise Keith înfrânt, cu vocea revenită la normal.

— S-o regulezi pe Lucy? întrebă Quentin.

— Mh. Exact. Mă gândeam că...

Tocmai atunci piui telefonul și Quentin făcu o piruetă până în partea cealaltă a camerei, ca să răspundă.

Andy se așeză pe canapea, lângă Keith.

— De ce-n mă-sa n-ai vorbit pe șleau, Keith? îl întrebă Andy. Apoi, cu voce gravă: Keith, ascultă.

— Ce?

— Să nu mai vorbești niciodată cu vocea aia. O. K.?

— O. K.

— Isuse, Keith. Zău că mi s-a făcut părul măciucă preț de-o clipă. Credeam că iar te-apucă pandaliile.

— Dar am mai vorbit așa.

— Știu, zise Andy, dar să nu mai vorbești așa. Și nici cu alte voci din alea trăsnite de-ale tale, bine? Bun, și-acuma... Scoase din buzunar un pumn de pastile și le împrăștie pe măsuță – de fapt noi am vrea să iei două, dar sunt semi-barbiturice, așa că n-o să poți trage mult la măsea, prin urmare una singură e-n regulă, cu toate că tare-aș vrea să poți lua două. O să-ți dau câteva în dar, însă tu...

— Hei! strigă Quentin, acoperind receptorul cu mâna. Un picior de blugi apăru de sub faldurile halatului de satin pe care-l purta Quentin în casă și se propti pe brațul fotoliului din apropiere. E chiar Lucy. Bună, Lucy! Oare-n patul cui te afli? întrebă el și începu să chicotească nestăpânit auzindu-i răspunsul.

Keith îl aținti cu priviri furibunde.

— Păi, Lucy, dacă-ți arde să te dai în cărucior c-un babalâc... Da, o dată – pe-ncercatelea. O clipă, Andy vrea o vorbă cu tine. Și când vii? adăugă el cu voce mâhnită. Bine, ne vedem atunci. Nu, acum sunt genul monogam. Ție asemenea.

În timp ce Quentin îi dădu lui Andy receptorul, șoptindu-i ceva, Keith luă o pastilă din grămăjoară și o rostogoli gânditor în palmă.

— Luce? Andy! Incredibil. Câți? Zău? Mitic. Și... se răsuci și-i făcu lui Keith un semn cu ochiul, avem și noi o surpriză mică pentru tine. Cineva foarte nerăbdător să te cunoască. Așteaptă și-o să vezi. Keith Whitehead. Păi, e înalt, brunet – ooo, să zicem unu optzeci și doi sau trei? Trăsături cizelate...

Dinspre Whitehead se auzi un geamăt de protest.

— ...păr negru și des, dinamită garantată în alcov, așa am auzit, bogat ca Cresus...

— Andy, te rog.

— Subțire ca un șiș, dar, la înălțimea lui, cum să-ți zic, al dracului de bine făcut...

— Andy.

— ...primește-l în tine la noapte. O. K., puștoaico. Pa-pa!

Telefonul ciripi abia auzit când Andy puse receptorul în furcă și se răsuci rânjind spre Quentin.

— Asta-i ceea ce se numește reclamă fără tam-tam, comentă Quentin.

— Realizezi, zise Keith cu glas răgușit, realizezi ce-ai făcut, nu-i așa?

Gura lui Keith era astfel croită, încât dinții de sus îi erau tot timpul dezveliți pe jumătate; acum însă, fâșia semicirculară de cauciuc roșu și crăpat îi acoperea practic nările.

Din doi pași, Andy fu lângă el și se lăsă ciucea în fața lui, clipind.

— Ce?

— Tocmai ai, ai...

— Ce? Acuma îți iei pastiluța, ca un băiețel cuminte ce ești. Ce-am făcut?

Keith dădu neputincios din mână.

— Hai, amice, pune-mă în temă.

Keith își lăsă capul pe speteaza canapelei și înghiți adânc în sec. Vocea îi era grăbită și parcă venită de departe:

— Dacă nu i-ai fi spus chestiile alea lui Lucy, poate c-aș fi avut o șansă, cât de mică...

— Șansă cât de mică? Șansă cât de mică? Ba șanse cu toptanu', băiete, cu toptanu'.

— Aș fi putut avea o... Ah, *Cristoase*, aș fi putut avea o șansă să fac... Ah, cum ți-ai putea imagina *tu...*

— Să faci o impresie bună? se amestecă în vorbă Quentin, care îi urmărise cu un dezinteres amuzut, pe cei doi terchea-berchea. Andrew, ce încearcă să spună Keith este că nutrește oarece îndoieli că ar putea să se ridice la înălțimea portretului său destul de stilizat pe care tocmai i l-ai schițat domnișoarei Littlejohn. Domnișoara respectivă se așteaptă acum să fie întâmpinată de un străin înalt, suplu, brunet, chipeș și...

— Și nu se va alege decât cu micul Keith, gras, blonduț, pocit. Mda, bine-nțeles, dar eu n-am făcut-o decât pe nebunul și ea știe asta. Sfinte Sisoe, unde vă e simțul umorului?

— Asta e, Keith. Satisfăcut?

Whitehead nu era.

— Speram, Andy, c-o să vorbești tu cu ea, o să-ți pui la bătaie influența. Arătă spre pilule.

Eu vă fac toate favorurile astea, nu puteai s-o rogi să-mi facă și ea mie unul?

Andy păru sincer intrigat.

— De ce n-o-ncerci și tu, așa cum face toată lumea?

— Uită-te la mine. Keith își desfăcu larg brațele. Mai-mai să-i dea lacrimile și-alta nu. Eu nu-s ca toată lumea.

— Nu pot... Andy plescăi din limbă și se ridică. *In regulă.* O să, știi ce vreau să spun, o să...

Isuse, urăsc toată pălăvrăgeala asta perversă. Ia acum afurisitele alea de pastile, Keith, și să terminăm cu rahatul ăsta.

După ce Andy ieși din cameră, Quentin se apropie de canapea și se așeză pe unul din brațe.

— Încearcă să nu te amărăști din pricina celor spuse de Andy, murmură el. Sunt nebun după el, știi doar, dar mă tem că suferă de o anumită parcimonie a imaginației – ăsta i-ar fi cusurul, dacă are vreunul.

— Poftim?

— Adică are tendința să creadă că toată lumea îi seamănă. Keith, te simți bine?

Whitehead se smiorcăi și-și trecu un deget peste istmul ce-i despărțea nasul de gură, culegând un muc pe care nu prea știa unde să-l depună. Quentin îi întinse batista lui de mătase, cu margine tivită, și Keith își suflă nasul în ea cu entuziasm recunoscător. Îi trecuse prin cap, pornind de la presupunerea că lipsa de sensibilitate își are și ea limitele ei, că Andy nu considerase că între aspectul hidos al lui Keith și capacitatea acestuia de a o atrage pe Lucy ar exista vreo legătură semnificativă, că poate ei îi era totuna, că era cu adevărat într-atât de lipsită de prejudecăți discriminatorii, pe cât se zicea despre ea că e; dar cuvintele pline de compasiune ale lui Quentin spărseseră până și această ultimă bubiță de speranță. Keith se smiorcăi încă o dată.

— Oricum nu-mi mai pasă, spuse el.

— Keith, să nu vorbești așa niciodată, zise Quentin.

Camera se întunecă atunci când un nor trecu între ea și soare, apoi iarăși se lumină. Quentin se aplecă în față și ciufuli ușor părul lui Keith: șuvițele aranjate cu dichis se împrăștiară sub palma lui, dezvelind o zonă întinsă de scalp golaș. Degetele lui Quentin se retraseră.

— Nu-ți face griji, spuse el încet. O să am grijă să ți se întâmple ceva cu totul neobișnuit weekendul ăsta. Ceva-ceva, chiar dacă nu cu Lucy.

▫ 7. ▫
Peisaj cu nori la mansardă ▫

Lucy Littlejohn locuia într-o adevărată casă cu două niveluri, la ultimul etaj al unei clădiri din Knightsbridge, împreună cu alte trei fete. Gospodăria lor nu era prin nimic atipică și am face bine să o cercetăm cu atenție. Într-o zi normală, se trezesc pe la unu-două după prânz și fie se cufundă în cada din baia luxoasă și fac o baie lungă cu loțiune Badedas, fie fac un duș biciuitor în toaleta de jos. Apoi, în timp ce televizorul color scapără și mormăie în fundal, ele se tolănesc prin camera de zi, care pe unde apucă, în cămășuțe de noapte și capoate, îmbujorate angelic sub peisajul cu nori de la mansardă, sorbind cafea din căni mari, stil franțuzesc, și povestind despre cum și-a petrecut fiecare noaptea. La ora patru, pleacă la cumpărături în Sloane Street și Beauchamp Place, întorcându-se la șase ca să bea un Tio Pepe și să mai sporovăiască puțin înainte de a se retrage la etaj pentru a se schimba, între convorbiri telefonice, zburătăcesc dintr-o cameră în alta ca să împrumute un parfum, să schimbe între ele dresuri, să-și ceară una alteia sfatul. Vocile lor alunecă din dormitoarele puternic luminate și se întrunesc pe palierul întunecos; dacă le-ar auzi cineva conversația, ar putea crede că are de-a face cu evaluatori de restaurante, inițiate într-ale vieții de noapte, foiletoniste la rubrica de scandal, inspectoare incognito; nici gând de așa ceva. La ora nouă, taxiurile și limuzinele încep să sosească.

Toate fetele au ceea ce se numește „iubiți cu ora”, numai Lucy își sacrifică în mod regulat afacerile financiare în favoarea iubiților de ocazie, o tendință apoteozată și în mod ironic curmată de frumosul și falimentarul Adorno. S-au cunoscut cu o vară în urmă. Adorno dăduse nas în nas cu ea

pe Pont Street și, dându-și părul din ochi, îi spusese fără să zâmbească:

— Hei, ce-ar fi să mă lași să vin acum cu tine acasă?

— Da, în regulă, răspunsese Lucy fără să ezite.

Se îndreptaseră în tăcere spre casa ei, cu noduri în gât și aproape la fel de surprinși amândoi.

— Nu te-aș fi întrebat, zisese Andy, timid, când intrase în camera lui Lucy, dar arătai atât de drăguță.

Și chiar era drăguță. Păr scurt, cu șuvițe castanii și blonde, ochi mari violeți, o siluetă prietenoasă pe care nenumăratele sari-uri, văluri, mărgele, bijuterii, cordoane, jartiere, eșarfe nu o ascundeau pe de-a-ntregul, un zâmbet de patruzeci de dinți și un râs asurzitor, zone ușor grase apărând prin machiajul elaborat, chiar dacă aplicat în grabă, blugi subțiați de atâta purtat, cu petice lucioase, o piele diafană, portocalie, vizibilă sub bluza pătată și plină de găuri, desuuri de un alb imaculat. Timp de cincizeci și cinci de seri la rând, Andy și-a făcut apariția, mânjit și asudat după munca lui sezonieră la o fabrică de cherestea din Westminster, aducând o sticlă de vin, poate și niște hașiș, și o periuță de dinți. Timp de opt săptămâni, Andy i-a vorbit lui Lucy despre politică și romanul american, i-a cântat la chitara abandonată multă vreme, căreia îi schimbase corzile și o readusese în stare de funcționare (lui Lucy i se păruse penibil la început, dar curând a ajuns să nu-i mai pese), i-a povestit viața lui și a făcut dragoste cu ea de-a rupt-o de două-trei ori pe noapte. Și timp de două luni, Lucy nu și-a plătit chiria.

În cea de-a cincizeci și șasea seară, Mitzi și Serena așteptau la interfon când Andy a deschis ușa și a intrat.

— Cu cine vă-ntâlniți în seara asta... cu Ludovic al XV-lea? a întrebat el, strecurându-se pe lângă ele în living, unde Lucy l-a informat în șoaptă că era foarte probabil ca

planurile colegelor ei de apartament pentru seara respectivă să se fi dus pe apa sâmbetei și că ar face bine să nu le mai vexeze, mai ales ținând cont de faptul că ea rămăsese un pic cam în urmă cu plata chiriei. Dar Adorno, care a scos cu dinții dopul unei sticle de vin de doi litri, a închis televizorul și a luat în mână chitara, nici n-o asculta pe Lucy; întâlnise „trioul de plastic” (porecla lui pentru prietenele lui Lucy) doar o dată sau de două ori și nu dăduse vreun semn că persoanele lor l-ar fi interesat câtuși de puțin. Zece minute mai târziu, interfonul a țârâit, s-a auzit din nou fojgăială din hol și Andy s-a răsucit să vadă despre ce e vorba – a dat cu ochii de un domn birmanez mărunțel, îmbrăcat în uniformă militară cenușie.

— Au ajuns să și-o tragă cu soldații? a întrebat el.

Piticania le-a transmis lui Mitzi și Serenei complimente și scuze nu se știe din partea cui și le-a înmânat o ghirlandă de flori cât toate zilele, pentru care fetele au mulțumit apatice.

Apoi au venit amândouă în cameră, clătinându-se, înjurând și bodogănind. Mitzi s-a îndreptat spre telefon iar Serena s-a prăvălit cu picioarele rășchirate într-un fotoliu.

— Piticu' unde-i? a întrebat Andy. Na, turnați-vă niște vin.

Serena a clătinat din cap.

— Pfui, a pufnit Mitzi.

Andy a privit întrebător spre Lucy, înainte să-și aplece capul în acompaniament îndârjit la ceea ce zdrăngănea la chitară.

— Uite ce-i, a zis Mitzi în receptorul telefonului, dacă nu vrei să te regulezi, spune-o. O să fie o cordeală pe cinste. O să fie o cordeală a-ntâia.

Telefonul a răspuns, dar Mitzi, care tocmai primea o țigară și un foc de la Serena, nu a putut replica decât cu un

mormăit furios de negare.

— Nu... nu... fără bani gheață! Două cordeli pe cinste, asta ca să facem ceva, din nici o altă pricină. Mda, Serena-i aici, așa că... sunt cumva, știi tu, e acolo... Heimito sau cum dracu' se numește...? Ah nu, ah nu... Trimite un taxi...

Mitzi părea în pragul unei furii autentice, când ceva spus de telefon a avut darul să o potolească.

— In regulă, în regulă, iubi. Vino să ne iei. Ciao.

A închis telefonul și și-a întins palmele către Serena, care dădu din umeri.

— S-a rezolvat, gata? a întrebat Lucy.

Mitzi a detectat, probabil, o undă de ironie în tonul lui Lucy.

— Mda, a spus ea, iar tu ai face bine să *te* rezolvi cât mai curând. Locul ăsta nu se ține doar dând bună ziua.

Un murmur îndepărtat a devenit dintr-o dată un vuiet cumplit, când zgomotul produs de un elicopter care zbura la altitudine joasă s-a izbit de ferestre, ca apoi să se piardă în depărtare.

— Cine-a fost ăla, Bob? s-a răstit Mitzi.

Serena a desfăcut perdelele și s-a uitat la ceas.

— Nț. Prea devreme. Probabil că-i Gary.

— Corect. Zicea c-o să plece târziu în weekendul ăsta. Cristoase, fir-ar el de japonez.

— Ba parcă spunea că-i birmanez, nu?

— Mda, da' ce paștele mă-sii contează? a făcut Mitzi.

— Chiar că nu contează, naiba-n ea de treabă.

În acea clipă, amândouă au devenit conștiente de faptul că zdrăngăneala lui Andy încetase, că Andy se uita fix la Lucy, că Lucy se ghemuise pe scaunul ei și se legăna dintr-o parte în alta, cu brațele strânse în jurul trupului. Mitzi și Serena au dat să se miște din loc, dar Andy și-a îndreptat

asupra lor privirea, cu un dispreț atât de veninos, încât amândouă au încremenit, țintuite de un val de teamă fizică.

Andy s-a scuturat cuprins de un fior. Apoi, cu o mișcare relaxată, aproape neglijentă a brațului, a făcut țăndări chitara de măsuța de oțel din fața lui.

— Lucy, a spus el după ce liniștea se așternuse din nou, așa ești și tu? Semeni cu astea?

A oftat. Lucy, du-te sus, împachetează-ți niște lucruri și vino cu mine acasă. Dacă le datorezi gagicilor ăstora bani, plătesc eu. Dacă ai necazuri, am eu grijă să se rezolve. Ia-ți câteva lucruri și să ieșim dracului de-aici.

Lucy s-a ghemuit puțin pe scaunul ei, perceptibil întristată, desigur, s-a făcut mai mică și a clătinat din cap ca semn că era încurcată; dar știa că nu se va duce nicăieri. A clătinat din cap.

Uluit în egală măsură de propunerea pe care tocmai o făcuse, cât și de faptul că Lucy îl refuzase, Andy s-a ridicat, a cochetat câteva clipe cu gândul de a o pocni pe Mitzi ori de a o viola pe Serena, s-a uitat în jur după alte obiecte pe care să le distrugă, n-a văzut nimic, așa că s-a mulțumit să răstoarne masa, să scuipe pe covor și să plece smulgând yala de la ușa din față.

Diana știa toate acestea – sau aproape toate. Și în timp ce se mișca prin dormitor adunând metodic și împerechind baghetele pentru tobe ale lui Andy, aplecându-se să ridice plectroni și armonice de pe podea, îndreptând piramida de chitare din colț, punând înapoi în cutiile lor flautele și fluierașele, și discurile în copertele lor, strângând chiloții pe care Andy și-i pătase ca un puștan și tricourile plăcut parfumate, clipind cuprinsă de o emoție surprinsă la vederea tenișilor lui ordonat aranjați în dulap sau a preaiubitei lui chingi de la saxofon, pusă pe birou, Diana încerca să-și organizeze reacțiile pe care i le stârnea istoria

asta. Deși storsese de la Andy informațiile de mai sus cu tot felul de glumițe și tachinări și cu respectul cuvenit față de furia lui impetuoasă și dezgustul său sexy, gândul la acele zile petrecute cu Lucy îi provoca o suferință autentică și neostoită; și deși informațiile ulterioare le storsese de la el cu discernământ și fără să-și ascundă indignarea, reproșându-i pe drept cuvânt atitudinea răzbunătoare și plină de cruzime, gândul la episoadele care au urmat îi făceau inima să tresalte de bucurie. Diana se opri din dereticat, se răsuci și-și întâlni privirea în oglinda garderobului.

O săptămână mai târziu, în vinerea următoare, Andy a trecut pe la apartamentul fetelor, și-a cerut scuze față de Serena și Mitzi (și față de bronzata Isabella, care tocmai se întorsese din Maroc), a dus-o pe înlăcrimata și perplexa Lucy sus la etaj, a făcut dragoste cu ea la un mod cât mai sarcastic cu putință („Cred că i-am dat-o-n buci... de fapt”), i-a tras câteva scatoalce și a plecat țanțoș, lăsând plicul cu bani nedeschis pe masa de toaletă. Seara următoare, s-a înfățișat însoțit de Quentin, foarte beat; a dus-o din nou pe Lucy sus, a obligato, sub amenințarea pumnului, să se dezbrace, l-a chemat pe Quentin și l-a pus să se copuleze cu ea, în timp ce el privea din colț, bând vin și chicotind răutăcios; Quentin a mormăit chestii de genul: „Andy, zău!” sau „Nu crezi că-i prea...”, sau „Sincer, *cred* că...”, însă combinația de poftă carnală, alcool și teama de a nu da impresia că vrea să strice cheful altora l-a convins pe Quentin să continue și a făcut-o cu stil și virtuozitate. Apoi lui Lucy i s-a cerut să execute un număr de felație pentru Andy și, din când în când, Andy îi scăpa câte-o scatoalcă peste capul ăla afurisit, fie că-i înghițea zeama sau nu. În timpul ăsta, Quentin se îmbrăca.

— Omule, ascultă-mă pe mine, e-o chestie creatoare, i-a spus Andy lui Quentin în timp ce se împleticeau amândoi pe

scări în jos; viol radical, spre binele ei, ce mă-sa. Oricum, am plătit-o ieri.

Înainte să plece, perechea a aruncat o privire în living. Andy și-a scos-o din prohab în fața fiecărei fete pe rând, l-a întrebat pe-un producător de televiziune dacă ar vrea să-i facă mutra chisăliță, a izbucnit în lacrimi, a îndemnat întreaga adunare să se ducă să mănânce căcat și a leșinat.

Ștrengăriile lui Andy au continuat la fel de fascinante și după ce el a început cursurile la Londra, în septembrie, chiar dacă vizitele sale erau mai rare și mai puțin virulente. Cam o dată la două săptămâni, el și prietenii săi puneau mână de la mână ca să strângă necesarul de 20 de lire sterline (Andy insista asupra acestui preț, nu Lucy) și porneau spre Pont Street ca să se amuze. De obicei, Lucy făcea un număr de striptease foarte elaborat, îi masturba pe câțiva, se culca cu unul sau poate doi și cerea să rămână câteva minute singură cu Andy. S-ar fi zis că de-acum se deprinsese cu atmosfera; plângea uneori când Andy făcea dragoste cu ea, fără nimeni altcineva de față, dar în general se resemnase cu statutul despre care Andy spunea insistent că era adevărata ei natură. Nu știa de ce refuzase oferta lui Andy, dar nici nu putea susține că regreta refuzul. Exuberanța caracterului ei o califica pe Lucy pentru acest rol; și din momentul în care, după primele atacuri la persoana ei, ostilitatea răzbunătoare a lui Andy părea să se fi risipit, exhibiționismele ei nu mai avură nimic abject. Își accepta umilințele fără urmă de spaimă, ca pe un fel de inevitabilitate.

Dar apoi a venit rândul lui Giles, moment în care schema lui Andy a suferit prima schimbare majoră.

Bietul nenorocit, cu aerul lui bolnăvicios, a fost împins în apartament într-o seară bleumarin de noiembrie și radiosul Andy a făcut prezentările:

— Iat-o... Fă-i ce vrei pentru cincizeci de parai.

S-au așezat la o palavră în bucătărie.

GILES: De când locuiești aici, de fapt?

LUCY: Oh, cam de un an.

GILES: Oh, serios? Pentru că-i într-adevăr... foarte drăguț, de fapt.

LUCY: Nu-i cine știe ce, dar mă simt acasă.

GILES: De fapt, de când ziceai că locuiești aici?

ANDY: Uite ce-i, omule, nu-i nevoie de atâta vorbărie. Astea-s curve toate.

Și i-a încurajat pe Giles și Lucy să urce sus. Ajunși în camera ei, Lucy s-a îndreptat încrezătoare spre pat; a zâmbit și a început să-și desfacă fusta.

— De fapt, a spus Giles, scoțând o sticlă enormă din buzunarul de la șold, te deranjează dacă, de fapt, nu facem nimic? O să te plătesc oricum, îți dau cât vrei. Am bani, dar sunt puțin... intimidat. Adică, să nu crezi, te rog, că-s pervers sau mai știu eu ce.

— Câți ani ai, Giles?

— Douăzeci și jumate.

— Ai avut vreo prietenă?

— Oh, da. Doar că nu prea am chef în... Deși găsesc că ești a naibii de atrăgătoare: sunt grozav de frumoși... (Giles era să spună „dinții tăi”; dar n-ar fi făcut decât să-și amintească de ce nu prea avea chef.)

— In regulă, dragule, poți să te întinzi aici nițeluș, nu te teme, n-o să mă dau la tine, și-apoi pleci.

— Cristoase, mulțumesc.

Ceea ce a și făcut, semnându-i un cec în alb la plecare.

În mod tragic, Andy uitase că, în multe privințe, pentru Lucy, Giles era bărbatul visurilor ei: amabil, cu o înfățișare

plăcută, chiar dacă oarecum inexpresivă, amuzant în felul său, blând, afectuos și aproape incredibil de bogat. După ce și-a instruit avocații să-i plătească datoriile, Giles i-a încredințai, lui Lucy carnetul său de cecuri și i-a dat mână liberă, fericit să meargă la orice restaurant, cinema sau club voia ea, să închirieze un Pullman până la Brighton ori un Daimler până la lacuri[1], și opunându-se numai acelor acțiuni care puneau în mod vădit în primejdie dinții. După a unsprezecea noapte petrecută împreună, Giles s-a trezit cu (1) o stare nu foarte mahmură și (2) o erecție, pe care i-a arătat-o timid lui Lucy și s-a cufundat, tremurând tot, în brațele ei. În acea iarnă au fost de nedespărțit.

Relația a luat sfârșit, ca și multe altele pentru Giles, când s-a clătinat în timp ce cobora treptele restaurantului Wheeler's din Old Compton Street, i-a scăpat piciorul și – în aceeași clipă – mâna lui Lucy, s-a împiedicat, a căzut și și-a rupt în pavajul din Soho cele două coroane de la dinții din față.

În timpul celor trei luni de convalescență ale lui Giles, petrecute în diverse sanatorii rurale, Andy și-a reînnodat prudent legătura cu Lucy. S-au înțeles să se caute reciproc de câte ori se simțeau triști și singuri, să-și facă confidențe, să se ajute unul pe celălalt la nevoie, să fie prieteni.

Diana începuse să se întunece la chip când Andy intră în cameră.

— Uluitor, spuse el. Mi-ai strâns toate lucrurile. Și harpele. Se apropie de birou. Asta-i o chingă proastă, consimți el dând din cap.

Diana nu-și ridică privirile.

— Ea când vine?

— Mda, a telefonat. În după-amiaza asta, nu știu exact când, spre seară.

Andy îngenunche, dădu la o parte o șuviță din părul negru al Dianei și depuse un sărut pe tâmpla ei.

— Mulțumesc, omule, zise.

Deși Diana știa că acesta era felul în care își cerea Andy scuze pentru mojicia de mai devreme și că, după standardele lui, era un act de o galanterie aproape slugarnică, încă simțea nevoia să nu răspundă, astfel că-și feri fața.

— Păi, atunci du-te-n mă-ta, sugeră Andy.

▫ 8. ▫
De durere ▫

Quentin îl urmă pe micul Keith în bucătărie. În spatele lor venea Andy, oarecum tulburat.

— Zi, Keith, vreo *mișcare?* întrebă el.

Keith trase un scaun de sub masă, târâindu-l pe podea, și se așeză ca să poată vedea mai bine mătăhăloasele frumuseți ce defilau prin fața lui. Își privi ceasul.

— Cât timp...?

— Știu cât timp, băi fraiere. Andy își pocni palmele una de alta. O *oră.* Dacă e...

O bubuitură de la ușa de serviciu trântită fu urmată de târșâitul familiar al șuncoasei doamne Fry, femeia care făcea curățenie trei dimineți pe săptămână la Appleseed Rectory și care acum străbătea gemând și mormăind coridorul spre bucătărie.

Aproape sufocându-se de frustrare, Andy se prinse cu mâinile de spătarul scaunului și spuse.

— Ascultă, dacă nu-și fac dracului efectul acum, sunt...

— Hei, hei, hei, îl potoli Quentin, dând din cap cu compasiune și pacificator. Nu în fața servitorilor, Andrew.

Andy se rezemă de bufet.

— O. K., spuse cu voce gâtuită. *O. K.*

— Bună dimineața la toată lumea!

O mutră ca de porc sadic, purtând un moț blond, de forma unei cepe, își făcu apariția în ușă cu o viteză neliniștitoare.

— Bună dimineața, doamnă Fry, răspunse Quentin. Cu ce-ți putem fi de folos?

— Am nevoie de spălătoare, domnule Villiers, mulțumesc.

Urmă o tăcere. Doamna Fry se holbă la Quentin preț de o secundă cu ceea ce părea a fi o dorință consternată, apoi, ferind picioarele „întinse" ale lui Keith, se îndreptă spre debara.

Un miros de Domestos, pudră de talc și sudoare stătută se înălță spre tavan.

Whitehead se uită pieziș la doamna Fry, în principal din pricina faptului că, în urmă cu o lună, făcuse o tentativă nereușită de a se da la ea. Keith zăcea pe priciul său, întrebându-se ce utilitate să dea erecției sale matinale pe care o întreținea cu atâta suferință – poate că n-ar fi stricat să se întindă după câteva dintre revistele ce luceau sub prici. Doamna Fry strigase din garaj că dorea să i se permită să ia periile depozitate în camera lui. Whitehead a poftit-o să intre și, când femeia s-a lăsat în genunchi, cu spatele la el, s-a aplecat în față, cu pijamaua „sculată", ca să cuprindă în mâini pieptul rozaprins și transparent al șorțului ei. Doamna Fry s-a răsucit și l-a pocnit pe micul Keith atât de vârtos peste urechea dreaptă, încât acesta a izbucnit dintr-o dată în plâns – nu din pricina șocului sau a frustrării, ci de durere.

— Ai tot ce-ți trebuie, doamnă Fry?

— Da, mulțumesc, domnule Villiers. Zâmbi, dezvelindu-și dinții falși, de-o albeață fără cusur. Pardon! îi zbieră ea lui Keith, care își trase iute picioarele sub scaun.

— Futu-ți! zise distrat Andy pentru sine, aranjându-și boașele grele cu amândouă mâinile, blugii ăștia abia de-ți cuprind șarpele.

— Dă-mi voie, zise Quentin, ținând deschisă ușa prin care se făcu nevăzută doamna Fry. Se răsuci spre Andy: Ei bine, Andy, aș zice că te-ai abținut admirabil.

În vocea lui răzbătuse parcă o foarte vagă urmă de dezaprobare autentică.

— Ce? Ah, chestia aia, făcu Andy. Ia scuteștemă, că doar tipa nu face decât să lingă podelele pe-aici. Mânia îl străbătu din nou, ca un impuls electric. Se aplecă din nou spre micul Keith. Tot nimic? Nici măcar amețit, în ceață, dus, confuz, pierdut...

Keith, care după cuvântul „ceață” își împinsese amenințător buza de jos în afară, răspunse:

— Nimicuța, Andy.

Andy clătină din cap, ca pentru a și-l limpezi. Porni spre ușă, făcu stânga-mprejur și îl privi implorator pe Keith.

— Mai ia două. Mai ia patru. Mai ia...

— Potolește-te, Andy, zise Quentin. Ai fost fraierit, asta-i tot.

— Nu care cumva să faci mișto de mine, îi zise Andy lui Keith, plin de speranță.

— Nu-și fac efectul, Andy, zău.

— Mama *lui* de *negrotei*! Andy începu să-și rotească brațele cuprins de-o furie perplexă. Isuse! „Mdea, omule, marfă, să mor io, marf-a-ntâia, 'n cur pe mă-ta”. Patruzeci de lire!

Andy scoase din buzunar cutia de tutun plată, de-o uncie, și-o izbi de masă, de unde obiectul alunecă și căzu zornăind pe podeaua bucătăriei. Andy se îndreptă de spate și spuse, dintr-o dată calm.

— Mă duc să-l fac chisăliță. Vii?

— Da, numai să-mi iau haina, zise Quentin. Keith, dacă întreabă Celia de mine, zi-i că nu lipsesc mai mult de douăzeci de minute.

— Andy, ce-ai de gând să-i faci? vru să știe Keith, după ce Quentin ieși din bucătărie.

Andy își ridică pumnul noduros și acoperit de inele.

— Ori îmi dă banii înapoi și droguri câte pot duce cu mine, ori îl bat de-și cacă și mațele.

Ascultă-mă pe mine, o să-și plângă de milă negroteiul ăsta după ce... *Quentin!*

Motocicleta lui Andy pârâi, semn că prinsese viață. Keith auzi ușa închizându-se încă o dată, motocicleta pornind cu scrâșnet de pietriș și vitezele schimbându-se nervoase pe strada satului la vale. Cu mișcări oarecum agitate, Keith se aplecă să ridice cutia cu pilule, apoi o deschise cu un pocnet scurt. Câteva secunde rămase cu privirile ațintite asupra conținutului ei.

▫ 9. ▫
Gin și lacrimi ▫

— Gâl, gâl, gâl, șopti Giles pentru sine, amestecând sucul de chitră în paharul ținut până atunci la frigider și ridicându-l în lumină. Gâl, gâl, gâl, gâl, gâl.:

Văzut de pe partea cealaltă a ferestrei Giles Coldstream ar fi putut fi luat drept un om de știință nebun, dacă n-ar fi fost expresia aceea de blândețe prietenoasă de pe chipul lui. Masa peste care stătea aplecat era un laborator care

spumega și bolborosea de șeicăre pentru Martini, mixere electrice, tirbușoane, sifoane, forme pentru gheață, răcitoare pentru pahare, ustensile de descojit lămâi, linguri.

Fără să-și ia ochii de la paharul aburit, Giles bâjbâi cu mâna dreaptă până dădu de sticla pântecoasă și verde de gin Gordon's, căreia îi deșurubă capacul, o răsturnă și o privi încruntat.

— Ah. Goală.

Giles străbătu camera fără grabă, deschise ușile duble ale impresionantului său bar din lemn de tec, alese o sticlă de gin din colecția la fel de impresionantă aflată pe raftul de sus și reveni la masă. Umplu paharul înalt aproape până la buză, adăugând – în ultima clipă, boscorodindu-se că uitase – un strop de tonic. Sorbi sceptic.

— Delicios.

Mai luă o sorbitură, ceva mai îngăduitor de data asta, și cu pași mărunți se reîntoarse în pat. Pe pernă zăcea deschisă o ediție Penguin, boțită, a romanului lui Iris Murdoch, *Prințul negru,* povestea de dragoste dintre un bărbat de șaizeci de ani și o fată de douăzeci. Mai citi câteva pagini, înainte ca dezamăgirea pricinuită de încăpățânarea cu care domnișoara Murdoch ocolea problema diferenței dintre dinții protagoniștilor să-l facă să arunce sarcastic volumul sub pat.

— Nu poți să „curmi neîncrederea” pentru totdeauna, observă el.

Din grămada de volume cu coperte cartonate cărora li se alătură *Prințul negru – Dinții, Igiena bucală: realități, Istoria danturii, Ziua unui dentist, Dintele –,* bunul nostru Giles alese una la întâmplare și se cufundă în pernele adânci, bântuit de un presentiment.

Douăzeci de pagini mai încolo, auzi un răpăit în ușa dormitorului.

— Giles?

El privi jalnic peste marginea cărții.

— Da?

— La telefon.

— Cine-i, de fapt?

— O bătrână.

— Nu. Vreau să zic la ușă. Cine *ești?*

— Celia.

— Aha. Păi, Celia... n-ai putea să-ncerci să...

— Ce? Ascultă... Celia învârti zadarnic minerul. Nu pot...

— Stai așa.

Giles se răsuci jos din pat și tropăi spre ușă, trase cele trei zăvoare și o crăpă numai câțiva milimetri.

Când dădu cu ochii de Celia, Giles scoase un țipăt.

— Cristoase, iartă-mă, spuse el apoi. Să nu te recunosc.

Celia avea pe față o mască ce aducea a untură de *porc* și-și periase părul pe spate, tangențial cu capul ei colțuros. Arăta ca o paiață anemică.

— Ascultă, ăăăă, hm... Giles pocni din degete neajutorat.

— Celia.

— *Celia.* Ascultă... Celia... s-ar putea să fie maică-mea. De fapt, este. Crezi că ai putea fi atât de amabilă să-i spui că-s bolnav?

— Nu, din păcate n-aș putea. Deja i-am spus că ești bine.

— *Înțeleg.* Intuiesc corect că ai un telefon în camera ta? Pot să vorbesc de acolo?

Celia făcu stânga-mprejur și, după o clipă de *ezitare, Giles* o urmă pe palier.

— Cu telefonul tău ce s-a întâmplat?

— Am tăiat firul, răspunse Giles, nu fără o undă de mândrie în glas.

Celia intră prima în cameră și arătă spre telefonul de pe pervaz.

— De ce? întrebă ea.

— Mă sperie îngrozitor când începe să sune pe neașteptate. M-am gândit să nu fac un atac de cord într-o bună zi și să cad și să-mi rup...

Era cât pe ce să spună „câțiva dinți", dar își mușcă limba, rămânând nemișcat în prag, cu o expresie goală pe chip.

— Păi, acum vorbește dacă tot ești aici.

— Ah! Mulțumesc... *Celia.*

Celia se reașeză la masa ei de toaletă. Luă peria de păr și-și dădu ochii peste cap.

— Puți a gin, să știi.

— Serios? făcu Giles ușor contrariat. Nu, nu știam, zise, oferindu-i Celiei unul din zâmbetele sale tipice, adică își strânse și-și alungi buzele. Alo? Mamă? Ah, bună. Sunt eu, Giles. Sunt foarte bine, mulțumesc... teribil de bine. Aaa, nu, păi, azi nu e o zi bună, de fapt. Păi am multe de făcut. Extrem de ocupat, într-adevăr. Iar mâine, cum să-ți zic, e duminică și nu se prea poate... Dacă ar fi *sâmbătă* mâine, nimic n-ar fi mai simplu decât... Ești sigură? Giles acoperi receptorul și se uită buimac la Celia. Doar nu-i vineri azi, nu-i așa? Vai de mine. Contemplă nefericit telefonul. Ce? Da, mamă, ai avut dreptate. Rămâne pe sâmbătă. Perfect. Așa deci! Atunci presupun că ne vedem. La revedere. Și eu te iubesc.

Giles se ridică; privi pe geam afară câteva secunde.

— Ia te uită. Andy vine cu bărbatu-tău pe motocicletă, murmură el. Făcu stânga-nprejur și ieși din cameră.

— Ce-a apucat-o pe maică-ta zilele astea?

— E nebună. Doar nebună. Nebună ca toate nebunele.

Întors la masa lui, Giles își pregăti cu iuțeală și bău pe nerăsuflate un pahar înalt și înviorător de chitre, tonic, gheață, gin și lacrimi.

E ora la care toți ceilalți încep să se adune în bucătărie.

Adorno, încă revenindu-și după eforturile depuse cu Kashdrahr Khoja, se-nvârte în încăpere ca un leu în cușcă, tropăind, aplecându-se, simulând un atac. Diana, îmbrăcată în niște pantalonași și un body la culoare, fumând o țigară mentolată cu filtru auriu, îl urmărește cu un dispreț îngăduitor. Micul Keith șade la masă; simte o durere profundă și atotcuprinzătoare în zona testiculelor și a pântecelui, mulțumită pantalonilor de catifea reiată, care-i cuprind în mod miraculos jumătatea de jos a trupului; mai poartă un tricou bej, gen năvod, marca Fred Perry, care miroase a mașină veche, și pantofi cu toc atât de înalt, încât, pentru a și-i încălța, trebuie să se urce pe un scaun; de câte ori i se ivește prilejul, micul Keith își concentrează întreaga atenție asupra sânilor Dianei. Datorită chinurilor îndurate la altarul mesei de toaletă, fața lătăreață a Celiei Villiers beneficiază de un luciu ca de vinil, la fel ca și – întâmplător – trupul ei, înfășurat într-o adevărată rețea de panglici înflorate ce se desfac, de la mijloc în jos, într-o fustă largă, franjurată, brăzdată de fâșii de piele. Celia îl mustră fără convingere pe soțul ei că a dispărut tocmai când trebuie să-i sosească prietenii. La rândul său, Quentin susține că Andy era într-o stare în care nu putea fi lăsat singur cu afurisitul ăla de tuciuriu – pe care, că veni vorba, mai că l-a omorât.

— Relaxează-te, zice Andy boxând cu propria-i umbră într-un colț. L-am bumbăcit puțin, nimic altceva, ca să-l mențin în formă.

E amiază, ora douăsprezece fix. Soarele trimite benzi de lumină printre șipcile ferestrei de la bucătărie.

Chevroletul hârbuit, model '78, cotește pe aleea semicirculară acoperită cu pietriș și, la vreo cinci metri de ușă, se oprește în nor de praf și scrâșnet de frâne, împroșcând cu pietricele stratul de trandafiri ce mărginește aleea. O tăcere ironică se instalează când cei trei americani coboară din mașină. Se întind, se îndreaptă de spate, cu mâinile în șolduri, ca să măsoare casa din priviri, apoi se întorc unii spre alții, zâmbind strâmb, până când o mișcare bruscă în bucătărie le atrage atenția că sunt observați. Trei chipuri capătă o expresie vicleană.

Cu excepția micului Keith, toți ceilalți ieșiră instinctiv în hol.

— Aici începe weekendul, spuse Quentin.

▫ 10. ▫
Quentin ▫

— Singurul lucru oarecum supărător cu privire la accidentul de avion care mi-a ucis părinții, îi place lui *Honorable* Quentin Villiers să spună, singurul lucru care nu m-a făcut să plâng de bucurie când am aflat vestea... este acela că fratele meu Neville a scăpat cu viață... În afara vacanțelor, am avut o copilărie destul de tristă și de îngrădită – Christ's Hospital, Winchester[1], Casa –, iar pe Neville l-am cunoscut doar ca pe tânărul supraponderal și în general neajutorat care venea de două ori pe an în vizită la noi acasă, ca să-i plictisească și să-i jefuiască pe părinți – care oricum nu meritau ceva mai bun, cred că nici nu mai are rost să adaug. Totuși, din fericire, Neville e mai mare decât mine cu optsprezece ani, homosexual și alcoolic. Și-am fost cât se poate de bucuros când am mai aflat de curând o chestie, anume că, în timp ce-și petrecea vacanța

în nubila Indonezie (el cică ar fi agronom), a contractat un soi de sifilis admirabil de tenace – și-n față, și-n spate-, un soi pe care desele vizite la un stabiliment cunoscut pentru atmosfera deprimantă, aflat departe, la sud de râu, n-au reușit cu nici un chip să-l înfrâneze, necum să-l vindece. Iau masa cu el la White's cât de des cred eu că o poate face o persoană sănătoasă și observ cu intensă bucurie faptul că starea lui se deteriorează de la o zi la alta. Guta, desigur, îl face să sufere îngrozitor – o mare infirmitate a familiei Villiers, guta asta, un motiv atrăgător de căinare, una peste alta, deși eu am fost scutit de așa ceva până acum. Tensiunea îi este alarmant de crescută; inima îi joacă renghiuri; aștept de la o oră la alta să primesc vestea morții lui. (Ajuns aici cu povestea, Quentin obișnuiește să o ia pe Celia de mână sau o învăluie într-o privire mieroasă.) Atunci voi intra în drepturile mele de moștenitor, în viitorul nu prea îndepărtat. Cel puțin – slavă Domnului – Neville a fost suficient de viclean să-l golească pe tata de bani cu un deceniu înaintea morții sale premature. Nu-mi imaginez nici măcar o clipă că frate-meu o s-o mai ducă un deceniu, așa că toate taxele astea sinistre de moștenire vor trebui plătite de data asta. Dar proprietatea ne va ajunge oricum să o ducem suportabil de confortabil tot restul vieții noastre, și titlul poate și el să aducă ceva foloase. Mă-ntreb dacă n-am să mă zbat, atunci când voi ajunge în Camera Lorzilor, să anulez această decizie judecătorească devaforabilă, care impune un interval de zece ani... Insă până atunci voi continua să trăiesc în primul rând de pe urma soției mele – care, mulțumesc cerului, are ceva bani în contul ei personal – și, în al doilea rând, de pe urma modestului meu salariu pe care, după cum știe toată lumea de-aici, nu precupețesc nici un efort să-l suplimentez. Hai noroc și la mai mare!

În mod evident, Quentin se pricepea să stilizeze un personaj, era un maestru al pastișei, știa fără greș cum să-și dramatizeze verbal propria situație – și avea nevoie să fie astfel. Deși înscris la Universitatea din Londra, Quentin era singurul dintre cei aflați în casă care nu trebuia să-și dea și examenul de diplomă. În schimb, edita – mai mult sau mai puțin de unul singur – publicația Universității, o revistă satirico-politico-literară intitulată *Da.* Obținerea postului de redactor-șef fusese o treabă incredibil de simplă. Quentin se dusese la interviu având asupra sa un portofoliu de articole savante anonime, pe care nu el le scrisese, un maldăr de referințe laborios contrafăcute și un panegiric sentimentaloid din partea unui redactor literar homosexual de la un ziar de duminică. Strofocare inutilă: autenticitatea recenziilor n-a fost nicicând verificată, iar referințele n-au fost luate în discuție. Când Quentin a intrat în sala de consiliu – un Lycidas [1]cu păr ca argintul într-un costum alb din șamoa, mulat pe trup –, un oftat plin de alean a scăpat din piepturile celor din comitet. Iar în timp ce Quentin își schița planurile editoriale, membrii comitetului nu făceau altceva decât să-și topească privirile în ochii lui de culoarea șampaniei; după ce el a încheiat, a avut loc un schimb languros de încuviințări din cap și zâmbete, iar lui Quentin i s-a mulțumit călduros pentru prezență. Ceilalți candidați nici n-au mai fost primiți la interviu.

Activitatea editorială a lui Quentin era într-adevăr un *jeu d'esprit,* un *tour de force* personal.

În primul rând, el scria cea mai mare parte a recenziilor de carte. După publicarea unui volum, lăsa să treacă o perioadă de calmare a spiritelor, colaționa și sintetiza notele apărute în revistele rivale, găsea punctele asupra cărora exista consens și le reformula în stilul inimitabil al revistei *Da.* Astfel, dacă verdictul unanim era acela că proza cutare era încărcată și stângace, Quentin scria: „Frazele lui

cutare-și-cutare par un colaj delirant de George Eliot în ce are ea mai sentențios și James Joyce în ce are el mai obscur”.

Iar dacă era beat: „Cartea lui cutare-și-cutare pare o transpunere de către un compozitor beat a țipetelor demente ale lui Henry James și ale lui Gertrude Stein, înlănțuiți într-un *soixante-neuf* verbal”.

Sau dacă părerea generală era aceea că un biograf nu dovedise suficient tact în tratarea vieții private a subiectului său, Quentin remarca: „Degețelele jegoase ale lui cutare-și-cutare răscolesc viața privată a subiectului său asemenea unui detectiv necioplit care cercetează registrul contabil al unui proxenet”.

Dacă era drogat: „Cutare-și-cutare se zbânțuie prin bârlogul demn al existenței private a subiectului său cu tactul și discreția caracteristice unui urangutan lobotomizat care tocmai s-a așezat pe un arici”.

Sau dacă opinia generală era aceea că un critic literar a fost exagerat de generos cu autorul pe care l-a recenzat, Quentin nota: „Dacă ar fi să ne luăm după cutare-și-cutare, Shakespeare n-ar fi decât un biet imitator al lui McGonagall, în comparație cu scriitorul pe care el îl perie cu atâta nerușinare”.

Iar când lua methedrină?

„Cutare-și-cutare își idolatrizează atât de aiuritor autorul, încât lauda pe care i-o face Tennyson lui Wellington aduce a prindere pe după gât, izbire la podea, urmate de un dos de palmă”.

Și așa mai departe. Recenziile, arareori depășind două sute de cuvinte, n-aveau pretenția de judecată finală; erau însă „vivace”, după cum vă puteți da seama, și în același timp profund „logice”. Quentin adăuga semnături impresionante, precumO. Seltnizt sau D. R. S. M.

Mainwaring, nume ce sugerau conturi nenumărate în țară și în străinătate. În rarele ocazii în care Quentin se simțea obligat să comande recenzii, o punea pe Celia să le bată la mașină și să le returneze cu un bilețel însoțitor: „Stimate domnule/doamnă: editorul regretă că nu poate folosi articolul pe care ați binevoit să i-l trimiteți și vi-l înapoiază aici alăturat”.

Quentin nu se ostenea să taie *domnule* sau *doamnă* după caz, în schimb nu omitea să noteze pe verso: „Mi-a fost dat să văd multe lucrări de rahat la viața mea dar, pentru Dumnezeu, a dumitale – zău că le întrece pe toate. Lipsit de imaginație, scris neîngrijit, neargumentat, prost informat – lista poate să continue. Erai beat când l-ai scris sau ai vrut să faci o glumă? Oricum, nu mai am nevoie de colaborările dumitale. QV.

Returnează cartea imediat”.

Două luni mai târziu, recenzia apărea, de obicei la rubrica de treceri în revistă, cu succesiunea paragrafelor schimbată în parte și rescris în totalitate. Colaboratorii adesea se prindeau că fuseseră trași pe sfoară, dar erau prea tineri, deconcertați și jenați, ca să nu lase lucrurile să se oprească aici. Respectul teribil de care se bucura Quentin reducea iute la tăcere orice protest direct la Universitate și în cele mai multe cazuri singurele represalii cu care se alegea Quentin erau scrisori sfioase prin care era rugat să mai acorde o șansă.

Cât privește aspectul politic al ziarului, Quentin umplea paginile cu materiale ostile, prea scabroase și radicale ca să fie tipărite în altă parte; rubricile de corespondență erau recunoscute drept cele mai provocatoare în ziaristica modernă. Autorilor nici nu le trecea prin gând să fie remunerați, în plus Villiers le atrăgea atenția că *Da* era o revistă non-profit. Restul publicației gemea de bârfe

răutăcioase despre tot felul de persoane imaginare („Anthea K. Îmi spune că problemele de erecție ale lui Henry W. Continuă să-i chinuie”), satiră acceptabil de bună, secrete divulgate de apropiații celebrităților, pagina de muzică contemporană realizată de Andy – erudită, deși adesea prea vag argumentată (în loc de onorariu, insista să i se dea discuri și bilete la concerte) și excelentele cronici de film și teatru ale lui Quentin. De producție se ocupa, în schimbul unui salariu de nimic, micul Keith, care nu numai o dată se prăbușise epuizat fizic din pricina însărcinărilor pe care i le dădeau tipografii și a cărui vedere slăbise de la 20-20 la orbire parțială din cauza ședințelor de corectură în șpalt contra cronometru la care-l supunea Quentin la fiecare număr.

Un succes uluitor această *Da.* Cu farmecul său personal, Quentin convingea toate numele mari să-i trimită materiale și pe toți ceilalți să se aboneze. Tirajul s-a triplat și, după ce un Quentin în costum turcoaz a apărut pe copertă (legenda: *Editorul publicației Da, Quentin Villiers, stând de vorbă la o conferință cu James Altman și profesorul English Hoenikker, amândoi în afara fotografiei),* revista a primit laude nețărmurite din partea lui William Burroughs, Gore Vidai, Angus Wilson și o întreagă pleiadă de intelectuali distinși.

Quentin este un supraom. Un tip multilateral, ce mai! Poate sta de vorbă o zi întreagă cu un măcelar despre longevitatea animalelor importate, cu o stewardesă despre regulamentul de protecție a muncii în hangarele Aeroportului de Gaulle, cu un agent de asigurări despre polițele transferabile postdatate, cu un poet despre mijloacele nontipografice de a distinge între strofele de trei versuri a șase silabe și strofele de două versuri a nouă silabe, cu un economist despre teoria antiinflaționistă antebelică, cu un zoolog despre mișcările oculare

compensatorii la iguană. Pe lângă astea toate, se poate adresa unui negustor ambulant în argou rimat, unui turist în franceză provincială, unui locuitor al portului Sunderland în dialect geordie[1], unui vânzător de ponturi la curse din Newmarket în dialectul manierat din Cambridgeshire, unui țigan în rromani. Poate să mimeze nu numai tipologii, ci și persoane foarte apropiate. Îl poate scoate pe Giles din cameră doar strigând „Mamă?”, cu un chicot *a la* doamna Fry îl face pe Whitehead să o zbughească în garaj, pe Andy îl face să-i reproșeze Dianei, care nu scosese un cuvânt, că s-a rățoit la el, își convinge propria soție că nu el este cel care șade în camera întunecoasă. Acest har al imitației merge mână-n mână cu versatilitatea uluitoare a aspectului său fizic. Prin simpla sa apariție la o petrecere, Quentin e în stare să-i facă pe toți cei prezenți să amuțească ori, dimpotrivă, se plimbă prin încăpere timp de o jumătate de oră și-i ascultă pe ceilalți cum se plâng de el că întârzie atât de mult. Sau intră țanțoș în Savoy [1]îmbrăcat în tricou și blugi, în schimb prin mahalalele din Glasgow se plimbă în smoching. Poate opri o conferință mișcându-și degetul mic de la mână, dar și să șadă atât de nevăzut de nimeni, încât directorii încep să discute despre salariul lui, fără să realizeze că el este de față.

— Sau așa pare și asta-i suficient, îi place lui Quentin să spună.

Urmăriți-l cu atenție pe Quentin. Toți fac asta. Uluiți de cât de chipeș este, în egală măsură surprinși de aerul său binevoitor și afabil, flatați de interesul pe care-l manifestă, uimiți de felul său intim de a fi și vrăjiți de sonoritatea hipnotică a vocii sale – este imposibil să-l întâlniți pe Quentin și să nu vă îndrăgostiți puțin de el.

▫ 11. ▫
Wigwamul uman ▫

„Oare el știe ce simt eu acum?” se întrebă Whitehead când Quentin, privind peste umăr în bucătărie, înainte să descuie ușa de la intrare, îi adresă un zâmbet ciudat de sfredelitor, ciudat de blajin, care îi curba în jos colțurile frumoasei lui guri.

Știa oare ce însemna să fii prezentat unei fete mai înalte decât el cu treizeci de centimetri, cunoștea oare umilințele piticului care trebuie să dea mâna cu cineva mai înalt practic de două ori decât el, rețeaua tainică de tensiuni ce se nasc atunci când o persoană măsurând unu patruzeci și șapte (sau unu cincizeci și cinci, după declarația lui Keith) se întâlnește cu o ființă umană care a depășit înălțimea magică de unu șaizeci și șapte? Căci americanii – hotărâse Whitehead, apropiindu-se tiptil de fereastra bucătăriei și trăgând cu ochiul afară, înainte de-a se îndrepta spre hol – păreau să fi fost aleși anume pentru a ilustra posibilele diferențe elementare între hominizii din rasa pământeană standard: un gigant numai mușchi, palid, cu păr alb tuns scurt și mădulare ca de plastilină; un gnom cu fața acoperită de smocuri de păr și cu șuvițele castanii împletite în cozi lungi până la brâu; și... Roxeanne, probabil, una din acele fete americane înfricoșătoare, un fel de experiment genetic, pe care le puteai vedea în posterele din reviste – mult peste un metru optzeci în pantofii ei cu talpă groasă, un rug de păr roșu-flacără, sânii ca niște baloane, fundul generos, tare și înalt, picioare nesfârșite. În timp ce se pregătise sufletește pentru această încercare, Keith se rugase în sinea lui să fie în stare să suporte totul cu o atitudine sedentară, fără să se expună. Dar acum, văzându-l pe Quentin cum se repede cu urale să-i

îmbrățișeze pe nou-veniți și pe Celia cum se apropie de cei patru cu un pas solemn și protocolar, Whitehead începu să-și dea seama de oroarea cumplită a ceea ce-l aștepta.

Quentin îi întinse soției sale o mână și se răsuci către prietenii săi.

— Marvell... Skip... Roxeanne, spuse el pe un ton gutural, trecându-și privirea de la un chip la altul... primiți-o pe soția mea între voi.

Urmă o pauză. Apoi Celia înainta ca să se alăture cercului de brațe și fu îmbrățișată de fiecare pe rând, sărutată pe ambii obraji de Roxeanne și apăsat pe buze de Skip și Marvell.

Unindu-se într-un cerc, cvartetul-se aplecă spre înăuntru și frunțile se atinseră. Biruindu-și emoția, Quentin privi spre ușa de la intrare, unde Andy, Diana și Whitehead stăteau nehotărâți.

Vocea lui Quentin răsună viguroasă, neînfricată:

— Haideți! strigă el.

— Futu-i, oftă Diana.

— Hai, nițică formalitate, nimic mai mult, îi spuse Andy Dianei și porni cu pași mari pe alee.

Keith se uită îngrețoșat cum Andy o sărută pe Roxeanne – după părerea lui, cu o plăcere indecentă – și cum își împletește brațele în cruce cu Marvell și Skip. Cinci frunți se atinseră.

Whitehead se uită în sus la Diana.

— Dracu'n ea de treabă, așa-i? zise el aproape rugător.

Mai mult de sila de a sta lângă scârbosul Keith, decât din dorința de a fi cu ceilalți, Diana îi aruncă o privire plină de dispreț obosit și-l lăsă singur în fața ușii. Îndeplini și ea același ritual ca și Celia, cu ceva mai multă rigiditate, e drept, apoi întreaga piramidă de picioare, brațe și chipuri

se răsuci nerăbdătoare spre micuț. Keith încă mai cumpănea la diferite manevre – să fugă țipând în camera lui? să cadă lat la pământ? să înceapă să plângă? să facă iarăși o criză de nebunie?

— Când se pomeni că o pornește în salturi voinicești pe alee, țiuind:

— Mai e loc de unul înăuntru?

— Chiar aici, răspunse Marvell fără să ezite.

— Intră, îl pofti Skip, desprinzându-și brațul de al Celiei, pentru a-i face loc.

— Ah, ești atât de mic! strigă Roxeanne cu vădită plăcere.

Vârându-se între ei, Keith își țuguie buzele spre cele șapte chipuri rânjitoare, iar Roxeanne, sprijinită de Quentin și Andy, își aplecă buzele ca să le sărute pe ale lui. N-a mai ajuns la ele: piciorul lui Quentin alunecă pe pietriș, pantoful drept al lui Roxeanne, ca o cărămidă, zbură de sub ea, wigwamul uman se clătină, se roti un sfert de cerc, făcu câțiva pași și se nărui în țipete vesele la pământ.

Unul câte unul se ridicară râzând în picioare.

— ...Acum drogurile, zise Quentin, încă-încercând să-și recapete suflul și izbucnind iarăși în râs. Multe droguri.

Starea de spirit a celor de la Appleseed vizavi de acest subiect își găsi câteva minute mai târziu un susținător convins în Marvell Buzhardt, măruntul american cu aspect de bufniță, doctorand în psihologie, antropologie și mediu înconjurător la Universitatea Columbia, ziarist clandestin, producător de film și impresar pop-cultural. Dr. Buzhardt stătea la masa din bucătărie și răsucea țigarete cu marijuana împreună cu Quentin și Andy, împingând de la unul la altul o sticlă de lichior cumpărată de la duty-free, în vreme ce fetele pregăteau gustări pentru picnicul plănuit. Skip descărca lucrurile din Chevrolet, Whitehead alerga la

mini-market să cumpere una-alta. De fapt, Marvell publicase de curând o scurtă monografie pe marginea acestui subiect, în colaborare cu Berkeley Alternative University Press, și le promisese că le va da și lor un exemplar înainte de plecare.

— Despre ce-i vorba în cartea aia, amice?

— Pe scurt, Andy, începu Marvell, *Laboratorul minții* zice cam așa. De câtăva vreme, a devenit limpede pentru toți cei care studiază cu adevărat problema, că creierul reprezintă o unitate mecanică, iar disfuncționalitățile sale nu se datorează unor contexte psihologice, de anturaj, ci unor reacții pur *chimice* – asta-i tot, nimic mai mult. Ideea asta a dat mult de furcă până a fost înregistrată, deoarece oamenii nu vor cu nici un chip să renunțe la convingerea că *nici o* parte din noi nu e divină. Simți că-nnebunești, da? Asta-i pentru că ai căcat în cap, chimicale scârboase. Oricum, așa sună introducerea la principala polemică din cartea mea.

În acel moment, doctorul încetă întreaga activitate cu iarba și hârtia pentru țigări, pentru a-și împreuna gânditor mâinile pe creștet – ceea ce avu darul să sporească și mai mult plictiseala nemărturisită a lui Andy, pe care nu-l interesa să stea de povești despre droguri, ci să bage cât mai multe în el în cel mai scurt timp posibil.

— O. K. Prin urmare, dacă te-apucă pandaliile acum, continuă Marvell, ți se administrează chimicale bune ca să le contracareze pe cele proaste din capul tău. Sau șocuri electrice. Singurul lucru misterios privitor la creierul tău este complexitatea lui. Nimic cerebral în el, amice, numai un afurisit de terminal de chimicale și capete de nervi, pe care știința îl poate de-acum descifra. Prin urmare, de ce să nu aplicăm lucrul ăsta în sens pozitiv?

— Nu știu, răspunse Andy în doi peri la privirea interogatoare, deși de fapt retorică, a lui Marvell.

— Fără motiv! Ascultați – la naiba –, suntem de acord că viața e un căcat cu perje și că n-are nici un haz să fii tu însuți tot timpul. Atunci de ce să nu faci cu creierul tău ceea ce faci cu trupul? în *pizda mă-sii* cu toate romantismele astea moarte din fașă: dragoste, înțelegere, compasiune – *folosește* droguri ca să... amortizezi, într-un fel, conștiința, s-o ghidezi, s-o protejezi, s-o stimulezi. Acum avem o gamă incredibilă de droguri, Andy. Avem droguri care te fac euforic, trist, sculat, violent, lucid, blând. Avem combinații de droguri care produc orice pofte în materie de halucinație ori modificare a simțurilor. Avem și droguri care pot neutraliza instantaneu aceste efecte, Nu mai ține chestia cu „nu există «religie», terminați cu promisiunile mincinoase". Avem autoritate chimică asupra psihicului – prin urmare, s-o folosim și să ne simțim *bine.*

— Rahat, spuse Diana. Cum rămâne cu lezarea creierului? Memorie falsă, tristețea străzii?

— Păi... Marvell își legănă capul lui păros dintr-o parte în alta. Există și o anexă care se ocupă de...

— Și oricum, interveni Roxeanne, în mare măsură este isterie mediatică.

Quentin:

— Cum a fost primită cartea, Marvell?

— *Porcul* și *Duminica smegmei* au ridicat-o în slăvi. Desigur că presa respectabilă – câteva recenzii pe care le-am văzut – a încercat s-o eticheteze drept propagandă agitatorică a unui psihopat.

— Desigur, zise Andy, luând trusa de marijuana a lui Marvell. Normal că au încercat. Ei bine, pentru noi la ce te-ai gândit azi?

Doctorul zâmbi.

— Hm-hm. *Voi* la ce v-ați gândit?

▫ 12. ▫
Înalt și bun ▫

Copleșit de impresia colosală pe care părea că o făcuse până în acel moment asupra oaspeților, Whitehead se furișă sfios în grădină. Scopul lui Keith era acela de a-și consolida starea aceea de bine și și-a propus să realizeze acest lucru vizitându-i pe singurii oameni întâlniți de el vreodată care-l făceau să se simtă super, mișto, colosal, un pop-star, un Mohawk, în avantaj, elegant, sexy, sclipitor, bogat, înalt și bun. Oamenii respectivi erau soții Tuckle.

Soții Tuckle?

Soții Tuckle. Când Quentin și Andy nu aveau nimic de făcut – sau dacă se aflau sub auspiciile unui drog deosebit de electrizant –, obișnuiau să traverseze în goană pajiștea ca să le facă zile fripte domnului și doamnei Sydney Tuckle, nenorocita aia de pereche de bătrâni ramoliți pe care încercau să-i evacueze din anexa vilei Appleseed, o construcție fără etaj, formată din două camere, ridicată în colțul zidului ce împrejmuia grădina și ascunsă în spatele unor tufe de rododendron fără flori. Soții Tuckle fuseseră instalați acolo cu o jumătate de secol în urmă, de către niște foști proprietari, ca servitori buni la toate, și de atunci refuzaseră în mod inadmisibil să se clintească din loc. Legal nu puteau fi mutați, dar Quentin și Andy, pretinzând că visau să transforme coșmelia într-un studio/casă de oaspeți/cameră de chefuri, susțineau că dacă reușeau să le facă viața iad, cei doi vor pleca de bunăvoie.

De pildă, Quentin a instalat odată un difuzor acoperit cu polietilenă chiar în fața ferestrelor soților Tuckle, prin care a făcut să răsune – suficient de tare să spargă geamurile și

timpanele – zgomote precum accidente de mașini, salve de tun, decolări de avioane, mulțimi dezlănțuite, respirații gâfâite, bătălii cu tancuri, sirene de ambulanță, urlete de elefant, strigăte, țipete, obscenități. Când acestea nu au avut efectul dorit, Quentin a băgat un țiuit timp de trei zile și trei nopți; în a patra zi, un domn Tuckle groggy, din a cărui ureche stângă picura sânge, capitona ferestrele, moment în care Quentin a trecut bine-dispus la presiuni domestice, întrerupându-și transmisiile. Andy își concepea șicanele într-un stil mult mai atavic. Odată a făcut pipi prin gaura cheii, apoi, în hohotele de râs ale lui Quentin, a defecat prin horn, drept pe vatra căminului soților Tuckle. În aceeași stare de spirit ghidușă, le-a blocat scurgerea de canalizare, le-a tăiat căldura și apa în weekendul de Crăciun, le-a scurtcircuitat sistemul electric și le-a restricționat plecările de acasă și întoarcerile fie punându-se planton cu un topor în mână în fața ușii, fie acoperindu-le ferestrele cu carton (încât soții nu mai îndrăzneau să iasă), fie fixând furtunul de grădină deschis la maximum asupra ușii lor timp de nouăzeci și șase de ore. Deși soții Tuckle riscau enorm ieșind pe furiș pe ușa din spate ca să se ducă la cumpărături – puteau fi amenințați, scuipați, înghiontiți-, Quentin și Andy erau totuși mult prea cavaleri să instituie o campanie sistematică. Am putea chiar bănui că, dacă bătrânul cuplu ar fi decis să se mute, Quentin și Andy le-ar fi simțit cumplit lipsa.

Whitehead ciocăni în mica ușă de la intrare. Ciocăni din nou și se depărta câțiva pași.

— Deschideți *odată,* spuse el. Sunt Keith Whitehead.

Brusc, clapa de la fanta pentru scrisori se crăpă preț de o fracțiune de secundă. Urmă un zgomot de zăvoare trase, multe și sofisticate. Ușa se deschise încet. Domnul și doamna Tuckle își strecurară privirile afară, în ciudata lumină a soarelui.

— Domnule Whitehead! Slavă Domnului! Domnul Tuckle se legănă cu atâta avânt pe picioare, încât Keith se repezi să-l prindă și să-l sprijine de soția lui.

— Domnule, iertați-mi întârzierea, continuă Tucklei dar domnul Villiers v-a văzut probabil când ați venit aici marți – pentru că ieri a stat în fața ușii și a strigat că sunteți dumneavoastră și că toți ceilalți sunt plecați. Am fi jurat că *dumneavoastră* erați, domnule. Am fi *jurat* că sunteți dumneavoastră. Și-am deschis ușa fără să stau mult pe gânduri. Și numai ce-l văd pe domnul Villiers cu ăla cu păr negru, care stătea în fața lui cu un coș de gunoi. L-a aruncat – l-a aruncat spre noi și noi am fugit înapoi în casă. Doamna Tuckle s-a pomenit cu capacul în ceafă. Ne-ar fi golit coșul în cap, aici înăuntru, dar domnul Villiers l-a oprit.

— A fost greșeala voastră idioată să nu vă uitați mai întâi, spuse Keith.

— Aveți dreptate, desigur, domnule, a noastră a fost. Ne-am pripit.

— Și ce dracu' vă așteptați să fac eu în privința asta?

Abia acum vocea domnului Tuckle deveni cu adevărat agitată.

— Nu, domnule, vă rog. Nu ne așteptăm să-i împiedicați în vreun fel. Doar vedeți că nici ei nu prea știu ce fac, de cele mai multe ori. Vă suntem recunoscători pentru ce faceți, domnule.

Profund recunoscători.

Doamna Tuckle îi confirmă spusele și ochii i se umeziră de încredere. Domnul Tuckle înghiți în sec.

— Și spuneți-i, vă rog, domnului Coldstream că îi suntem recunoscători pentru cadou.

— Numai să nu uit, zise Keith.

(Auzind despre chinurile soților Tuckle, Giles îl rugase pe Whitehead să le ducă o sticlă de gin când va mai merge să-i vadă, ceea ce Keith și făcuse în acea marți, socotind că darul îl îngrașă prea tare ca să-l păstreze pentru sine.)

— Mă duc la cumpărături. Apropo, doamnă Tuckle, zău că-i aiurea să mă rugați să vă cumpăr dropsuri Beenies de la mini-market. Știți al dracului de bine că aici nu țin așa ceva.

— Îmi pare rău, domnule, nu...

— Oricum, azi vă puteți duce chiar voi la cumpărături. Mi-au sosit niște oaspeți și-am hotărât să-i scot pe toți la picnic. Între unu și cel puțin trei, terenu-i liber.

— Mulțumim, domnule, mulțumim.

— Da, și pe viitor, când o să bat, mai bine spun „Whitehead". N-o să mai zic „Keith" sau „Domnul". Așa o să știți că-s eu. „Whitehead".

Whitehead nu părea chiar atât de încântat de inovația asta, pe cât credea că o să fie, dar când soții Tuckle dădură să spună din nou „Mulțumim, domnule, mulțumim...", Keith o luă din loc, traversând cu pași mari pajiștea și simțindu-se prea super ca să le spună la revedere.

▫ 13. ▫
Un fel de visare cu ochii deschiși ▫

— Ia mâna de pe burghiu!

— Ce? Hei, Giles, ți-e bine?

Giles zăcea în pat, îndoit de o durere de dinți psihosomatică. Strigătul său sugrumat fusese un răspuns pe jumătate delirant la ciocănitul politicos al lui Quentin. Până la 12.30, Giles consumase cinci Gin Rickeys, patru gin-and-tonic, trei gin-and-its, două gin-and-bitter și un gin.

— Ah, salut, Quentin, zise Giles după ce descuie ușa. De fapt îmi pare rău că am țipat la tine în halul ăsta. Eram într-un fel de visare cu ochii deschiși.

— Scuze că te deranjez. Numai că noi plecăm cu toții la picnic și-am venit să te iau.

— Literalmente „toți”?

— Mă tem că da.

— Aha. Giles nu voia să meargă nicăieri, dar știa că a rămâne singur în casă era ceva la care nu se simțea în stare nici măcar să se gândească. Înțeleg. Păi, atunci cred că aș face bine să vin și eu.

Quentin îi arătă două lăzi mari de carton, pe care până atunci le ținuse ascunse la spate.

— Celia a pregătit o grămadă de mâncare, zise. Dar o să avem nevoie de niște băutură.

Cu chipul golit de orice expresie, Giles luă cutiile și se duse să deschidă bufetul. Îngenunche.

— Stai așa. Mai mult roșu sau mai mult alb?

— Să vedem, zise Quentin. Avem carne de vită, sandvișuri cu costiță, pui...

— Stop!... Ăăăă, pardon. Dar, la o adică... poți să-mi zici doar vinurile, la o adică. În regulă?

— S-a făcut, Giles. Mai mult roșu, te rog. Să zicem vreo șase de St. Emilion '74 și șase Châteauneuf-du-Pape 77, sugeră Quentin simplu. A, și niște Pouilly Fume pentru fete.

— Deci... așa... gata, zise Giles câteva minute mai târziu. Acum... Luă un litru de coniac Napoleon de pe raftul de jos și (după un schimb de priviri cu Quentin) două de Glenfiddich Irish de pe raful imediat următor. În sfârșit, după ce se duse la birou ca să se asigure că sticla lui de gin era măcar pe jumătate goală, Giles mai incluse un Gordon's nedesfăcut. Asta trebuie să ajungă, zise ca pentru sine.

— Splendid. Îl trimit pe Skip într-un minut, să te ajute. Nu, încă nu i-ai cunoscut, nu-i așa?

Giles nu reacționa la această întrebare. Dar apoi, dintr-o dată, tocmai când părăseau camera, se răsuci și-l prinse pe Quentin de jacheta lui de blugi.

— Nu-i așa că doamna Fry nu-i jos? întrebă el disperat.

— Nu, a plecat. De ce? Te deranjează cu ceva? E-un suflet bun, zău așa, o comoară.

Ochii lui Giles deveniră din nou sticloși.

— Are... Sunt... Era să zică „dinții ei falși”. Fusese de față când doamna Fry strănutase și-și scăpase proteza pe bufetul din bucătărie, după care, cu un gest foarte laborios, și-o reintrodusese; de atunci, Giles suferea de amețieli și grețuri de câte ori o vedea.

— Hai, Giles, zise Quentin. Prietenii mei au adus ceva ce-o să te facă să te simți mai bine.

Totul o să fie bine curând. Hai.

Giles privi în jur la camera lui goală, ca și când ar fi fost pentru ultima oară, își trase nasul, îi adresă lui Quentin un zâmbet anemic și ieși cu o precauție penibilă.

▫ 14. ▫
Pe aici pe undeva ▫

— Nu putem trece dincolo, zise el.

— De ce nu? întrebă Diana.

— Păi, uite ce scrie. Giles arătă spre o pancartă mare, înfiptă pieziș în gardul de sârmă ghimpată.

Pancarta făcea cunoscute următoarele:

VALEA!

INTRUȘII VOR FI PEDEPSIȚI.

— Și ce-i cu asta?

— Păi, intrușii vor fi pedepsiți, așa scrie acolo, explică Giles, ca și când Diana abia învățase să citească.

— Și?

— Relaxează-te, Giles, zise Quentin. Îl cunosc pe proprietarul terenului. Oofie Worthington.

Mi-a spus că-l pot folosi când poftesc.

— Serios, iubitule? se miră Celia. Nu știam că tu...

— Și-atunci, ce-i cu sârma asta ghimpată? Nu se lăsă Giles, făcând brusc un pas înapoi și acoperindu-și gura cu mâna.

— Nici o problemă, zise Skip. Cei trei americani se apropiaseră de ei. Eu țin asta... aici, și, hei, amice, ține chestia astălaltă, bine?

Călcând cu ghetele pe sârma de jos, Skip și Marvell înălțară sârma de sus cu mâinile. Marvell mârâi și se strâmbă tot timpul cât făcu acest lucru, dar fața mică și copilăroasă a lui Skip rămase impasibilă, aproape inexpresivă.

— O. K., mormăi el în cele din urmă.

(Incovoindu-și inutil trupul și ținând coșul de picnic în brațe) Whitehead trecu primul. Urmară pe rând fetele. Quentin și Andy îl împinseră pe nevricosul Giles printre sârme, se strecurară și ei cu lăzile de băutură, apoi îi ajutară pe Skip și Marvell să sară peste gard.

Quentin Villiers se grăbi să-i dea soției sale o mână de ajutor la întinsul cuverturilor. Se sărutară în fugă și se așezară pe vine ca să deschidă coșul.

— Vă și puneți pe mâncat? întrebă Giles într-o doară, ducând sticla de gin la gură. Pentru că eu de fapt cred că prefer să beau zdravăn.

În acel moment, Skip se apropie de Giles și-l prinse de mâna neocupată.

— Salut, Giles, zise cu vocea lui monotonă de bas. Eu sunt Skip.

Skip se trezi împroșcat de o ploaie de salivă de calitate superioară, atunci când Giles îndepărtă gâlgâind sticla de la gură și se dădu câțiva pași îndărăt, cu brațele ridicate pentru a-și proteja fața.

— Păzea! Ah, scuze... Skip? Nu te-am văzut când te-ai apropiat. Numele me... Giles se lăsă moale în genunchi... De fapt... bâigui el.

Împletindu-și brațele într-o semiîmbrățișare complicată, Quentin, Celia, Marvell și Roxeanne se îndepărtară de locul de picnic, pentru a admira împrejurimile.

— Îmi place, spuse Marvell înfigându-și în șolduri mâinile smocuite; își lăsă privirile să urmărească faldurile câmpiei, în mijlocul căreia se afla o salcie aplecată, șirul ceva mai viguros de mesteceni care se aliniau în depărtare de-a lungul gardului, dealul și, mai îndepărtat, cerul, îmi place planeta asta.

— Minunat, zise Roxeanne. Minunat, Quentin, pe cuvânt.

— Când ne-am căsătorit, spuse Quentin, am zis că ar trebui să locuim pe-aici pe undeva. Se răsuci spre soția sa. Undeva unde Anglia încă mai există.

— Așa e, încuviință Marvel.

— Problema nu e raportul cu natura – ce idee oribilă! –, ci mai curând o chestiune de solidificare a percepției despre sine. Sunt englez. Asta e Anglia. În Londra n-a mai rămas nimic englezesc.

Celia și Roxeanne se uitară în sus la Quentin, prima cu bucurie și a doua cu mirare. Într-adevăr, frumusețea nepământeană a lui Villiers era extrem de evidentă în acea zi. Blugii decolorați – parcă brumați – și cămașa de doc care-i contura trupul îl făceau să pară rufos și civilizat în

același timp; pielea de nuanța nisipului umed contrasta în favoarea lui cu paloarea ofilită a colocatarilor săi și cu bronzul banal al americanilor; briza impetuoasă îi unduia, fără să-i ciufulească, șuvițele părului său blond-argintiu. Murmură:

— Te îndepărtezi de spiritul tău de câte ori accepți să-ți vinzi orașului zilele, să-ți măsori viața după ritmul orașului.

— Corect, zise Marvell. Te simți ca o rotiță într-un mecanism, un soi de robot care trebuie să...

— Hei, gașcă, strigă Diana, ia, gata cu pălăvrăgeala și veniți să mă ajutați cu rahatul ăsta de coș.

Andy urina sonor lângă un copac din apropiere, iar Giles se făcuse covrig în jurul sticlei de gin. Treaba era că micul Keith se oferise s-o ajute pe Diana la descărcatul coșului, dar ei nu-i convenea nici faptul că degetele lui revoltător de puhave le atingeau în treacăt pe ale ei, nici că era tratată și pusă în aceeași oală cu persoana cea mai puțin atrăgătoare acolo de față.

— Pentru Dumnezeu, hai să dezvirginăm o sticlă de Irish, zise Andy.

— Da, acceptă Quentin, și să ne îmbătăm nițel de soarele ăsta.

Marvell și Roxeanne se întinseră pe pătură, peste și în jurul trupului lui Skip – un braț aici, un picior dincolo. Nu părea nimic studiat în felul cum se aranjaseră.

— Acum, zise Marvell, aș vrea să vă gândiți serios la chestia asta cu drogurile. Ca să nu par prea mecanicist, vă spun doar că m-am mai ocupat o dată de un proiect de genul ăsta, în circumstanțe controlate, și am de gând să scriu un articol sau chiar o broșură. Schimb numele; imaginez dialogurile. Marvell căscă și se cuibări și mai bine în culcușul format de pieptul lui Skip și umărul lui

Roxeanne. Arăta ca un potentat morbid, sprijinit de trupurile lungite ale prietenilor săi, cu fața umbrită și brobonită sub leasă de păr. Nu știu cum vă simțiți voi, oameni buni, continuă el, dar eu sunt cam rupt și n-am de gând să fac noapte albă din pricina chestiei ăsteia. Gândiți-vă și informați-mă exact după ce ne întoarcem. Mă interesează să știu care-s opțiunile voastre.

Cât au durat ultimele două treimi din această perorație, Giles a reușit să străbată târâș distanța de un metru și jumătate până unde Andy stătea răstignit pe o pătură. Ajuns lângă el, îl înghionti în umăr.

— Ce-i? întrebă Andy.

— Hei, Andy, șopti Giles de-l auzi toată lumea. Ce tot îndrugă tipu' ăla?

Andy se întinse.

— Zice că are droguri care fac orice. Orice ai chef. Îi zici ce vrei să ți se întâmple și ți se va întâmpla.

— Cum adică orice? Ar... ar putea chiar să te facă să nu te mai îngrijoreze...

— Orice, omule, zise Andy căutându-și o poziție și mai plăcută pentru a ațipi. Orice.

Giles îndepărtă de la gură verdele plutitor al sticlei de gin și se așează în fund, dar în mintea lui persista amintirea imaginii conturate din fumul care se pusese între ochii lui și orice altceva: cele trei chipuri zâmbitoare ale americanilor.

▫ 15. ▫
Rătăcind prin America ▫

Americanii constituiau o „triadă”, un „triunghi”, ceea ce însemna, mai mult sau mai puțin, că se regulau și se sodomizau unul pe altul de-a valma. Mai aveau obiceiul de-a atrage și-un al patrulea, ca să formeze un „pătrat”, sau încă un cuplu, pentru a obține o „stea” completă. Să credem oare că digresiunile sexuale în afara grupului erau cenzurate? Dimpotrivă, erau chiar încurajate, aplaudate, pentru că adăugau și mai multe abateri fanteziste de la activitatea normală. Grupul celor trei prosperase timp de doi ani și dădea semne serioase că avea de gând să continue în același mod.

Povestea lor sună cam așa.

Tatăl lui Skip, Philboyd B. Marshall, Jr., o ființă umană îngrozitoare, era proprietarul unui garaj murdar și încins ca un cuptor, aflat la marginea localității Tara din Tennessee. Philboyd îi făcuse fiului său chestii atât de stupefiante și de traumatizante, încât toți cei care auziseră de ele îl felicitau spontan pe Skip că încă mai părea întreg la minte. De exemplu, Philboyd îl violase odată – nu dintr-o pornire libidinoasă (ne grăbim noi să adăugăm), ci pentru că-l prinsese pe Skip golind latrina cu lopata, și nu cu mâinile goale, așa cum îi ceruse Philboyd, ceea ce ar fi trebuit să constituie în sine o pedeapsă pentru o strengărie anterioară.

— Băiete, dacă te mai prind cu tâmpenii din astea, zău c-ai dat de dracu'.

Relația dintre tată și fiu s-a înrăutățit și mai mult. Benzinăria nu prea aducea profit în acele vremuri, oamenii se mutau din Tara și-n locul lor se instalau negrotei, și nu te puteai duce să hei o bere la Kramer's fără să te

pomenești bumbăcit de pletoși... Viața lui Philboyd devenise o suită deprimantă de ceasuri întregi de bombăneli, de căderi prin șanțuri din pricina beției și de partide de violență. Bătrânul mecanic murea câte puțin de fiecare dată când un portorican sau un jidan oprea la garaj și aștepta, nici mai mult, nici mai puțin, să i se facă plinul; de câte ori vedea negrotei apropiindu-se peste calea ferată, aparent nevătămați; de fiecare dată când soarele cobora dincolo de pancarta cu Coke din spatele casei, făcând ca serile sale să se înnegureze din pricina unei boite premature de umbră. Când Skip n-a mai fost fizic în stare să mai suporte bătăile nemotivate, Philboyd a cumpărat de la ecarisori un catâr cu trei picioare, pe care l-a instalat într-un loc îngrădit unde se ducea de două ori pe zi ca să-l chinuie cu cuțite de bucătărie, cârlige de carne, bucăți de fier înroșit. Activitatea asta a dat ceva roade, dar nu pentru mult timp. Două luni mai târziu, animalul a picat mort sub loviturile lui.

Într-o bună zi, o gașcă de studenți de la Vanderbilt din Nashville vine în oraș și Skip începe să iasă cu ei. Toți au între douăzeci și treizeci de ani, iar Skip încă n-a împlinit șaptesprezece, dar e genul care se-nțelege bine cu băieții mai mari. Căci Skip este ceea ce se numea pe vremuri o „șulfă”: e în stare să facă orice; nu se dă îndărăt de la nimic. „Skip, ia vezi dacă poți să te arunci din turnul de răcire în rezervorul ăla”. „Oricând”. „Skip, ce-ar fi să golești gălețile de căcat pe grămada de gunoi?” „Mh-mh”. „Skip, ia du-te și fură pentru noi niște bere de la Kramer's.” „S-a făcut”. „Skip, ia înghite tu melcul ăsta”. „Nici o problemă”. Băiatului costeliv îi reveneau și niște îndatoriri sexuale josnice pe care le executa cu grijă și aviditate. Un student remarcase odată că „Skip ar lua-o și la cioc dacă i-ar ține cineva capul”. La astea se adăugau drogurile, multe droguri.

Într-o bună zi, Philboyd a trecut pe lângă locul de tabără în basculanta lui – și l-a văzut pe Skip întins pe iarbă în compania unei echipe de curve și homosexuali hippioți. Philboyd n-a putut reacționa imediat, ceea ce l-a făcut să se simtă neajutorat și îndurerat; altădată – când în Tara mai trăiau mulți țărănoi mici și îndesați așa ca el – ar fi tăbărât asupra lor chiar acolo și ar fi iscat un tărăboi de toată frumusețea. Gândul acesta l-a întristat și mai mult. Dată fiind situația, când s-a întors Skip acasă în acea noapte, Philboyd l-a alergat în jurul bucătăriei, pocnindu-l cu o tigaie, preț de trei sferturi de oră.

— Ah, Philb, lasă băiatul în pace, s-a auzit vocea bolnavă a doamnei Marshall din dormitorul alăturat, vreau să pot dormi în casa asta.

— Taci dracului, a răspuns Philboyd, totuși hotărând să urmeze sfatul neveste-sii, fiind prea bătrân și gras ca să mai continue. Skip, când te mai prind cu parașutele alea, îți crăp capul, a zis el gâfâind.

Și bineînțeles că, următoarea dată când l-a văzut pe Skip cu poponarii, Philboyd a încercat să-și țină promisiunea. Nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Skip stătea cu un drogat, numai ei doi, bând bere într-un pasaj cu aparate cu fise din centrul orașului. Philboyd a dat ușa de la intrare de perete și s-a îndreptat cu pași mari spre ei, desfăcându-și nerăbdător cureaua.

— Pân-aici ți-a fost, fiule. Acuma îți fac fundu' arșice.

Fără să apuce să ia vreo hotărâre, Skip s-a ridicat, a executat o mișcare de rotație cu pumnul drept și apoi l-a proiectat, cu o viteză năprasnică, în bărbia lui Philboyd. Bătrânul a părut să stea perfect nemișcat preț de vreo două sau trei secunde, cu fața împietrită într-o dezamăgire stupefiată, înainte să țâșnească în sus și să se izbească de zid ca un sac de nisip, de unde a alunecat ușor pe podea,

într-un morman de grăsime. Cu o teamă ce-i încetinea mișcările, fiul său l-a pescuit de pe jos și l-a rezemat în picioare de un aparat de jocuri mecanice.

— Tată...?

Bătrânul i-a dat mâinile la o parte.

— Ah, lasă-mă-n pace, fiule.

Philboyd a plecat împleticit spre casă, cu părul îmbâcsit de rumeguș, sânge și bere și, de abătut ce era, și-a stropit nevasta cu furtunul, până când femeia a dat ortu' popii.

Din existența lui Skip părea să se fi ales praful. Maică-sa murise. Philboyd a fost condamnat pentru crimă. La Marshall Mekanix s-a pus lacătul. Pe autorități părea să le doară în fund de ce făcea Skip. Cât despre el, oricum urâse Tara de când se știa.

Și-a găsit de lucru la uzina de automobile de pe platforma îndepărtată a celei de-a doua intersecții în formă de frunză de trifoi a celei de-a treia joncțiuni de-a lungul autostrăzii subsidiare, la vest de Nashville, Tennessee. Muncea și douăsprezece ore pe zi, fără ambiție și fără să se plictisească; la sfârșit de săptămână închiria câte o mașină și se ducea la St. Louis, Memphis, Oklahoma, Acapulco, Mexico City, unde participa la diverse orgii nihiliste, regulând în draci și primind-o la rândul său, consumând cantități mari de mescalină și cocaină, manglind cowboy de vârstă mijlocie, asistând ocazional la cele mai teribile torturi sexuale și mutilări genitale, o figură inexpresivă în peisajul automobilistic tumefiat și aburit de căldură, o prezență tăcută, opacă, singuratică.

După doi ani în care a demontat volane, claxoane și șuruburi, Skip a băgat tot ce avea într-un Plymouth '75 hârbuit și a pornit-o la drum rătăcind prin America, fără țintă precisă, ca o piatră ce se rostogolește de la sine, nearuncată de nimeni – și Omaha, și Minneapolis, și Salt

Lake City – până când, pe neașteptate, a cotit la dreapta, ieșind de pe austostrada interstatală și îndreptându-se fără grabă spre frumosul oraș Prescott, Arizona. Cam pe la jumătatea drumului, a ras o sticlă de paregoric și a căzut ca mort într-un refugiu; când s-a trezit, era o grămadă de carne și oase strivite pe fundul șanțului de la marginea drumului, mașina și banii se evaporaseră, nasul, glezna și cinci coaste îi erau rupte, degetul mic de la mâna stingă îi lipsea, o parte din urechea dreaptă așijderea, iar capul îl durea cumplit de la mahmureală. I-au trebuit patruzeci și opt de ore ca să ajungă înapoi la șosea.

— Prima oară când l-am văzut pe Skip? Până și unui vierme i s-ar fi făcut greață. Eram cu Roxeanne, străbăteam Arizona, ca să găsim spații pentru un western existențial, pe care n-am reușit niciodată să-l fac, și ne îndreptam spre cel mai apropiat oraș să ne cumpărăm ceva de mâncare, eram cu Chevroletul, luăm curba și zărim o grămadă zvâcnitoare lângă drum.

Încetinim. N-am văzut în viața mea o ființă umană mai aproape de a se confunda cu natura.

Tragem pe dreapta. Haine pe jumătate sfâșiate, fața – o baltă de sânge, fracturi multiple. Mai am și-acum fotografiile.

— Mar se ținea tare, dar eu eram zguduită, îmi ziceam mamă-mamă, Popeye, niște troglodiți s-au distrat pe cinste, hai s-o ștergem de-aici înainte să-i apuce din nou cheful, dar Marvell a zis că ar fi mai bine să-l ducem undeva și avea dreptate. Am întins o pătură în spate și, ca să zic așa, l-am aruncat cu lopata înăuntru, corect? Am crezut c-o să-și dea duhul în mașină, dar el a început să geamă și să se zbată și chiar să bodogănească – ceva de genul „Sunt terminat... sunt terminat”. Marvell a băgat viteză și-am ajuns în Prescott, s-a dus să vadă ce se putea face pentru el

acolo, le-a spus ălora că am merge chiar și până la Phoenix dacă starea lui o cerea.

Ticăloșii ăia de la urgențe din Prescott ziceau că nu-i pot lua nici măcar nenorocita aia de temperatură fără să-l înregistreze – iar tipul n-avea *nimic,* nici carte de identitate, nici bani, nimic. Era un nimeni. Așa că am hotărât să mergem în L. A., fără să știm dacă n-o să ajungem acolo cu el țeapăn. În L. A. L-au reasamblat, ca să spun așa, dar n-au vrut să-l interneze. Așa că a trebuit să-l luăm cu noi.

— Aveam niște prieteni medici. Nici o problemă. Skip a delirat zile în șir, se zvârcolea în pat, gemea și bolborosea despre taică-său, doze de bere și chestii. Când și-a venit în fire, nu părea să-și amintească nimic din ce i se întâmplase ori ce fusese înainte de chestia aia – m-am pomenit că trebuia să-i explic că ne aflam pe planeta Pământ, un corp sferic ce se rotește în jurul soarelui. Soarele? Focul ăla mare de pe cer? Memoria i-a revenit aproape în totalitate, deși chestiile despre tatăl său vin și pleacă. Era ciudat, înțelegeți? Parcă aduceam pe lume o nouă ființă umană, cream ceva. Ai senzații foarte puternice în momente din astea. Și, Isuse, dacă ați fi văzut cum reacționa la afecțiune tipul ăsta. Ți se făcea rău când te gândeai ce viață dusese.

— Ne spunea poveștile alea absolut preistorice despre tatăl său? Ce animal. Skip se uita la noi cu ochi cât cepele când îi povesteam despre părinții noștri – știți, ai mei suspuși, iar ai lui Marvell evrei până-n măduva oaselor – erau bogați, tandri, indulgenți. Ceva total străin modului său de a gândi. Aproape că a răsuflat ușurat când i-am spus că și unii, și alții divorțaseră și că nu-i mai vedeam decât ca să ne dea bani. Marvell i-a explicat ce înseamnă controlul, că de părinți ai nevoie pentru puține lucruri și pentru scurtă vreme, că îi scoți destul de repede din sistem. Dacă ar fi putut și Skip să facă același lucru.

— Corect. Nu cred că acum se mai gândește la viața dinainte. Taică-său însă îi mai dă târcoale. Autoritățile ne-au înmânat o scrisoare când i-am procurat lui Skip un act de identitate în California, chiar înainte de-a veni încoace. Rahat, ce mai document! O să v-o arăt. Nu i-am dat-o niciodată lui Skip. L-ar apuca pandaliile dacă i s-ar aminti de zilele alea. Vreți să vedeți pe cineva cu adevărat mușcat de streche? Intrebați-l pe Skip despre tatăl său. Nu vă recomand. Oricum, cam așa stau lucrurile. Pentru noi n-a fost nici o problemă; aveam și bani, și loc, iar el ne ajută cu gospodăria, pe mine mă ajută la proiectele mele, ne repară mașina... E fericit.

— Și îi suntem și tată, și mamă, și iubiți.

— Da, iar el e... Hai să zicem că face chestii pentru noi.

▫ 16. ▫
Foc și pară în priviri ▫

Whitehead tocmai golise primul pahar de Pouilly Fume, tocmai o refuzase pe Celia, care-i oferise disprețuitoare o felie de pâine prăjită cu somon afumat, și, vai, unsă cu unt, tocmai căzuse de acord cu Roxeanne că Leii arareori o duc bine cu Capricornii (auzind această concluzie, Andy, care se autoproclamase reprezentant al primei zodii, a început să pufnească batjocoritor), când un râgâit înfiorător țâșni dintre buzele sale, punând capăt întregii conversații.

Pe un ton de-o afectare eroi-comică, Keith ceru iertare asistenței, iar conversația reîncepu cu precauție, însă nu trecu mult și pântecele lui produse niște ghiorăituri îngrozitoare. Sâsâia, chiuia, scuipa – Keith se apucă să fluiere tot felul de melodii la modă, doar-doar o acoperi manifestările alea gălăgioase; unde mai pui că trebuia să se foiască pe pătură ca să țină în sine balonul de aer ce i se zbenguia fără astâmpăr în jurul colonului. Cum petrecăreții

se văzură nevoiți să vorbească din ce în ce mai tare ca să se audă între ei, micul Keith hotărî că nu era cazul să aștepte să vadă ce-i mai pregătea propriul metabolism. Păsându-i prea puțin de faptul că se dădea în spectacol, băgă pe furiș câteva șervețele în buzunar, se ridică și privi iute în jur.

— Am zărit ceva interesant... Mă duc să văd dacă nu cumva...

Nimeni nu tresări când Keith o luă din loc și coborî dealul cu pași mărunți, urmat de priviri numai foc și pară.

Whitehead o apucă pe la marginea crângului, tăindu-și drum prin iarba nu prea înaltă; pantalonii stăteau să-i crape de câte ori ridica un picior să treacă peste un buștean; mușuroaiele de furnici ori smocurile de iarbă îl făceau să calce strâmb și să se clatine pe tocurile lui înalte.

A mers așa chinuit mai bine de o jumătate de kilometru, devenind tot mai puțin mofturos în privința posibilelor locuri, dar numai după ce s-a văzut obligat să se chircească de două ori ca să potolească durerea ce-l înjunghiase din coccis până în perineu se întoarse și privi în urmă prin baldachinul de frunze tremurătoare. Intâi își scoase ghetele, apoi pantalonii (acțiune pentru care era absolut necesar să se întindă pe jos, ca să iasă din ei prin zvârcoliri succesive, asemenea unui șarpe care-și leapădă pielea), după care se strecură printre doi rugi de mure și se lăsă moale, rezemându-și spatele de un trunchi căzut. Un grohăit sugrumat fu urmat de un geamăt extaziat.

— Salut.

Skip se apropiase neauzit printre copaci și se oprise la vreo cinci metri în fața lui. Acum micșoră de tot distanța și se lăsă pe vine, aproape atingând cu genunchii săi pe cei ai micului Keith. Un fir de iarbă îi rămase nemișcat în colțul gurii, atunci când spuse:

— Iți place în trei, Keith?

Whitehead ar fi răspuns dacă ar fi fost în stare.

— În trei, repetă Skip răspicat, adică tu și încă doi tipi. Tu și un tip și-o tipă.

Ulterior, gândindu-se la acel episod, Keith avea să fie de-a dreptul impresionat de vocea care, în cele din urmă, îi reveni totuși. Nu era nici gâlgâită, nici scâncită, nici cu câteva octave mai sus, nici ca o râgâială frivolă de adrenalină – calități pentru care Keith n-ar fi putut-o învinovăți. Dimpotrivă, răsună cuviincioasă, detașată, aproape plictisită.

— Păi, cum să-ți spun, Skip, n-am opinii foarte categorice în această privință, deși desigur că încerc să fiu cât mai tolerant în legătură cu asemenea lucruri.

— Aha. Îți place muia?

— ...Pardon?

— Muia. Luatu' la cioc. S-o sugi.

— Oh! Mă rog, nu mă dau în vânt după asta. Dar, desigur, și asta face parte din esență... Da, accept, în principiu.

— Aha. Îți place să fii regulat?

— ...Păi, cum ți-am zis, nu-i o chestie pe care, de regulă... Dar încerci, nu-i așa, să ai un mod de gândire deschis...

— Aha. Skip se legănă apatic pe vine. Aha.

— Ascultă... Skip... nu vreau să par nepoliticos, dar nu crezi că am putea încheia conversația asta în altă parte?

— Poftim?

— În alt moment. Aici sunt pe toaletă.

— Bineînțeles că ești, confirmă Skip. Apoi însă își dădu ochii peste cap, până când pupilele dispărură cu totul și în locul lor apărură două săculețe de sânge sclipitor la baza fiecărei orbite.

Cum să nu, omule. In alt moment.

▫ 17. ▫
Ce floace ▫

— Trebuie să recunosc, Roxeanne, zise Celia plină de avânt, ai niște sâni absolut minunați.

— Dar sunt atât de îngrozitor de mari, răspunse Roxeanne. După părerea mea, ai Dianei sunt foarte simpatici, nu crezi? Măsura ideală, zău.

Auzind-o, Diana strâmbă ușor din buze, ca pentru a da de înțeles că mai auzise ea chestia asta. Celia nu se lăsă:

— Da, și ai Dianei sunt simpatici. Dar ai tăi sunt atât de enormi și de minunat de... pietroși.

Par s-o ia în sus. Nu atârnă nici un pic.

Roxeanne dădu din umeri, a confirmare.

— Mă rog, zise ea fericită. Hei, Quentin, ai ceva împotrivă dacă-mi scot pantalonașii?

Pe măsură ce soarele amiezei devenise tot mai fierbinte, părând a se năpusti asupra lor cu o putere invidioasă, Diana și Roxeanne cumpăniseră multă vreme – Diana subtilă, Roxeanne vagă – care dintre ele să-și dea prima jos sutienul. Dacă s-ar fi aflat în altă companie, aproape oricare alta, Diana n-ar fi avut mai deloc rezerve în a prelua inițiativa; sânii ei, după cum observase Celia, nu erau neapărat mari, dar erau drăguți; îi acopereau o suprafață seducător de disproporționată din piept, erau rotunzi, perfect netezi și se înălțau în sfârcuri cochete și portocalii care curând se întăriră și căpătară o nuanță roșiatică sub mângâierea blândă a vântului. Diana însă era încredințată că ai lui Roxeanne erau mult mai țuguiați decât păreau sub cămașă și chiar o suspectase că nu se putea să nu poarte sutien – cu sfert sau cu jumătate de cupă.

Intâmplarea a făcut ca – după ce murmuraseră ceva despre cum ar dori ele să se bronzeze – ambele fete să-și descopere comorile simultan. Cu excepția lui Marvell, care le privea placid, și a lui Giles, care zăcea parcă fără simțire, gloria înspăimântătoare a sinilor lui Roxeanne îi lăsă perplecși pe toți cei prezenți. Păreau să țâșnească direct din clavicule (formând un fel de tejghea pe care Roxeanne ar fi putut lua masa foarte confortabil, dacă i-ar fi trecut prin cap așa ceva), curbându-se deasupra sfârcurilor simetrice, ca niște fursecuri, și coborând spre generoasa rampă de lansare a cutiei sale toracice, fără să marcheze unirea nici măcar printr-o încrețitură cât de fină. Diana se uitase la avuția aceea enormă, apoi la propriile ei cupe mici, cu un aer de neîncredere aproape nedisimulată, și numai la ivirea sânilor Celiei – niște accesorii jalnice care se lățeau teșite în direcția subsuorilor – a început să-și recapete încrederea în sine.

— Scuză-mă, Roxeanne, zise Quentin, n-am înțeles prea bine ce-ai întrebat.

— Dacă-mi pot scoate pantalonașii.

— Ah, da, o ambiguitate obișnuită când ne aflăm în compania coloniștilor. Mai exact, te referi la pantaloni, ori la chiloți? Care?

— Ce-ai zice de amândoi?

Quentin aruncă o privire soției sale.

— Păi, bătrânul Oofie e în Kuwait, din câte știu. Și-atâta vreme cât nu te deranjează dacă se-ntâmplă să treacă vreun drumeț ori vreun țăran... Izbucni în râs și-și ridică mâinile. Din partea mea, ești liberă.

Roxeanne izbucni și ea în râs.

— Sunt foarte bineveniți, zise și, întinzându-se pe spate, își vârî degetele mari în brâul blugilor, extrăgându-și din ei picioarele parcă interminabile. Urmară chiloții (oricum

aproape inexistenți). O. K., spuse ea hotărât, să n-aud vreun comentariu cretin despre roșcatele naturale.

— Nici o grijă, o asigură Quentin cu sinceritate. Diana privi lung la Andy, care se rostogoli pe burtă, își propti capul în palme preț de câteva secunde, cu fața la vreo cincisprezece centimetri de pântecele de alabastru al lui Roxeanne, apoi reveni la poziția inițială.

— Cristoase, murmură el ca pentru sine. Ce floace.

▫ 18. ▫
Ah, nu ▫

Ah, nu, doar n-au trecut deja toți la treabă?

Whitehead își puse această întrebare când ieși din crâng și porni să urce panta spre amicii săi care, la acea oră, se găseau fiecare într-un stadiu sau altul de *deshabille*. De unde se afla el, porțiunile de cărnărie dezgolită și marmorată își pierdeau contururile în văzduhul văratec plin de praf; în timp ce se opintea spre ei, trupurile lor păreau să sclipească și să se contopească, să se dezmembreze și să se despartă, să curgă împreună și apoi să se oprească în loc. Dintr-o dată, la douăzeci de metri distanță, ele își recăpătară contururile distincte, devenind din nou nemișcate, separate unul de altul. Răsuflând ușurat, Whitehead încetini pasul.

Ba chiar se opri, încă nebăgat în seamă de cei opt, aflați ceva mai sus, și se prăbuși în genunchi, un gest câtuși de puțin cabotin ori ironic, ci în semn de rugă adresată de un scundac rotofei vântului tot mai cald. Teama acută pe care o resimțea de câte ori se apropia de un grup de oameni se transformă acum într-un presentiment mult mai profund și mai persistent.

Odată, sub efectul tranchilizantelor, Keith îi mărturisise unui prieten dietetician că-l supărase mai puțin să accepte faptul că era mic, gras și urât, cât să descopere că întotdeaun va fi așa, că nimic din acestea nu se va schimba vreodată. Chiar deloc? Măcar puțin? Deși Whitehead nu se considera o persoană cu porniri sexuale exagerate – de exemplu, își privea cariera în domeniul masturbării drept o aventură tot mai neliniștitoare și mai spectrală –, simțea că, dacă nu reușea să aibă o experiență sexuală reală în acest weekend, mai mult ca probabil că va încerca să-și pună cumva capăt zilelor. Nu tânjea după senzația de eliberare, chiar și mai puțin după plăcere, ci dorea o retractare simbolică a insultei că era urât. Micul Keith rupse un fir de iarbă și îl răsuci între degete. Acțiunea îi readuse sângele în obraji și sfiiciunea pe chip, redându-i întrucâtva stăpânirea de sine. Zâmbi tainic când își aduse aminte de incidentul cu Skip. Isuse. Zău că oamenii sunt în stare de orice în ziua de azi. Fiind, din câte știa el până în acel moment, heterosexual, lui Whitehead nu i se păruse câtuși de puțin excitant felul în care-l abordase Skip, și cu toate acestea se simțea de-a dreptul flatat și înțelegea că multe stăteau să se întâmple. În orice caz, sfârșitul acela de săptămână nu avea să semene cu nici un altul.

După ce ajunse la prietenii săi, speranțele lui Keith au sporit și s-au precizat. Dacă privea la dreapta, vedea – mare lucru nici nu era de văzut – sânii tipei cu fața pătrățoasă și cu numele de Celia, soția superbului Villiers; dacă-și întorcea privirile la stânga, putea admira buricul delicat și pântecele tare ale Dianei Parry; iar sub nasul lui, practic, se afla o suprafață de treizeci de centimetri pătrați de păr pubian roșiatic. Keith însă nu îndrăznea să se uite la nimic, desigur. În viața lui nu mai avusese parte de atâta sex. Dar când Skip, care tocmai se întorsese și el, îi prinse zâmbind

privirea, o gamă extrem de variată de posibilități sexuale i se înfățișă inevitabil micului Keith Whitehead.

Și o gamă extrem de variată de posibilități, mai mult sau mai puțin explicite, ni se înfățișează și nouă. Hai să vedem – am putea să ne-o imaginăm pe Diana luându-l de mână și năpustindu-se cu el în pădure, am putea să ne-o închipuim pe Celia aplecându-se spre el și desfăcându-i tandru cureaua subțire de piele sintetică, ori pe Roxeanne iradiind toată sub el, atunci și acolo. Desigur, noi putem face ca lucrurile să se petreacă astfel oricând poftim – dar nu și *Keith,* ah nu.

▫ 19. ▫
Balonul se prăbușește ▫

— Ia te uită, făcu Andy, acolo-s niște vaci. Ce mișto.

— Mda. Par destul de autentice, zise Marvell.

Giles, care în ultimele nouăzeci de minute nu dăduse nici un semn de viață, își înălță capul și-și miji ochii peste buza sticlei de gin.

— De unde știți că nu-s tauri? întrebă el.

— Pentru că taurii au coarne și vacile au țâțe. Astea au țâțe, explică Andy.

— Nu, mormăi Skip. Nu-i așa.

— Da' cum e?

— Unele vaci n-au țâțe. Unii tauri n-au coarne.

— Ce vorbești?

— Pe bune. De exemplu, poate că vaca încă n-a avut viței.

— Serios?

— Sigur...

Andy se întinse la loc.

— Ce dracu' contează, în fond și la urma urmei?

Parcă pentru a răspunde acestei dileme, o juncă neagră se desprinse de cireada care înainta în pas domol, urcă ușoara clină a pajiștei, se opri, păru a se decide și porni ca din pușcă spre tinerii ieșiți la iarbă verde, galopând foarte sigură pe picioarele sale.

Aproximativ patru secunde mai târziu, toți tinerii zăceau grămadă gemând, însângerați, de cealaltă parte a gardului de sârmă ghimpată. Ca băgați în priză și isterizați, într-un vălmășag total, se cățăraseră, săriseră, se aplecaseră, peste, pe sub sau printre sârmele ghimpate – trăgând de cei care le stăteau în drum, luându-și avânt de pe piepturi făcute una cu pământul, smulgând părul de pe creștetele celor din preajmă ca să-și țină echilibrul – și în cele din urmă se prăbușiseră, asemenea unui balon de carne, pe câmpul vecin. Șoapte obscene sparseră tăcerea, în timp ce încâlceala șuierătoare de mădulare se descâlci, apoi urmă trecerea năucă în revistă a vătămărilor corporale.

Toate trei fetele sângerau, nu foarte abundent, din zgârieturile de pe umeri și sânii goi.

Lui Skip îi atârna o fâșie de piele la încheietura mâinii, Andy se alesese cu o tăietură adâncă și urâtă pe obraz. Numai Quentin scăpase complet nevătămat.

Keith, căruia i se tăiase respirația, căci fusese folosit de toți drept strapontină, avea nasul și buza zgâriate rău și o crestătură de vreo opt centimetri ce i se căsca pe frunte asemenea unei a doua guri. O pagubă mult mai serioasă era însă faptul că singurii lui pantaloni buni se sfâșiaseră în mod ireparabil, iar tocul de doisprezece centimetri al uneia dintre ghete dispăruse fără urmă. Giles se lăsă pe vine, cu spatele la carnagiu; cu o mână ținea o oglinjoară de buzunar în dreptul gurii, iar cu cealaltă făcea înnebunit inventarul conținutului bucal; coroana de la incisivul din

stânga rămase fără probleme între degetele sale; cu un țipăt consternat, se aruncă zvârcolindu-se la pământ.

— Isuse, zise Marvell, trebuie să le mulțumim strămoșilor noștri pentru chestia asta.

Skip sări în picioare.

— Căcat să mănânci, căcat să mănânci! urlă el cu spume la gură.

Junca se oprise la câțiva pași de gard, holbându-se la brambureala aia cu o uimire prietenoasă. Instinctele o programaseră să alerge spre locul de picnic în acea manieră, dar tot ele o programaseră să vireze în ultima clipă și să se depărteze fără să știe prea bine ce să facă după aceea.

— Futu-ți pisicii mă-tii, futu-ți morții mă-tii, continuă Skip.

Smulse o cărămidă de la baza gardului și porni de-a lungul lui, chemând junca încetișor și făcându-i semn cu mâna. Animalul se încruntă, lăsă capul în jos și se apropie; în aceeași clipă, Skip îi izbi cu toată puterea cărămida în căpățână. Se auzi un trosnet înfundat.

Junca rămase nemișcată, apoi sări înapoi, se răsuci, țopăi ca un ied pe câmp, alergă în rotocoale neregulate din ce în ce mai mici și se prăvăli în iarbă.

Se lăsă tăcerea.

— Ai omorât-o, zise Andy. A crăpat.

— Într-adevăr, ai zice c-a dat ortu' popii, după cum arată, confirmă Quentin.

— Mă duc să-i mai trag câteva, zise Skip făcând un pas înainte.

Glasuri muierești protestară. Andy i se puse lui Skip în drum și urmă o scurtă și neconvingătoare îmbrânceală, până când interveni Quentin. În vreme ce Andy îl ținea în

loc pe Skip cu vădită aversiune, pentru că nu voia neapărat ca acesta să mai dea în juncă, Quentin îl ținea în loc din chibzuință, în spiritul unui om înțelept care-l împiedică pe un concetățean evreu să atace un pluton de naziști, cu tot respectul cuvenit față de furia lui Skip. În cele din urmă, Skip se potoli.

— Adu whiskyul, omule, zise Quentin.

— Daaa, făcu Andy. Hai să *ne-mbătăm.*

— Daaa, *daaa*! țipă Giles.

În mai puțin de-o jumătate de oră, cei zece se reinstalară lângă gardul de sârmă ghimpată, pe partea astălaltă a lui. Niciuna dintre răni nu se dovedise atât de serioasă încât să nu poată fi rezolvată cu batista muiată în salivă – cu excepția obrazului sfâșiat al lui Andy care ținu morțiș să și-l „răcorească" golind peste el o sticlă întreagă de Glenfiddich. Manevra subție stocul de spirtoase, așa că se trecu serios pe vin. Cei care țineau la siluetă, Celia, Diana și Whitehead, nu se împotriviră schimbării, căci de la bun început nici nu băuseră altceva decât Pouilly Fume, însă ceilalți protestară zgomotos, pe motiv că vinul nu prea mai avea efect asupra lor. (Trântit pe burtă într-un colț al cuverturii, Giles nu reacționase când i se ceruse sticla de gin.)

— Cred că asta ne va ține în formă până ne întoarcem, zise Marvell, desfăcând plictisit trusa de hașiș.

Din mâncare se serviră pe alese: culegeau bucățelele de carne cu arătătorul și degetul mare, le ridicau în sus ca pe niște râme și apoi le aruncau cât colo; insolentele bucăți de salată și brânză erau scuipate cu scârbă în iarbă; biscuiții sărați, merele, țelina și ridichile avură parte de mai multă considerație, în schimb bucatele unsuroase și greu mirositoare, precum sardinele, cârnații și anșoa, rămaseră neatinse. Asistența strâmbă din nas la auzul cuvântului

„banană” și avu spasme de vomă la unison la vederea ouălor fierte („Nu”, spuse Celia, ascunzându-le pe undeva, „poate că n-a fost o idee prea bună”). Totuși, după douăzeci de minute în care fiecare și-a sorbit propria sticlă de vin, flecăreala se reaprinse și ba unul, ba altul se autocongratula pentru felul în care reușise să scape. Apoi Quentin începu un discurs despre ultima carte a lui Alaiul Robbe-Grillet; lungimea, ritmul și diversitatea referințelor îi ținu cu sufletul la gură pe toți, cu excepția lui Keith (oricum beat de căldură, de amintirea trupului lui Roxeanne și de eliberarea de constipație, fapt care se petrecea de trei ori pe an) și Andy. Fără astâmpăr, Adorno se rostogoli până în fața Dianei și începu să-i mângâie părul și să-i susure chestii sexy în gât. Diana se răsuci spre clina câmpului, unde zări – fără să comenteze – junca rănită ridicându-se nesigură întâi în genunchi, apoi în picioare și depărtându-se în zigzag. Intorcându-se din nou spre Andy, observă că din rana de pe obrazul lui picuraseră câțiva stropi pe bikinii albi ai costumașului ei.

— Nu te apropia de mine, zise ea încet. Țin-te dracului departe de mine, atâta-ți cer, zise Diana.

▫ 20. ▫
Diana ▫

Diana își petrece o grămadă de timp întrebându-se ce dracu' caută ea la Appleseed Rectory.

Ocazional – când grijuliul Villiers îi toarnă un Tio Pepe la 11.30, sau în timp ce merge la centrul comercial cu Jaguarul Celiei, sau când mâna tremurătoare a lui Giles se ițește de după ușa dormitorului său cu un teanc de bancnote de 20 de lire, contribuția lui la cheltuielile trimestriale, sau imediat după ce Andy face dragoste cu ea –, Diana simte, mă rog, un fel de satisfacție trecătoare față

de stadiul în care a ajuns viața ei. Dar în mai toate celelalte zile, șade urând totul, locul în care se află, oamenii cu care trăiește, lumina din jurul ei, ceasul zilei.

Și are motive întemeiate s-o facă. Poate că mediul din care provine ea nu este ilustru, dar un lustru neîndoielnic tot are. Întotdeauna s-a învârtit printre granguri. La vârsta de șase ani, Diana și-a petrecut prima din multele veri la Moreley Court, unde patul ei cu apă, acoperit cu o cuvertură de blană, era păstrat la temperatura corpului și unde, în baia de bronz-aurit, găsea în fiecare seară periuța de dinți gata unsă cu pastă. Doi ani mai târziu, și-a petrecut iarna cu familia Beresford-Parkinson, în faimosul Palat Ariadne de pe Lacul Geneva, pe ale cărui alei din grădinile suspendate chelneri-pitici nezâmbitori îi duceau micul dejun pe marginea piscinei ca o colivie. În adolescență, s-a eternizat ca oaspete al familiei Rudolphe, al familiei Perth, al vedetelor ecranului Murray și Elspeth Krane, al familiilor Balfour și Grize, al lui Sir Henry și lady Doorlock, al producătorului de lung-metraje „Tubby” de Large și al tinerei și minunatei sale soții Lurleen. Iar mai târziu putea fi văzută, în postură de potențială soție, în curtea interioară dinspre apus a Castelului Pinero din Padova, tolănită în pielea goală pe puntea lustruită a goeletei lui Logo Lesbos, printre recifurile arhipelagului Seychelle, sorbind alene șampanie în lectica lui Giovanni Raffini pe plajele din Acapulco, unde femeile nu poartă sutien. Peste vreo șase-șapte ani, cititorii mai tineri, cu relații sus-puse și cosmopoliți, nu vor fi surprinși când îi vor întâlni numele și fotografia printre V. I. P.-urile din presă. La cocteiluri, serate, premiere și așa mai departe, va fi de obicei însoțită de unul dintre părinți, dar după câteva luni va începe să vină singură, o apariție încă ezitantă, ușor stânjenită de sex-appealul agresiv al combinezoanelor ei cu pantalonași și al maiourilor de balerină, permanent iritată de felul în

care arată, până când, în al doilea an al plonjonului ei social, va fi lăudată de toată lumea pentru aplombul ei, vorba tăioasă, îndrăzneala și priceperea la pat.

Celebritatea pe care Diana și-o câștigase pe jumătate prin ricoșeu se datorează în parte mamei ei, editoarea rubricii „însemnările lui Nell” din paginile distinsei reviste ilustrate Euroscene, și în parte poziției tatălui ei ca director adjunct responsabil cu distribuția la Magnum Cinematic Promotions, Ltd., Paris și New York. Ca un exemplu al acelei tendințe matrimoniale conform căreia contrariile se atrag, Eleanor are simț practic, este inteligentă și abilă, o femeie cu trăsături ascuțite și incisive, în vreme ce Bruce este nesăbuit, inocent și benign, un băiețandru ajuns la mijlocul vieții, cu un comportament plin de bunăvoință prostească, fără discernământ. Idila lor pariziană a ținut pe toată perioada cât a fost concepută Diana și a durat sarcina, rezistând încă două luni după nașterea ei, ca apoi Eleanor să decidă că nu-i plăcea cine știe ce de Bruce, așa că s-a suit într-un avion și a venit la Londra, unde s-a lansat într-o serie continuă de mărunte relații amoroase expeditive și interesate cu persoane care prosperau în media; între timp, neajutoratul Bruce a sprijinit zidurile Parisului beat criță timp de șase lui, după care s-a încurcat cu o ingenue bretonă, atât de ingenuă încât de atunci a uitat franceza și nici engleza n-a reușit s-o învețe. Timp de cincisprezece ani, primii din viața ei, Diana a fost pasată de la un cămin la altul, asemenea unui volant apatic.

De la bun început, Eleanor Parry a dirijat viața socială a fiicei ei cu iscusință și dăruire. O înscria pe Diana la acele institute de învățământ în care se strângeau îndeobște odraslele familiilor distinse – Grădinița Eldahurst, Căminul Laur a și June Bateson, Asociația Hendlebury pentru Sprijinirea Educației Fetelor, Școala Elementară Hampstead – apoi, după formarea cercului necesar de cunoștințe, o

retrăgea de-acolo. Altruistă, doamna Parry lua parte la toate ședințele cu părinții, proiectele de schimburi reciproce și bazarele școlare. O scurtă cercetare a listei celor prezenți o făcea să scoată exclamații de genul: „Ah, desigur, sunteți părinții micuței Sarah! Diana mea pur și simplu o adoră pe Sarah” sau „înseamnă că Bettina este fetița *dumneavoastră*. Vai de mine, mă tem că sărmana Diana o necăjește înfiorător”. La scurtă vreme după aceea, urmau invitațiile din partea părinților, acceptate fără ezitare de tânăra editorialistă. Gazdele aveau după aceea parte de un portret măgulitor în „însemnările lui Nell” și o scrisoare lungă din partea lui Eleanor, despre dificultățile pe care le întâmpina Diana în a lega prietenii. Iar Diana era un oaspete atât de feroce de imaculat (se pricepea de minune să aprecieze corect starea de spirit, să aleagă formula de adresare potrivită, să trimită prompt misive de mulțumire, să dea bacșiș servitoarelor), încât ar fi fost o mojicie să nu fie invitată încă o dată.

Cât îl privește pe Bruce Parry, acesta avea grijă ca cele trei vacanțe pe an pe care Diana le petrecea cu el la Paris și New York să fie cât mai variate și mai bogate în evenimente. Ca și în cazul fostei sale soții, toată lumea îi era mai mult sau mai puțin îndatorată lui Bruce, ceea ce i-a îmbunătățit în mod providențial statutul social. Imperturbabil și întotdeauna dispus să fie pe placul tuturor, bătrânul Bruce repartizase de multe ori în roluri subepisodice amante netalentate ale unor patroni de întreprinderi scoși pe linie moartă, găsise adesea slujbe pentru fiii puturoși ai operatorilor nevrotici, ajutase în mod regulat vampe histerectomizate să depășească crizele apărute în culmea gloriei lor, era gata oricând să lucreze ore suplimentare fără plată ca să țină locul asistentelor de regie ajunse la menopauză și directorilor de producție alcoolici, era cunoscut că muncea douăzeci și patru de ore

din douăzeci și patru ca să calmeze spiritele producătorilor bolnavi de inimă, contabililor depresivi și antreprenorilor apoplectici. Și – drace!

— Tipului îi mai și plac plozii. Cunoscut în taină, la Casa Magnum, drept „Creșa”, apartamentul lui Bruce Parry și al consoartei sale fără limbă este un adevărat Disneyland permisiv, liniștit, plin de dulciuri, pișcoturi și jocuri de societate. Prin urmare, micuța și bruneta Diana este un personaj sărbătorit ori de câte ori își vizitează tatăl, receptacolul unei generoase ospitalități vinovate.

Nu-i drept. Copilăroasa Diana dovedește multă căldură autentică și multă simțire. Cu toate că este profund nesimțitoare față de părinții ei, sunt suficiente alte aspecte ce demonstrează exact contrariul – ea e fata care scrie treizeci de scrisori pe săptămână, care-ți dăruiește gentile și fardurile ei vechi, care-și petrece trei ore pe zi administrând vocal casa păpușilor, care fură ciorapi de la butic, care-ți spune totul despre sex, căreia-i place băiatul bronzat, cu sandale scâlciate și ciorapii găuriți, care azvârle șepcile golanilor sub roțile autobuzelor, care înghiontește intendenta și-și arată grădinarului chiloții, care-ți dă chiar și 20 de peni să strigi LABAGIOAICO în fața biroului domnișoarei Granger, care mai curând vine cu tine decât să se ducă acasă și care izbucnește în plâns fără să știe de ce. Diana este ea însăși profund deconcertată de propria invidie glacială față de mama ei, de disprețul glacial față de tatăl ei și de teama de a fi singură.

O vorbă despre viața sexuală a Dianei.

La nouă zile după ce prima pată menstruală a fost remarcată pe cearșafurile ei, Diana a fost sedusă cu succes și foarte dureros de un cascador în vârstă de treizeci și cinci de ani, la un bairam dat de Bruce Parry. Era și timpul, și-a spus ea, trimițând scrisori prietenelor ei a doua zi

dimineața. După ce s-a întors la Londra, i-a povestit mamei ei tot ce se întâmplase. Doamna Parry, care nu stătea să se uite în gura Dianei, a dus-o imediat la ginecolog ca să-i prescrie anticoncepționale. Se poate spune că de atunci Diana nu s-a mai oprit: o atitudine tranșantă – și, la urma urmei, de ce nu? Dacă un tip care nu era nici sordid, nici neatrăgător părea să dorească să se culce cu ea, Diana se culca cu el. Și veneau – tropa, tropa, tropa – la început încet, sporadic, apoi în șir indian neîntrerupt. Spre deosebire de multe dintre prietenele ei, Diana n-a considerat niciodată că se umilise cu aceste *affaires,* indiferent cât erau de scurte și de lipsite de orice plăcere. Nu se culcase niciodată cu un tip care nu era bogat, bine îmbrăcat și cât de cât civilizat; bolile venerice omniprezente, de care se plângea uneori, nu erau, în cazul ei, de factură cronică și din fericire reacționa bine la antibiotice; sub nici un motiv nu aducea domni acasă, încât dormitorul ei a rămas un loc de retragere liniștit, în roz, plin de păpuși și șervete din hârtie de mătase; până la vârsta de nouăsprezece ani, adică până la Andy, Diana nu și-a petrecut niciodată o noapte întreagă cu un bărbat, pleca fără fasoane după ce se consuma actul, nici o singură dată nu s-a trezit lângă o altă piele și lângă o respirație străină.

Pentru Diana, sexul nu era o chestiune carnală; era un buton de contact în mașinăria respectului de sine, un salut adresat bunului ei gust în privința hainelor, aplauze pentru exercițiile ei fizice, o pălărie ridicată în onoarea dietei pe care-o ținea, complimentul adus coafezei ei, mijlocul de a se măsura social cu ceilalți, îi și plăcea, nu-i vorbă, mai cu seamă de când majoritatea bărbaților deveniseră suficient de abili ca să apese exact pe butoanele care-i stârneau orgasme clitoridiene, diferite calitativ, e drept. Dacă se întâmpla ca vreunul să fie nemaipomenit de bogat, chipeș

ori desăvârșit la pat, Diana accepta, poate, să-l întâlnească de mai multe ori, iar dacă mai era și amabil și/sau amuzant, poate că ajungea să-l și placă. Dar letargia sexuală și dezgustul păreau să-i fi cuprins pe toți tinerii, încât o relație care să țină două nopți era tot mai rară. Petrecerea, masculul, cina, apartamentul, futaiul, taxiul, baia foarte fierbinte. În plus, fiind un exercițiu bun în sine, Diana a descoperit că o ajuta să mănânce mai puțin. Se scula a doua zi dimineață și-și îndeplinea programul de gimnastică suedeză cu și mai multă râvnă.

Diana și Eleanor Parry făceau plajă la piscina hotelului Reina Victoria într-o după-masă de august, când Andy Adorno a străbătut ca un bolid șoseaua Seville, intrând în Ronda pe motocicleta sa Harley Davidson Hurricane, de 1.125 cc, gol până la brâu, cu norul de păr negru dat pe spate, lăsându-i fața dezvelită, cu trunchiul lui masiv acoperit de praf și mânjit de sudoare în strălucirea soarelui montan. A oprit la stopul de lângă aleea spre hotel și, mărind până la asurzire turația pe strada pustie, s-a uitat în jur, vădit încântat de căldură, de zgomot și de orașul cel nou. La vreo douăzeci de metri distanță, Diana și Eleanor și-au ridicat privirile din reviste.

— De ce n-au spanioloii ăștia legi pentru scutere? a întrebat doamna Parry.

— Nu cred că-i spaniol, a zis Diana.

— Mhm, prea înalt.

Adorno s-a răsucit și le-a întâlnit privirile; a zâmbit aparent satisfăcut că era pricina iritării lor.

— Englezoaice și voi? a strigat el.

Scoțându-și ochelarii, Diana a dat din cap.

— Ne mai întâlnim noi, a spus el apăsând pe accelerație și năpustindu-se cu o violență inutilă în oraș, făcând-o pe

bronzata patroană a hotelului să se uite cu dezgust cardiac la tromba tot mai subțire de prundiș.

Îl vedeau în fiecare zi – izbind cu pumnii în fliperele înșirate de-a lungul teraselor cafenelelor, jucând biliard cu soldații la cazinoul din piața centrală, ivindu-se pe motocicleta lui de pe străzi laterale chiar în apropierea stației de autobuz, răgind ca un taur pe lângă hotel, în drum spre piscina El Hondon, cu vreo suedeză ori americancă în bikini atârnată de talia lui. Diana și Eleanor îl pomeneau când și când pe Andy în conversațiile lor.

— L-am văzut pe huliganul ăla cu motocicletă azi-dimineață, în Barul Oliva, stătea și bea Anises... Derbedeul pe motocicletă era la Telefonica azi, cu niște macaronari... Motociclistul ăla scafalog aproape că a dat peste cineva în piață... Aș prefera ca scârbosul ăla pe motocicletă să nu mai umble toată ziua pe jumătate dezbrăcat...

Atât Parry *fille*, cât și Parry *mere* se refăceau după o serie lungă de legături amoroase scurte și concise. Mai ales Diana se săturase până-n gât de doi brokeri mână-spartă cu care se pomenise în pat; lui Eleanor i se dăduseră de curând papucii de către un tânăr director al unui la fel de tânăr post de radio, care-i respinsese insistențele candide la o serată plină de lume. Pentru doamna P, cura era relativ simplă – avea nevoie de odihnă. Dar mai tânăra Diana suferea din pricina atacului inevitabil de oboseală nocturnă; oboseala nocturnă, cu langoarea și apatia sa, o serie nedefinită de zile ce se scurgeau într-o singură direcție și peste care amurgul atârna ca o promisiune a pieirii. Așa că s-au dedicat tăcerii, ochelarilor fumurii și soarelui, pe o perioadă de timp în care aveau să-și revigoreze trupurile și să-și conserve energiile sexuale, culcându-se devreme, nebăute și singure.

Mai aveau două săptămâni de vacanță, când doamna Parry a hotărât că nu-i prea place Ronda, așa că s-a suit în avion și s-a întors la Londra. Cu o seară înainte, la cina pe care o luau în sufrageria îngrozitor de rece de la Reina, Eleanor se plânsese de o ușoară stare de neliniște, iar când Diana s-a dus a doua zi dimineața în camera mamei ei, a descoperit că aceasta plecase.

Diana avusese de gând să rămână până la sfârșitul lunii – cel puțin așa crezuse –, dar când a recitit la prânz biletul lăsat de mama ei, a cuprins-o un tremur familiar. Oboseala nocturnă părea să fi trecut; se simțea din nou activă, invidioasă, neglijată. La ora două s-a dus la agenția Iberia și și-a rezervat un loc pentru cursa de a doua zi. Și-a petrecut restul după-amiezei îmbătându-se de soarele care-i mai rămăsese, examinându-și neliniștită, din când în când, urmele lăsate de bikini. S-a întors în camera ei, și-a făcut exercițiile până când coapsele i s-au întărit ca niște corzi de oțel și sânii arătau ca niște pumnișori de mușchi, apoi, ca pentru a marca momentul, și-a îmbrăcat rochițișoara Pucci albă, s-a uitat în oglindă ca să se asigure că i se întrezărea de sub rochiță triunghiul negru al pubisului și a coborât la bar. A stat acolo până la 8.30, acceptând șampania pe care i-o oferea un american pe nume Dexter, lac de sudoare, cu care apoi a luat cina.

— Hai să mergem la Coca's după asta, i-a sugerat Dexter.

Într-un separeu al discotecii, au continuat să bea șampanie. Dexter una-două își strecura mâna pe sub rochia Dianei; Diana îi rezista, stând picior peste picior. La unsprezece, când Diana se întreba dacă ar deranja-o să nu se culce cu Dexter – era, la urma urmei, cel mai simplu mod de a încheia seara – în discotecă a intrat Andy.

Andy a intrat gol până la brâu, ca de obicei, cu o sticlă de vin de douăzeci de pesetas bălăngănindu-i-se în mână și cu o baghetă de pâine în cealaltă. Și-a fluturat una din mâini și i-a salutat gălăgios pe barman și pe DJ, a pupat două chelnerițe și s-a înfipt în ringul de dans, dansând de unul singur în pulsațiile stroboscopice, cu mișcări complexe de arte marțiale. Zece minute mai târziu, a început să facă turul localului, salutându-și amicii cu un semn al capului, holbându-se atent dar flegmatic la fetele mai drăguțe, până a ajuns la Diana și Dexter, moment în care s-a oprit. S-a oprit cu ostentație la trei pași de masa lor privindu-i insistent, refuzând să răspundă când Dexter, stânjenit, l-a întrebat ce poate face pentru el. Andy și-a vârât în gură ultima bucată de baghetă și a mestecat la ea vreo jumătate de minut, între timp ștergându-și de praf mâinile una de alta. Diana a uitat iute de stânjeneală când și-a concentrat disprețuitoare atenția asupra mișcărilor dezarticulate ale maxilarului lui Andy, asupra felului în care clefăiau și mestecau dinții săi pătrățoși și parcă mai lați decât era normal, asupra șerpuirilor umede ale limbii lui groase.

— Hei, amice! a făcut Dexter prefăcându-se amuzat atunci când Andy a luat de pe masă sticla de șampanie pe jumătate plină, a ridicat-o spre lumină și a golit-o dintr-o singură înghițitură lungă, mărul lui Adam pulsându-i asemenea unui bulbuc de gheizer în lumina intermitentă.

Apoi și-a trecut brațul gol peste gură și a râgâit sonor.

— Foarte înviorător, a zis punând înapoi sticla și a dat ocol mesei ca să ajungă la Dexter; a îngenuncheat lângă el și a început să șușotească, parcă fără sfirșit, în urechea lui roșie și mare.

S-au ridicat amândoi în picioare.

— Cred că eu unul mă retrag, a zis Dexter cu un aer mirat.

Andy l-a urmărit cu privirea, apoi, cu un aer satisfăcut, s-a răsucit spre Diana și i-a întins mâna.

Nouăzeci de secunde mai târziu, Diana era dusă pe motocicletă în viteză de Andy Adorno în jos pe strada principală din Ronda. Mintea ei era plină de vorbe bune pe care gândea să i le spună lui Andy – „Măi, măi, dacă masculul feroce poftește, a și pus laba", „Ascultă, hippiotule, nu mă-ncurc cu străini misterioși", „Oho, ești cam irezistibil mătăluță" –, dar era ceva în felul lui de-a fi, sincer și nepăsător în același timp, care-i dădea Dianei de înțeles că tipul se drogase cu ceva de proastă calitate și putea s-o ia razna urât de tot. În sinea ei, Diana nu se gândea decât la disconfortul ei fizic imediat. Folosindu-și o mână ca să țină tivul rochiei undeva în vecinătatea buricului, pe cealaltă și-a încolăcit-o în jurul taliei lui. I-a simțit mirosul de rouă și saci de dormit. Când mâneca ei s-a frecat de subsuoara lui, Diana s-a întrebat dacă avea să-i mai rămână timp să-și spele rochia înainte de a împacheta.

Pe neașteptate, Andy și-a oprit motocicleta în capătul celălalt al podului peste Defileul Ronda, uriașa falie în platoul pe care se întindea orașul, asemenea unui mozaic de ceramică pe suprafața albă a unei mese imense. A dus-o pe Diana înapoi pe pod, până la una din ieșindurile semicirculare ale acestuia, prevăzută cu balustradă.

— Te-ai uitat vreodată în jos?

— O singură dată. Pute.

— Nu și noaptea.

A pus-o să îngenuncheze pe asfalt și să se uite printre barele grilajului în hăul pietros de sub el. El s-a postat în spatele ei, foarte aproape.

— Sunt două sute de metri și mai bine până jos. Mulți tipi vin în fiecare an aici ca să se sinucidă. Am stat de vorbă cu nenorocitul a cărui treabă e să-i culeagă de pe stânci. De

aici, din mijloc, se sinucid întotdeauna, se cațără pe balustradă, se uită în jur. Încearcă să-ți imaginezi.

În timp ce Andy vorbea, Diana a simțit o prezență tot mai îngroșată în partea de sus a coapselor ei dezvelite. La început a crezut că e mâna lui și nu i-a acordat atenție. Dar încheieturile degetelor ei s-au albit pe grilaj când a auzit zuruitul discret al fermoarului de la șliț.

— Apoi se uită în jur, a continuat Andy răgușit, și probabil că se gândesc cum de pot urî.

— Acum n-o să-ți mai placă de mine, a zis ea.

Andy a îmbrâncit-o în iarba înaltă și a făcut dragoste cu ea cu o ferocitate fără precedent.

Zece minute dacă stătea departe de el, Diana începea să se simtă derutată, speriată și cumplit de tristă.

A lăsat-o la punctul de control vamal din portul Boulogne. A întrebat-o ce avea de gând să facă după ce ajungea acasă. I-a răspuns că începea cursurile în octombrie, la Londra. La ce colegiu? I-a spus la ce colegiu. Andy nu s-a putut abține – a *trebuit* să izbucnească în râs.

— De ce râzi? a întrebat ea.

Dar Andy a băgat motocicleta în viteză și Diana i-a sărutat iute buzele înainte ca el să plece în trombă pe drumul negru și plin de sare.

Trei săptămâni mai târziu, Diana încă plângea când s-a pus la coadă la intrarea în Colegiul Wolfson, Londra, o construcție ca o cutie de chibrituri uriașă, postmodernă, ce domina neîndurătoare depoul de autobuze Golders Green. Cu toate că pantalonii și sacoul de mătase transparentă presupuneau un erotism degajat, Diana stătea adusă de spate și cu capul lăsat în piept, cu un aer nenorocit pe chip, resemnată și inertă. El totuși a recunoscut-o.

— Iată-te, în sfârșit – învăț aici de-un an.

I-a sărutat buzele aromate, în timp ce studenții se strecurau pe lângă ei.

— Ascultă, te muți cu mine sau ce-ai de gând?

Ea a început din nou să plângă.

— Da, te rog, a răspuns Diana.

▫ 21. ▫
Pe cărări necunoscute ▫

Ah, dar nu numai ea o întâmpină cu îngrijorare pe domnișoara Lucy Littlejohn când aceasta își făcu apariția furtunoasă la Appleseed Rectory la ora șapte în acea seară, mestecând gumă, fumând o țigară, descojind o banană, aducând cu sine o sticlă de vin goală, încercând să repare un colier de onix rupt și dorind o grămadă de bani lichizi pentru piticania de taximetrist care-o escortase în persoană până la ușă. Andy o salută pe Lucy exact cu acel gen de animalitate dezagreabilă de care se temuse Diana cel mai mult. (In timp ce Andy săruta a doua oară gura lui Lucy, Diana își aminti să observe că el se îngrășase într-adevăr prea tare și că acest fapt, anume că el era puțin prea gras, era unul din lucrurile care-o atrăgeau cel mai mult la el.) Quentin, pe de altă parte, își țocăi buzele pe obrazul lui Lucy cu o rezervă marțială, după ce în prealabil i-a prezentat-o pe soția lui. Dureri îndepărtate amenințară calmul normal al lui Giles atunci când Lucy îngenunche lângă scaunul său, îi șopti ceva la ureche și-i sărută buzele strânse; trei bancnote de zece lire fluturară absent între degetele lui. Urmară americanii, prezentați *en masse* de un Viiliers cu exprimare elegantă. Rămânând neprezentat, Whitehead urmărea toată această agitație din colțul camerei, unde stătea cocoțat pe un fotoliu aristocratic din catifea.

Iar Lucy. Pe micul Keith, care o privea cu ochii lui albaștri și mijiți, ea îl dezamăgi într-un anume sens. Poveștile pe care le auzise despre Lucy tindeau, una peste alta, să o dezumanizeze. Lucy era ceva care regula oameni pentru bani, care ți-o lua la labă ca să obțină ceva, care se dezbrăca dacă-i cereai s-o facă. Și poftim – după toate aparențele, era spectaculos de umană. Mai mult chiar, deși doar cu ceva mai puțin drăguță decât în fotografiile mentale pe care le frunzărise Keith de nenumărate ori, înfățișarea lui Lucy exprima extraordinar de multă personalitate, era atât de dezarmant de *neobișnuită.* Dacă te uitai la părul ei argintiu tăiat scurt, la pleoapele fardate cu sclipici și la costumul uluitor de baroc și plin de tot felul de accesorii, la gura flască, dinții pictați în diferite culori, bărbia inexistentă, pur și simplu nu înțelegeai de ce oamenii nu se gândiseră până atunci să arate și ei în felul acesta. Hotărât lucru, Lucy era în mod palpabil o persoană cu opinii, inițiatoarea de idei, posesoarea unei anumite individualități. Ascultați-o numai cum vorbește:

— Ai-ai-ai. Zău că m-am amicizat cu piticania aia de taximetrist. Când am urcat în mașină mi-am zis: „Fato, tipu' care te duce e pitic. Practic stă cu fundu' pe *Encyclopaedia Britannica* să ajungă cu mâinile la volan. Să nu pomenești de pitici până te duce acolo și pleacă îndărăt". Ședeam în spate, încercând să mă gândesc ce chestii să-i spun care să n-aibă legătură cu piticii. Pe la jumătatea drumului prin piață, apuc să zic atât, că tocmai văzusem *Albă ca Zăpada și cei șapte...* și am lăsat-o așa, neterminată. N-a fost vina *mea* – chiar asta am văzut azi-dimineață. Va să zică, ceea ce vreau eu să lămuresc înainte de a continua este că nu intenționez să jignesc pe *nimeni,* indiferent ce-mi iese pe gură. Așa că sunt cumva pitici pe-aici, ori poponari, ori evrei, ori ceva de soiul ăsta? Ca să știu, nu de alta.

— Păi, eu sunt evreu, zise Marvell.

— Eu sunt poponar, zise Skip.

— Și eu sunt pitic, zise Keith (luându-le-o înainte celorlalți) și toți îl aplaudară entuziaști.

— Vedeți? Vedeți? Hei, de cine trebuie să mă milogesc ca să primesc ceva de băut?

În timp ce Quentin își luă seama și-i turnă lui Lucy un whisky din butelca pe care Giles o adusese cu sine când catadicsise să coboare din cameră, Marvell întrebă iritat:

— La ce-ți trebuie de băut, Lucy?

Înțelegeți dumneavoastră, americanii o întâmpinaseră pe Lucy cu rezervă, strâmbând din nas și cu răceală ostentativă. Își petrecuseră ultima jumătate de oră încercând cu mai mult sau mai puțin succes să creeze o atmosferă de sobrietate și calm pios. Marvell adusese de sus, din camera lui, o cutie mare, în formă de cub, și o pusese grijuliu pe masa din alcovul-sufragerie, un fel de grotă în camera de zi mai mare; apoi, foarte aferat, scosese din cutie și aranjase pe masă diferite sticle, fiole, seringi, linguri pentru inhalat pe nas. Skip se agitase prin toată casa, mânându-i de la spate pe locatari, instruindu-i laconic să-și ocupe locurile în living. Acolo îi întâmpinase Roxeanne care, între momentele în care încerca să-l readucă pe Giles în simțiri, strânsese scaune și întâmplător cimentase înstrăinarea dintre ea și Diana, convingându-l cu pisiceli provocatoare pe Andy să nu pornească picupul. Locatarii intraseră în starea de spirit cu un fel de docilitate ironică, dar apariția gălăgioasă a lui Lucy le spulberase dispoziția.

— Erați cumva la o ședință de spiritism? întrebă ea.

— La ce-ți trebuie băutura, Lucy? Repetă Marvell, mai puțin țâfnos de data asta. Am șmecherii mult mai grozave chiar aici.

— Splendid. Nu vreau o șmecherie, vreau ceva de băut.

Întrucât „splendid” ajunsese să însemne aproximativ același lucru cu „nu zău?”, vocea lui Marvell reveni la nota iritată.

— Quentin, te rog, vrei să-i explici tu? Repet, nu doresc să intru în amănunte, dar dacă n-o facem științific, ne dilim cu toții. Priceput?

Îngrămădeala de mobilă din camera de zi, tapetul de culoarea ciocolatei și covorul albastru închis asortat creau senzația de înserare timpurie și rapidă. Deși la ora 19.30, dincolo de cele două ferestre înalte, mai era lumină suficientă, încăperea părea să se închidă în sine însăși.

Când Marvell vorbi din nou, glasul lui răsună tânguitor în seara care începea să se lase.

— V-ați hotărât... S-a hotărât vreunul dintre voi ce-și dorește în seara asta?

— Eu, zise Andy, ridicându-se în picioare. Își dădu părul la o parte din ochi și-și împreună mâinile. Vreau să mă simt excitat la culme, cu scula de-un metru, violent și forțos.

— Aș zice, spuse Marvell trebăluind deja cu mâinile în cutia lui, aș zice că mai tot timpul te simți ba într-un fel, ba în celălalt, nu-i așa, Andy?

— Corect. Dar acum vreau să le simt pe toate în același timp – și cât e noaptea de lungă, oricum.

Marvell luă o capsulă multicoloră și o desfăcu în două cu unghia neliniștitor de lungă de la degetul mare, răsturnându-i conținutul pe o foaie de hârtie. Peste grămăjoara de pulbere turnă o parte din conținutul altor două capsule. Îl instrui pe Andy să îndoaie foaia în jumătate, formând un șanț prin care să-și poată apoi turna amestecul în gură. Andy întrebă dacă putea să-și curețe gura cu o dușcă de whisky Da, putea. Marvell luă în mână ceva ce semăna cu o pipetă.

— Pune-ți din asta două picături pe limbă.

— Ce-a fost? întrebă Andy după ce făcu așa cum i se spusese.

— Concentrat de adrenalină.

— Mișto.

— Așteaptă vreo jumătate de oră, patruzeci și cinci de minute. Bun... Ăă, Celia?

Celia se încruntă.

— Păi, depinde oareșcum de ce avem de gând să facem în seara asta.

— Ce să zic, pufni Diana pe un ton lugubru, închizând pe jumătate ochii, iar o să ne târâm prin vreun club.

— Hai, măi Diana, zise Andy, și ce dracu', e ceva rău în asta? Eu deja mă simt... mă simt în largul meu.

— De fapt, Diana, se băgă în vorbă Quentin, *plănuisem* să le ofer prietenilor noștri o mostră extrem de selectivă și inedită a vieții noastre de noapte la Londra.

— Suntem de acord, acceptă Marvell după ce se consultă din priviri cu Skip și Roxeanne.

Celia?... Ce zici?

Celia se îndreptă de spate.

— Mda. Desigur că vreau să mă simt nițel euforică – în caz că dansăm. Și nu m-ar deranja niște mescalină sau poate...

— Încearcă să fii mai precisă, Celia, te rog. Nu-mi vorbi de droguri. Gândește-te la senzații, stări.

— Păi, aș... Vreau să mă distrez, asta-i tot, zise Celia răsucindu-se spre Quentin, care o privi cu căldură. Și să mă simt plină de dragoste, adăugă ea.

Încăperea se îmbujora. Înălțându-și sprâncenele ca niște bucle, Marvell scotoci plictisit în cutie, apoi scoase o singură pilulă roz, pe care o aruncă spre Celia.

— Un extract pur de afrodiziac, oftă el. În regulă, tu de colo, Keith?

Whitehead își flutură indiferent mâna în aer. Descălțat, nu avea de gând să se dea în spectacol traversând camera cu mersul lui clătinat de pitic, căci dorința pe care își făcea curaj s-o formuleze era doar pentru urechile lui Marvell.

— Încă nu m-am hotărât. Te supără dacă o mai clocesc nițel?

— Ce altceva ai mai putea face cu ea? mormăi Skip, surâzând somnoros.

Keith nu înțelese unde voia americanul să bată.

— Bine, Marvell? întrebă el.

Marvell îi surâdea lui Skip, dar imediat își întoarse privirea spre micul Keith.

— Cum să nu... Dar să nu mă faci să aștept, O. K.? Lucy, zise Marvell cu oarece asprime în voce, tu ce vrei?

— Oho, ce *tratație,* făcu Lucy. Oare deșteptul de căpitan Marvell nu-i în stare să...

— Pot să spun eu acum?

— Pardon?

— Pot să spun eu acum?

Giles vorbise atât de răspicat, aproape ca un robot, încât toți se răsuciră spre el surprinși.

Ședea pe marginea scaunului, parcă avea un par în fund, cu palmele îndreptate în sus și ridicate în aer. Chipul îi era mai încordat decât îi fusese toată ziua și expresia i se schimba cu o rapiditate nefirească, parcă era un orb care înainta pe cărări necunoscute.

— Cum să nu, zise Marvell.

— Pot să spun eu acum?

— Bineînțeles, Giles.

— Te rog... Oprește-mă... Ai putea să mă faci... Fă în așa fel încât *să nu mă mai tem* tot timpul.

— De ce anume?

— De fapt, de lucruri *mărunte.*

— De care lucruri, omule? Trebuie să știu exact.

Giles se lăsă moale pe canapea, beat și distrus. Mâna lui dreaptă dispăru sub a lui Lucy, în vreme ce stânga flutură ca o pasăre rănită. O deltă de lacrimi se revărsă încet pe obrazul lui.

— Văleu, făcu Andy. O sugativă plângăcioasă.

— Să vedem, zise Marvell încruntat, pot să-i dau un calmant cu spectru larg împotriva anxietății. Dar...

Capul lui Giles îi căzu pe un umăr și gura strâmbată de plâns se îndreptă și se destinse ușor în somn.

— A adormit buștean, zise Andy.

— Părerea mea e că n-ar fi înțelept să-i dau ceva în acest moment, zise Marvell. Mă ocup de el ceva mai târziu. Revin la tine, Lucy, ziceai...?

— O. K., Marv, O. K. Treaba stă așa. N-am chef să fiu tristă în seara asta. Dă-i bătaie, căpitane, sunt gata. Nu vreau să-mi mai pese de nimeni, decât de mine.

— Autonomă? Independentă? Solipsistă?

— Cam așa ceva.

— Am priceput. Marvell deșurubă capacul unui tub plin cu cristale ca niște dropsuri; luă unul și-l cufundă atent într-un recipient plin cu o soluție purpurie. Perfect. Acum... Diana. Tu ce vrei?

— Nimic.

— Căcat, Diana, căscă Andy, trebuie să iei și tu ceva. De ce ești așa a dracului de sfidătoare tot timpul?

— N-am spus-o sfidător, ci total plictisită. Vreau un drog, dar vreau unul care să mă facă să nu mai simt nimic.

Și să-mi omoare trecutul, în cazul în care seara asta va fi cu adevărat chiar atât de cretină și de scârboasă pe cât se anunță.

În cameră se stârniră comentarii amuzate. Marvell își luă seama.

— Se aranjează, nici o problemă.

Generoși, Roxeanne și Skip optară pentru „chestia obișnuită” (stimulatori de simțuri și respectiv acceleratori ai ritmului cardiac), cât despre Marvell, el își pregăti cu mult dichis propriul său stimulent, aprinzând un chibrit și dând foc unei pulberi inflamabile; obținu un reziduu mucilaginos pe care-l luă pe deget și-l introduse în gură.

— Se numește Prospero, explică el. Mă face să mă simt stăpân pe mine. Hm... Ah, era să uit: Quent.

Încrucișându-și brațele, Quentin se lăsă pe spate și musculatura lui lucrată umplu încântător canapeaua. Senzația de stânjeneală care stăruise în încăpere și îngreunase atmosfera se risipi dintr-o dată când se auzi vocea lui diafan de melodioasă.

— O ipoteză, spuse el. Îmi face impresia că manierismele noastre, ticurile noastre comportamentale nu-s nici înnăscute, nici întâmplătoare. Le proiectăm ca pe niște mecanisme de apărare și de atracție, de retragere și de capitulare; prin intermediul lor ne exprimăm atitudinea față de cei din jur și față de lume. Iertați-mă – o formulare nepermis de stângace. Oricum, fiind o ființă extrem de cultivată și, prin urmare, extrem de lipsită de spontaneitate, mă gândeam că ar fi interesant dacă m-aș debarasa de... de reflexele mele, de stocul de reacții... ca să devin, ca să zic așa, despuiat din punct de vedere social. Cred că felul meu de a vorbi este uneori teribil de iritant, așa că îți dau șansa să mă îmbraci în ceva cu totul nou. Îți las cale liberă: fă din mine ce vrei.

— Nu crezi că-i prea vag? se plânse Marvell.

— Nu pentru mult timp.

— Pentru început, zise Diana, fă-l să se bâlbâie. Așa cel puțin n-o să mai vorbească atâta.

— Bravo, Diana! hohoti Quentin. Te-ai prins. Marvell, fă-mă să vorbesc bălmăjit.

— Fă-l lipsit de tact și stângaci, zise Lucy.

— Ce-ar fi să-l faci de-a dreptul timid? Veni Celia cu propunerea.

— Fă-l să fie ca un câine în călduri, sugeră Roxeanne.

— Și îngrozit, completă Andy.

Quentin își desfăcu larg brațele și zâmbi.

— Marvell: ai primit toate instrucțiunile.

Zece minute mai târziu, după ce Quentin inhalase, supsese și prizase diverse compoziții oculte, Marvell se scutură pe haine și reveni în alcovul-sufragerie. Se uită la cei din cameră.

— Păi, cu asta aproape că am terminat, zise.

Whitehead rămase pironit pe locul său până în ultimul moment. Cuplurile se îndreptau spre dormitoarele lor. Giles, care între timp își revenise și-și înghițise cu icneli calmantul, părăsea încăperea sprijinit de Lucy. Diana urcase cu ajutorul propriilor ei mușchi; Roxeanne îi urmase pe Andy, Quentin și Celia. Skip se găsea tot la locul lui, cu trăsăturile feței fosilizate într-o expresie tâmpă; într-un târziu urcă și el.

— Hei. Marvell.

— Ah, da. Keith.

Keith părăsi fotoliul, traversă cu pas greoi camera și se apropie de Marvell, tot mai aproape și mai aproape, până când reuși să se cocoațe pe bancheta din fața lui.

— Salutare, zise Marvell privind peste capacul cutiei. Cu ce te pot ajuta?

— Fă-mă înalt, zise Keith. Fă-mă înalt, fă-mă înalt.

▫ 22. ▫
Cine-i ăsta? ▫

Andy se desfăcu la curea și-și dezbrăcă blugii.

— Brrrr, așa-i mai bine. Mamă, ce scenă cu vaca aia. Cretinul ăla nebun chiar a trosnit-o, nu-i așa?

— Ala chiar e nebun, spuse Diana, dezbrăcându-și costumașul de bikini și lăsându-l să cadă pe covor ca o bălticică albă, apoi, goală pușcă, luă peria de păr.

— Mda. Ochii ăia morți, submarini, zise Andy visător, deznodând șiretul de la chiloți.

— Mmm.

Diana continua să se uite în oglindă, continua să-și perie părul.

— Ești mai slabă, să știi. Ai mai slăbit, zise Andy ca s-o încerce. Ea îl ignoră. Încurajat, Andy își puse o mână pe curbura șoldului ei, unde încă se mai zărea urma elasticului de la bikini. Da, chiar cred că ai slăbit.

— Nu mă atinge.

— De ce?

— Ia-o ca pe un sfat. Diana se răsuci spre el. Ia-o doar ca pe un sfat. Adică, ține seama că e Lucy aici și americanul ăla gras. În seara asta, băiete, trebuie să ți-o ții sculată.

— Nu, nu trebuie... Și în fond dacă trebuie, ce-i?

— Nu-mi pasă ce faci. Ascultă, grasule, nu-mi pasă ce faci, atâta vreme cât nu-mi vii după aia aici, mă rog frumos, ca să-ți joci umerii și să-mi zici cum a fost și să-mi arăți, vezi Doamne, cât ești tu de relaxat și de eliberat...

— Eliberat...?

— Ca și când pe tine chiar te atrage să faci chestii din astea. Nu-mi pasă atâta vreme cât nu-ncepi să mi te dai lebădă și rănit în aripă. O. K.?

La începutul acestui discurs, Andy își trăsese capul între umeri, lăsându-și freza lucioasă să-i cadă peste frunte. Prin ea privea plin de reproș la chipul simetric și încrâncenat al Dianei. Arăta ca un jucător de hochei tare ca granitul care tocmai își amintise de o lovitură strașnică pe care o primise.

— Diana, chiar că nu înțeleg ce te-a apucat.

Andy se îndreptă de spate. Brusc zâmbi.

— Nu! Nu pot să cred! Măi, tu ești *geloasă,* nu-i așa?

— Geloasă pe dracu'.

— *Isuse.* Chiar ești! Măi, măi, măi.

— Nu-s „geloasă", numai că...

— Dar am discutat despre asta, nu-i veni lui Andy să creadă. M-am văicărit eu când te-ai regulat cu actorul ăla cât am fost eu la Amsterdam? Când te-ai regulat cu Bruce Howard după petrecerea aia... am făcut eu mutre?

— Io-te cine-i cu ținerea de minte... Nici măcar nu l-am regulat!

— Atunci i-ai *supt-o.* Vrei să zici că-i vreo *diferență-*n pastele mă-sii?

— Da' cu tine cum stă treaba? Fuți gagici pe care nici măcar nu *vrei* să le fuți.

— Cum dracu' să știu dacă vreau să le fut sau nu până nu le-am futut? Fii rezonabilă, femeie. Și chiar dacă, ce dracu' contează? Diana, îmi face silă să aud asemenea discuții în casa asta. Cristoase, ai impresia că trăiești alături de oameni civilizați și dintr-o dată sare careva și-ți aruncă-n față porcării d-astea. Vocea lui căpătase o notă de

indignare justificată și de regret. Iți închipui că-i cunoști – îi respecți ca pe niște ființe umane autentice, cu bun-simț – și dintr-o dată descoperi că-s plini de tot felul de anxietăți bolnave față de o chestie atât de trivială ca... Uite ce-i, Diana, să-ți intre-n cap, să-ți intre bine-n cap. Să nu umble nimeni cu *mortăciuni* d-astea cât trăiesc eu în casa asta. Al dracului să fiu dacă mă las șantajat cu porcării d-astea...

Diana se așeză pe pat cu spatele la el, în timp ce Andy își continua bine dispus peroarația.

Silueta ei se încorda. Fără să se întoarcă spre el, întrebă încet:

— Andy. Tu ai scris asta?

— ...și zău că-s idioțenii. Ce?

— Tu ai scris asta?

— Ce să scriu?

Diana se răsuci și-i arătă o coală de hârtie. Chipul îi era palid și înghețat.

— Ce-i asta, omule? întrebă Andy preocupat.

Scrisoarea era scrisă cu majuscule drepte, groase, aliniate și-ntr-o parte, și-n alta și atât de egale, încât păreau bătute la mașină ori transpuse de pe letraset. Andy se încruntă.

DIANA. NU TREBUIE SĂ-ȚI SPUN EU CE SE PETRECE. SAU TREBUIE? TE-AI GÂNDIT VREODATĂ, ÎNTORCÂNDU-TE SPRE OGLINDĂ ORI ZĂRINDU-ȚI CHIPUL ÎNTR-O VITRINĂ, CE SPUN TRĂSĂTURILE TALE? FRUMUSEȚE, SEX, BOGĂȚIE, AUTOCONSERVARE? AH, NU.

EU VĂD CE E ÎN MINTEA TA, DEZGUSTUL DIN GURA TA, OCHII TĂI PLINI DE PUROI ARZĂTOR. NU SIMȚI SCÂRBA CARE PULSEAZĂ ÎN AER ÎN JURUL TĂU? NU ȘTII CE SIMȚIM CU TOȚII?

NE-AR PLĂCEA SĂ CIOPLIM COAPSELE TALE GRASE, SĂ-ȚI RETEZĂM ȚÂȚELE MICI ABIA MIJITE, SĂ-ȚI VÂRÂM SĂBII ÎN ANUS, SĂ-ȚI ROADEM PERINEUL PÂNĂ DAI ORTU' POPII ȘI DISPARI DRACULUI.

JOHNNY.

În timp ce Andy citea, Diana își strânse brațele peste sânii goi și începu să plângă cu hohote de copil, nefăcând nici un efort să-și ascundă mucozitățile și lacrimile.

— Isuse, făcu Andy. Era a doua oară când Diana plângea față de el. Liniștește-te, puișor. Am eu grijă de tine. N-o să ți se-ntâmple nimic. Andy o bătu ușurel pe umăr. Liniștește-te, iubito, n-o să ți se-ntâmple nimic.

Andy își înfășură un prosop în jurul coapselor și ieși pe palier.

— JOHNNY! urlă el. Johnny.

Appleseed Rectory se cufundă din nou în tăcere.

— Cine-i ăsta? îl auzi Andy pe Quentin întrebând pe undeva.

Câteva minute mai târziu, Roxeanne ieși pe ușa camerei de zi.

— Ce se-ntâmplă, omule?

Sub impulsul momentului, Andy se repezi în jos pe scări și o prinse pe Roxeanne de umeri.

O izbi cu brutalitate de perete și-o sărută pe gură cu o violență indiferentă; Roxeanne își împinse mijlocul în el, șopti „Vreau să te secătuiesc”, îl îmbrânci în balustradă și urcă la etaj cu un aer de regină.

Clătinându-se pe picioare, Andy se duse să o găsească pe Lucy. Cum-necum, weekendul promitea să fie destul de interesant.

▫ 23. ▫
Spațiu beat ▫

Giles stă înotând în mijlocul camerei sale. Fața lui împietrită și poziția nefirească sunt indicii clare că el operează cu viteza bețivului, un naufragiat într-un spațiu beat. Mâinilor lui le trebuie un timp nesfârșit de lung să cuprindă sticla de gin și s-o tragă la gură. În timp ce înghite, ochii lui se retrag, ca și când numai zece la sută din el s-ar afla acolo. Chipul lui arată ca fața unui mort, amorțită și străluminată de un an de ore scurse încet în beție.

Înclinat într-o parte, Giles se duse în baie și se rezemă de chiuvetă. Încăperea arăta ca un cabinet stomatologic autentic. Pe o masă de lângă chiuvetă se găseau două periuțe de dinți electrice și șapte periuțe manuale, diferite ca desime și aranjare a firelor, o scobitoare pe bază de jet de apă, un tub de unguent Selto pentru gingii, trei tipuri de pastă de dinți, patru cutii de ață dentară Interdens, un șir întreg de flacoane de apă de gură, mulajul dinților lui Giles, făcut de un dentist (mulajul semăna cu o parodie miniaturală a unui șantier – scripeți, scări, macarale) și o tavă albă, emailată, plină cu instrumente chirurgicale. Fiecare suprafață ascuțită a încăperii, inclusiv mânerul de la ușă și robinetul de la chiuvetă, era învelită în burete.

Își dezveli dinții în fața oglinzii și tremură ușor când o juncă se repezi spre el. Cu un gest automat, mâna i se furișă spre carafa de gin pusă pe un raft la stânga lui. Își privi și mai concentrat chipul, aplecându-se încet-încet în față. Rămase așa, preț de un minut, uitându-se la imaginea sa din oglindă, acuzator și nedumerit totodată, și spuse:

— Trebuie să te oprești *din plâns*.

Închise ochii și mintea i se prăbuși printr-un gang de după-amieze dentare.

— Giles? Giles! Eu sunt. Lucy.

— Care Lucy?

— *Lucy.*

— Ah, da, pardon. Lucy, de fapt, zise Giles, descuind ușa.

Lucy năvăli în cameră. Giles îmbrățișa peretele, ca un spion, ca și când spera ca Lucy să treacă pe lângă el fără să-l observe. Ea nu fusese niciodată în camera lui, dar simțurile ei atotcuprinzătoare trecură iute în catalog tot ce se afla acolo. Lucy deschise dulapul cu băuturi și scoase dinăuntru un litru de whisky. Pentru nervii îmbâcsiți ai lui Giles, ea nu era decât un maldăr spectral de haine și culoare și totuși simțea vag că maldărul ăsta reprezenta ceva cunoscut, pe care se putea bizui. Gura i se deschise prietenoasă, în timp ce încerca să se concentreze cu mai multă rigoare asupra formei ei, care-și pierdea consistența.

— Oh, bună, Lucy. Salutare, de fapt.

— Ce?

— De fapt. Adică... Ah, Dumnezeule.

— Giles, zău.

— Știu.

Lucy îl trase spre pat și se așeză lângă el. Bău din sticlă, un pârâiaș de whisky i se scurse pe obraz printre petele de fard. Între cei doi, aerul era nemișcat, dând impresia de dislocare, ca și când niciunul, nici celălalt nu putea crede ce însemnaseră odată unul pentru celălalt.

— Giles, de ce suntem noi...

Dar Lucy observă un minuscul gest facial, ceva ca o tresărire în ochii lui Giles. Continuă ceva mai prudentă:

— De ce ne aflăm noi aici cu jigodiile astea? Cu americanii ăștia îngrozitori?

— Da, zise Giles brusc retrezit la viață, sunt îngrozitori, nu-i așa?

— Îngrozitori. Adevărate jigodii. Cei mai ticăloși indivizi pe care i-am întâlnit de multă vreme încoace – de secole, literalmente. Scursorile pământului. Trogloditul ăla cu drogurile lui.

— Mh, Skip.

— Nu, Skip e buda aia care nu spune niciodată nimic. Ălălalt, cu aere de șef. Marvell. Ce nume cretin. Și tipa aia! Lucy își împinse sânii în față și-și acoperi gura cu mâna, cu un gest senzual. „Ahhh, Indy, po' să-ț' mușc sula?" Arată ca un cal. Nu-mi vine să cred că are un asemenea corp. Pur și simplu nu-mi vine să cred.

Chipul lui Giles căpătă o expresie gânditoare.

— Cred că are... N-am mai văzut niciodată asemenea... Cred că are absolut cei mai frumoși...

— Pe naiba, făcu Lucy. Imposibil să fie adevărați. Pun pariu că-și face două implanturi cu silicon pe zi.

Giles ar fi vrut, de fapt, să spună că Roxeanne avea cei mai frumoși dinți pe care-i văzuse vreodată, dar își coborî privirea în pernă și păru să cadă în visare.

Uitându-se cu un aer absent prin cameră, Lucy își aprinse o țigară lungă.

— Eu unde-ar trebui să dorm în noaptea asta? Ai idee?

Cu mintea lui amorțită, Giles trecu în revistă casa, umplând camere, repartizând partenerii de pat.

— În... La... Cu...

Realizând că singura cameră disponibilă era a lui, Giles o privi pe Lucy cu o îngrijorare tot mai vădită. Preț de o clipă, ochii lui rămaseră pironiți și precauți, ca ai unui animal lipsit de putere, față în față cu o creatură dintr-o altă specie.

— Giles, ce-o fi cu tine în ultimul timp.

Nu era o întrebare.

— Nici eu nu știu, serios. Clipi și oftă. Lucy, vrei să fii amabilă și să-mi pregătești un...

Lucy se ridică.

— Cu tonic?

— Da, te rog, de fapt.

— Unul mare?

— Da, te rog.

Ea îl apucă iute de mână.

— Nu-ți face probleme, puiule, găsesc eu o canapea sau ceva.

Făcându-se covrig pe pat, Giles își înghesui o pernă între față și perete. Limba lui trecu în revistă fețele interioare ale gingiilor, în timp ce silueta lui Lucy se lichefia dinaintea ochilor lui. Aproape imponderabilă, mintea lui se cufundă într-un somn haotic, spasmodic.

▫ 24. ▫
Lacrimi grele ▫

Priviți!

Uitați-vă la Whitehead cum iese din camera lui, mai-mai să cadă-n nas, cocoțat pe niște ghete fără tocuri, în care a înfundat hârtie igienică până sus la gambe și-n care labele lui îndesate până la strivire și fără șosete gem și se umplu de bășici. Blocajul produs astfel porilor prin care transpiră îi va crea curând senzația că o pompă de desfundat chiuvete i-a fost atașată de scalp, provocând o invazie în țeastă a particulelor roșii și albe. De fapt, chipul lui Keith este îngrijorător de alb, asemenea zăpezii căzute dimineața, iar picioarele îi sunt umflate de varice, aplicând o presiune și mai mare asupra pantalonilor domnului Whitehead Senior,

scurtați și strâmtați în grabă în talie cu o mașină de capsat. Mai pot fi remarcate și alte accesorii vestimentare atrăgătoare: o eșarfă de nailon cu model de pene îmbârligate, cu care își ascunde odgonul de grăsime ce-i înconjoară gâtul, și o cămașă din pânză albastră, cu o textură atât de aspră, încât i-a și preschimbat sfârcurile în două fursecuri însângerate. Respingătorul Keith se oprește la ieșirea din garaj, căutând cu mâna petice de chelie pe creștet.

— Ce faci? se întreabă pe sine cu voce tare. Ce te face să crezi că poți să scapi de asta?

Dar drogul îl împunge undeva în șira spinării și el se simte năpădit de un val, nu atât de încredere, cât de resemnare confuză. Mergând împiedicat în ghetele care-l strâng până la greață, Whitehead năvălește în Brobdingnag. [1]

La etaj, oferind un contrast plăcut, Hon. Quentin Villiers se aplecă țeapăn spre spate, pentru ca Celia să-i poată închide nasturele gulerului de la cămașa de tafta creponată.

— Cum arăt?

În costumul lui violet din piele de căprioară, cu pantalonii trei-sferturi vârâți în cizme strâmte, din piele de aligator, și cu părul lui blond-argintiu, rebel, căzând jucăuș în bucle pe frunte, Quentin era de-o frumusețe orbitoare, aproape chattertoniană[1], și categoric aristocrată. Numai faptul că se găsea în preajma lui îi dădea Celiei o senzație de durere de dinți plăcută.

— Arăți absolut extraordinar. Ca un alcov de făcut amor. Dumnezeule, ce mi-aș dori să am tenul tău, spuse Celia, acoperindu-și-l pe-al său cu un strat gros de pastă maronie. Să vezi cum o să-nceapă să strălucească prin fard petele astea ale mele scârboase.

— Prostii, scumpetea mea. Mă întristează să te aud vorbind în starea asta de spirit.

Quentin se aplecă în față, la fel de țeapăn, și-și lipi buzele de gura pe jumătate deschisă a Celiei.

Ea privi în sus spre el și ochii i se umplură de lacrimi grele. Valul de neîncredere bolnăvicioasă se îndepărtă când Quentin își puse palmele uscate pe obrajii ei.

— Te iubesc, spuse el pe un ton grav.

— Mulțumesc. Te iubesc.

Quentin traversă camera și se opri în fața oglinzii mari de pe ușa garderobului, încercând să-și aranjeze părul cu degetele lui lungi.

— Iubitule, simți ceva de pe urma drogurilor ălora ciudate pe care le-ai luat? Nu ești deprimat sau mai știu eu ce, nu-i așa?

— Absolut deloc. Nu simt nici măcar un murmur. Dar tu?

— Eu da, mâinile îmi tremură deja ca varga. Celia se ridică în picioare, cu o expresie nesigură și amuzată pe fața ei pătrățoasă. Nu arăt prea rău, nu-i așa?

— Arăți foarte înduioșătoare.

Celia zâmbi printre lacrimile ce-i umflau și înroșeau ochii și preț de o clipă chiar arătă înduioșătoare.

— Iubitule, te-ai hotărât asupra itinerarului?

— M-am gândit, da. Pentru început, poate că n-ar fi chiar atât de rău să trecem pe la...

▫ 25. ▫
Revista psihologică ▫

Revista psihologică era prezentată din două în două săptămâni într-un teatru din anii '20, pe jumătate dărăpănat, situat pe ceea ce odată fusese Șoseaua Kilburn,

ajunsă între timp o cacofonie de rulote grupate ici și colo, între rutele de acces spre autostrada nordică. Chevroletul și Jaguarul coborâră de pe podul rutier și înaintară cu greu prin întuneric spre Universal, o structură în stil gotic acoperită de funingine care se înălța masivă deasupra spațiilor de prezentare a mașinilor la mâna a doua, și a cârciumilor improvizate peste tot în jur. Văgăunile de umbre cuibărite între remorcile tirurilor, stâlpii cu indicatoare rutiere și pilaștrii de susținere a pasajelor superioare ofereau o întunecime prietenoasă, tainică, neduşmănoasă.

Deasupra, razele nenumăratelor felinare de stradă se uneau într-un mănunchi de sodiu neutru, apos, ce se pierdea spre cer asemenea unui pasaj abandonat spre întunericul nopții.

— Halal loc, murmură Marvell când se apropiară cu Chevroletul.

— Ascultați-mă pe mine, zise Andy de pe bancheta din spate, dacă vreuna dintre jigodiile astea de cerșetori se leagă de oricare dintre voi, veniți la mine și-l fac să muște din asfalt, vă garantez.

La vreo douăzeci de metri mai încolo, împrăștiați în jurul treptelor întunecoase de la intrarea în teatru, o șleahtă de zdrențăroși priveau cu teamă la locatarii vilei Appleseed, care se revărsau din mașini și se îndreptau spre ei.

— Ah, vanitatea călătoriei, zise Quentin.

Andy o luă iute înainte ca să taie drum printre cerșetori – spunând „Hai, valea”, „La muncă, nu la-ntins laba”, mai pocnind un cap prea ițit, mai călcând o mână apatică. Vagabonzii se depărtară târâș, fără să protesteze ori să zică ceva.

— LAS-O-N PACE, LABAGIULE! urlă Andy când un vagabond care tușea nu se grăbi să se retragă din fața Dianei, care mergea ca o regină. Cu gheata lui masivă, lui Andy nu-i fu greu să-și deschidă calea pe trepte în sus.

— Cristoase, răbufni Andy, aranjându-și jacheta de luptă, după ce intrară în foaier. Vii să vezi un spectacol în cartierul ăsta și poftim ce ești nevoit să faci. Să-ți tai drum cu pumnii printr-o gașcă de derbedei. Giles, plătește domnului și hai să intrăm.

Decorul interior de la Universal era nu atât pretențios, cât de-a dreptul apocaliptic: un tavan înalt, brăzdat de caneluri, care crea impresia că se îndreaptă spre o succesiune de piscuri – de fapt un efect *trompe l'œil –,* tone de draperii sângerii, jilave, fresce tridimensionale din alamă, pereți cu striuri adânci și cornișe în stuc. Clădirea fusese criticată la sfârșitul anilor '60 în modul cel mai categoric – ceea ce i-a sporit imens popularitatea de spațiu decadent –, dar în lumina roșiatică părea să aibă o soliditate de monolit. Locatarii vilei Appleseed înaintară prin spațiul dintre fotolii, pe un covor lipicios, măsurând din priviri publicul restrâns și opulent concentrat în primele rânduri, chiar în fața scenei semicirculare.

— Întotdeauna e atât de gol? întrebă Marvell.

— Numai aleșii știu de existența lui – de-aia se plătește cu bani gheață, zise Andy, referindu-se eliptic la duzina de bancnote de zece lire pe care Giles le dăduse mai devreme tipului în costum roșu-vinețiu de la intrare.

Deși Whitehead făcuse o manevră echivocă de a rămâne în urmă, apoi cu oarece ezitare o luase șonticăit înainte, în încercarea de-a se așeza lângă Lucy, se trezi făcut sandvici între Skip și Marvell – care Skip și Marvell, chiar și în opinia lui Keith, păreau să manifeste o curiozitate nesănătos de vie față de persoana lui. Spectatorii fideli

care-și ocupaseră deja locurile nu catadicsiră să-și retragă picioarele din calea nou-veniților, încât Andy se văzu nevoit să le atragă luarea-aminte în privința acestui modest gest de curtoazie. O notă de iritare și în același timp de indolență plutea în aer. Un abur de apatie letală stăruia în sala dezolantă.

— Dumnezeule mare, zise Quentin ștergând husa de plastic a scaunului cu o mănușă de catifea. Parcă-i un matineu pentru boșorogi. Oricât mi-ar fi de deschisă inima pentru lumea bună, tare mi-ar plăcea ca din când în când să dea *semne* de animație autentică.

— Care-i șmecheria aici?

— Așteptă și-ai să vezi, Skip. Un lucru ți-l garantez – fiecare spectacol are ceva deosebit față de precedentul.

În timp ce fetele sporovăiau polifonic, în timp ce Quentin își exprima opiniile despre teatrul „contra-alternativ", în timp ce Skip eșua încă o dată în încercarea de a-l antrena pe Giles într-o conversație, în timp ce Whitehead se întreba ce avea să facă atunci când or să-i explodeze picioarele – în timp ce butoiașele cu whisky erau deschise cu pocnet scurt și țigările cu marijuana aprinse cu ostentație – în sală se făcură simțite semne – măcar atât – de animație autentică. Bătuse de ora zece, oră la care se porniră tropăiturile din picioare, miorlăiturile obscene și zăngănitul scaunelor, zgomote ce creșteau încet în intensitate. În special doi tinerei înalți din rândul din față, îmbrăcați ca niște oameni de afaceri, se manifestau cu ceva mai mult aplomb, aruncând o sticlă de tequila goală pe scenă, scoțând un vaier chinuit dintr-un fluier subsonic, urinând, fără să se ridice în picioare, direct în spațiul pentru orchestră.

Adorno dădu să se aplece în față și să-i poftească să se potolească dracului, când ceva îi atrase atenția.

— Stai așa, zise. Aștia-s Conceptualiști.

— Ce-s? nu pricepu Marvell.

— Conceptualiști, repetă Andy uitându-se cu teamă în jur.

— Aha, da, am auzit d-alde ăștia. Ceva între îngerii Iadului de modă veche și Chuck Manșon[1].

— Nicidecum, îl contrazise Andy atât de disprețuitor, încât preț de o secundă păru să se uite la Marvell cu nările, nu cu ochii. Absolut nimic de genul ăsta. Tipii sunt ceva nou și cu totul altfel. Cred că sunt singurii care au dat un sens creator la ceea ce se întâmplă cu lumea în ziua de azi. Din punctul meu de vedere, sunt singurii care au scos cu adevărat ceva din efectul pe care l-a avut tehnologia asupra sexului și violenței. Și ei o să și reziste, te asigur.

— Zău?

— Ai face dracului bine să mă crezi pe cuvânt, băiete.

— Ca ce chestie?

Cele două particularități ale activității conceptualiste erau precizia și arbitrarul. În dimineața în care și-au inaugurat „Gesturile”, cum le numeau ei, cincisprezece funcționari publici de condiție modestă au fost găsiți scalpați în paturile lor. Lucrau cu toții la canalizare. O organizație politică? Cincisprezece zile mai târziu, o serie de doctori, inspectori sanitari, asistenți sociali, secretare ale unor organizații caritabile și oficiali din Armata Salvării – aleși absolut arbitrar – s-au ales cu tendoanele lui Ahile retezate în urma unui val de atacuri fulger sincronizate. În prima zi a lunii următoare, ziarele au relatat că treizeci de proprietari de magazine cu articole de menaj și fierărie din diverse părți ale țării au rămas fără ochiul stâng. Patru săptămâni mai târziu, niște elicoptere furate au împrăștiat deasupra orașelor importante o ploaie bizară de cărți poștale pornografice, fotografii înfățișând atrocități,

documente medicale trecute sub tăcere, radiografii ținute sub cheie și analize de urină puse pe lista neagră. (De-acum, poliția nu mai era îngrijorată, ci de-a dreptul isterizată.) Periodic ieșeau la iveală urme ale unor scenarii sexuale perverse – fără să se bată prea mult toba pe această temă, se presupunea totuși că implicată era aceeași organizație; un accident rutier simulat, cu bordurile ambelor mașini distruse și mânjite cu spermă; pătrundere frauduloasă, pe timp de noapte, într-un teatru care devine scena unei orgii sângeroase; hangare de avioane, laboratoare de chimie, garaje pentru mașini de curse, uzine de medicamente și magazine de articole electrice – vandalizate și ele; handicapații și nebunii prădau azilurile, după care se întorceau tot acolo, loviți de dambla; unui chirurg răpit i s-a cerut sub amenințarea armei să execute o operație anală bizară unui pacient mascat; o fetiță de optsprezece luni a fost găsită într-un șanț, cu răni grave în zona genitală.

Verva cu care Andy vorbea despre conceptualiști nu era pur teoretică. Îi cunoscuse pe câțiva dintre ei, pe unul sau doi chiar foarte bine, și fusese întotdeauna impresionat de calmul și cruzimea lor, de anonimatul lor lugubru, de patima aproape erotică pe care-o aveau în glas de câte ori vorbeau de Gesturile lor și, mai presus de orice, de eficiența lor glacială. În adolescență, Adorno visase să-și întemeieze propria sa celulă conceptualistă, în cartierul Earl's Court din Londra, să-și conducă acoliții cu o dexteritate invizibilă, să propună Cartierului General al Conceptualiștilor propriile sale proiecte, să atragă asupra sa atenția celor mai călițI agenți ai echipei, să promoveze în cadrul organizației ca o figură indispensabilă a executivului și să ajungă în cele din urmă să i se ceară să fie eminența cenușie a tuturor Gesturilor viitoare... Deși Andy îndeplinise deja una din cele două condiții pentru a deveni

membru conceptualist (avea peste unu optzeci înălțime) și în curând avea s-o îndeplinească și pe a doua (o diplomă în științe umaniste), dorința de mult nu-i mai era atât de înfocată. Adeseori, când se trezea dimineața devreme ori eșua pe undeva într-o după-masă leneșă, Andy era hăituit de bănuiala că era o persoană mult prea șovăielnică pentru a merita cu adevărat să devină membru al unei asemenea mișcări, că îi lipseau răceala, viclenia și cruzimea care confereau noblețe reprezentanților ei autentici. Bănuiala și, de curând, aproape certitudinea că avea aceste lipsuri îi provocaseră unele dintre cele mai negre clipe din viața lui.

— Nu știam că-n toate astea au fost amestecați Conceptualiștii, spuse Marvell pe un ton apologetic și respectuos. După ce-i recunoști?

— Costumația, aspectul puternic narcisist, părul tăiat scurt, înalți, duri, numai mușchi... Andy dădu fără vlagă din umeri.

— Mda.

— Și sunt... sunt *afară*. Înțelegi ce vreau să spun? Andy părea să aștepte un răspuns.

— Mda. Înțeleg ce vrei să spui. Marvell chicoti. Acum nu sunt la datorie, sper?

— Nu-s sigur. Pentru prima oară se simțea îngrijorare în vocea lui Andy. Ceilalți tăcură. N-aș zice că așa freacă ei menta de obicei. De felul lor nu-s impertinenți, ca ăștia... Decât dacă nu cumva au pus la cale un Gest de-al lor.

— Ah, hai să plecăm. Vă rog.

— Relaxează-te, Celia, zise Andy, cu un amestec de nerăbdare și seninătate; îi lămuri că mai curând se temea de o posibilă încălcare a etichetei conceptualiste, decât de siguranța lor proprie.

— Iubitule, o să fie totul bine?

Quentin Villiers se rezemă de spetează, scoțând inele de fum cu miros de rășină. Dădu încet din cap, în timp ce luminile din sală începură să se stingă.

Pe scenă apăru cu mers pieziș un bătrân spectaculos de deformat, cu o mână lipită ca o bucată de pânză pe fruntea lui teșită. Ajuns la microfon, se îndreptă de spate și mulțumi tuturor celor care avuseseră amabilitatea să vină să vadă Revista psihologică în acea seară, dar, din păcate, trebuia să-i informeze cu regret că artiștii care ar fi urmat să evolueze în fața lor, anume Lobul Neural, n-au putut să onoreze programul și că spera că nu-i va dezamăgi pe toți cei de față anunțându-i că, în locul lor, l-a convins pe Acey-Deecey să vină cu băieții lui. Bătrânul își roti ochii cu o expresie sălbatică pe chip și dispăru prin cortina de catifea care apoi fu solemn trasă la o parte.

Douăzeci de minute mai târziu, atmosfera la Universal devenea tot mai apăsătoare. Acey-Deecey, un cântăreț de cabaret ajuns la vârsta pensionării, se dovedi a fi un tip gras, nesincronizat, beat și complet lipsit de atributele necesare susținerii unui spectacol. În timp ce spunea glume lungi și nesărate, zdrăngănea la pian și dansa greoi, abia ținându-se pe picioare, individul își dădu seama că nu izbutise să cucerească publicul, așa că se apucă să relateze, cu un patos de țipi se făcea greață, lunga poveste a eșecului său, povestind cu un zâmbet îngăduitor despre cum a dat-o el de câteva ori în bară, vorbind afectat despre obezitatea lui, despre cum nu avea timp pentru repetiții, despre alcoolism etc. Publicul fluiera și urla.

— Dar iată un cântec pe care poate că-l pot cânta, spuse Acey, privindu-i cu ochii lui umezi, întunecați și înconjurați de zbârcituri. Un cântec pe care poate că am dreptul să-l cânt. A devenit celebru datorită unei doamne absolut minunate care a murit înainte ca vreunul dintre dumneavoastră să se fi născut. Cântecul se numește

„Nimeni nu te cunoaște” și este un blues care sună cam așa...

(- Ăștia iar vor să ne facă să ne simțim jenați, mormăi Quentin. Anume joacă atât de prost, numai că nimeni nu se mai simte jenat – jena a dispărut. Și ei știu asta, fiți siguri.)

— Odată am dus viață de milionar, cânta bătrânul total absorbit, dând din cap spre propriul lui burdihan. Cheltuiam toți banii, nici că-mi păsa. Îmi invitam prietenii la...

Vocea îi era îngrozitoare, dezarticulată, fără miez, fără formă, fără simțire, o scârțâială lipsită de nerv ce părea să absoarbă tot aerul din jur. Publicul se făcu mic, tăcând mâlc.

— ...băutură pe sub mână, șampanie și vin. Pân-am ajuns rău de tot, făr-o lețcaie, și...

Atunci s-a întâmplat. Cei doi bărbați înalți din rândul din față săriră în spațiul pentru orchestră și de acolo pe scenă. Acey nici nu apucă să-și termine vorbele, că deja era în genunchi, cu capul tras de păr pe spate – și unul din bărbați îi încleșta în gât mănușa de fier. Din gura bătrânului țâșni un șuvoi de sânge. Apoi bărbatul îi scoase ochii – se auzi un sunet ca de dop sărit – și-și înfipse bocancul în vintrele lui Acey, făcând ca picioarele să-i sară în sus și să-i zvâcnească. Trecând în spatele lui, îi răsuci capul până când în aerul încremenit se auzi un pârâit lung și grețos.

Publicul stătea nemișcat, paralizat de teroare absolută.

— Dar Concep... Ei nu... îngăimă Andy în timp ce bărbatul își presă bocancul pe fața lui Acey, care plesni ca o lubeniță.

Gâfâind, cei doi bărbați stăteau aplecați peste trupul frânt al bătrânului.

Abia după ce Acey s-a ridicat în picioare, și-a scos masca udă leoarcă și, încadrat de cei doi „Conceptualiști”, a făcut o plecăciune adâncă, publicul începu să reacționeze. Unii scânceau, alții plângeau ușurați, toți își recăpătau suflul, câțiva aplaudară. Amețit de adrenalină, publicul se târî spre ieșire.

— N-a fost rău. N-a fost rău, zise Marvell.

— Mda, făcu Skip.

— Mă bucur că v-a distrat, spuse Quentin.

— Ce nasol că n-a fost adevărat, zise Roxeanne.

— Cum au făcut-o? vru Celia să știe.

— Foarte simplu, răspunse Diana.

— De fapt, am crezut c-o să vomit. Dar de fapt totul era atât de departe de mine, zise Giles.

— Ți-a plăcut, Lucy? întrebă Keith.

— Scuze, nu te-am auzit, răspunse Lucy.

— Isuse. Când te gândești că ăsta ar fi putut fi un Gest! Ce chestie! Chiar că m-a luat cu fiori preț de câteva clipe – am crezut că erau cu adevărat Conceptualiști! spuse Andy.

▫ 26. ▫
Negroteiul văicăritor ▫

— Porci ce sunteți, se văicărea negroteiul văicăritor. Porci toți.

În jurul mesei acoperite cu pânză de sac, în capătul depărtat al unei nișe de bar, în măruntaiele unui conglomerat bahic aflat sub bistrourile de la mezaninul unui complex de localuri dintr-un cartier agreabil, la nord de Gara Euston, locatarii vilei Appleseed ședeau și sorbeau din vreo șase butelci de plută pline cu whisky para-autentic („Și-acum să gustăm puțin din viața celor de jos”, spusese Quentin, tușind în batista lui parfumată). Irlandezi infirmi,

mediteraneeni ursuzi, negri taciturni, prostituate bronhitice și muncitori imigranți care borau, toți aceștia stăteau înșirați pe băncile din bar, fiind serviți cu whisky în diferite cantități de către tineri nezâmbitori, îmbrăcați în costume de parașutiști, din pânză de doc prespălată.

Negroteiul văicăritor își sprijini gâtul de zidul scund de cărămidă netencuită.

— Porci, oftă el.

Roxeanne se dădu mai aproape de el și-l apucă de mâna chircită.

— De ce, omule? Spune-mi de ce. Spune-mi de ce suntem porci.

— Porci toți.

— Dă-l naibii, Rox, îi strigă Andy din capătul celălalt al mesei. E făcut praștie. Beat și cu mințile futute. N-are rost să vorbești cu ei când sunt... parcă ai dracului habar de ceva, cioară împuțită.

Roxeanne nu se dădu bătută. Skip se aplecă spre Andy și-i susură la ureche:

— Roxeanne are-o slăbiciune pentru cioroi.

— Ce slăbiciune?

— A futaiului.

— Cu el? Cu ăsta? Păi tre' să aibă vreo trei'ș cinci de ani.

— Nu contează, zise Skip.

— Porci.

— Ascultă... ăla... negroteiule, strigă Andy, mai bine-o ștergi dracului de-aici, ai înțeles?

Ești pulbere și n-ai nimic de zis.

— Noi nu suntem așa, spuse Roxeanne. Nu vorbește serios, îi mai zise ea negroteiului văicăritor, apăsându-i mâna pe sânii ei tari.

— Oooo, ba da, spuse Andy. Valea, negroteiule, și chiar vorbesc serios.

— „Negrotei”? se miră Marvell. Isuse, tipul ăsta vorbește mai americănește decât mine[1].

N-am mai auzit de mult cuvântul ăsta, „negrotei”. Dacă-l pronunți în New York, Andy, te trezești că-ți pocnește unul mutra de nu mai știi cum te cheamă.

— Îmi bag picioarele. Pen' că *nu* l-aș pronunța în New York. Pe negrii americani îi respect și-i admir. Ăia luptă. Da' ăștia d-aici nu-s decât niște negrotei, din punctul meu de vedere.

Un grup de negri aflați în apropiere își ridicară capetele, gata parcă să se angajeze într-o controversă cu Andy pe această temă. Andy se holbă la ei fericit.

— Știți, spuse Giles visător, fără să se adreseze cuiva anume, nu credeam c-o să mă simt bine în seara asta, dar chiar mă simt, de fapt. Nu m-am gândit nici măcar o dată la... (Villiers se întinse să umple din nou paharul lui Giles.)

Whitehead ședea aproape de Lucy, dureros, ilegal de aproape. Observă, cu oarece impertinență, după părerea lui intimă, că sânii ei erau mai curând lungi și tubulari sub cămașa ei albă și virilă – n-aveau nimic din concavitatea perfectă și tainică a sânilor Dianei, și nici din furia globală a sânilor lui Roxeanne. Totuși mai frumoși decât ai Celiei; într-un fel, mai înduioșători. Observă de asemenea că obrajii ei erau cam lipsiți de culoare, în ciuda sulimenelii cu argintiu și-alte cosmeticale, iar gura ușor contractată, dar nu din îndărătnicie. Micul Keith simțea că între ei doi se născuse o intimitate amăgitoare. Ah, dacă măcar nu i-ar fi antipatic – că de alte sentimente încă nici nu putea fi vorba.

— Ai mai fost pe-aici, Lucy?

(Ca și cum s-ar mai sinchisi cineva cu așa ceva în ziua de azi. Whitehead își strânse și-și încorda bucile, înălțându-

se astfel pe scaun cu câțiva centimetri.)

— Nu. Dar tu...? Scuză-mă, cum te cheamă?

(Chipul ei era golit de orice expresie, dar lui Keith aproape că nu-i venea să creadă că era atât de plină de solicitudine.)

— Keith.

— Keith? Tu ești ăla care... Ah, Andy.

(Uite că i-a zâmbit! Lui Whitehead! Fără strop de batjocură pe față.)

— Nu, Lucy. Nici eu. E interesant... Atâtea opinii diferite. Cred că Roxeanne e pe pista cea bună cu... tipul ăla. Deși e de înțeles și punctul de vedere al lui Andy. Tu ce părere ai?

Lucy se aplecă spre el și-i spuse cu accentul ei londonez relaxat:

— Dacă aș fi o cioară terminată ca aia, aș prefera să mă fută Andy la cap, decât Roxeanne în cur.

(Vocea ei bâzâi în urechea lui. Scula lui Keith zvâcni.)

Un Whitehead înțelegător, empiric, urmări privirile lui Lucy de partea cealaltă a mesei. Cu brațele atârnând pe lângă trup, negroteiul văicăritor se uita cum îi masează Roxeanne coapsele cu latul mâinii ei puternice. Quentin și Celia schimbară grimase dezgustate, iar Andy fornăi a neîncredere. Marvell și Skip, în schimb, priveau zâmbitori, cu o expresie de așteptare plăcută pe chipuri. Aceeași expresie o avea și Diana.

— Lasă-mă-n pace, scroafă... Ia... Nu...

Dar Roxeanne murmura tot mai aproape de el, împingându-l înapoi spre zid cu toracele ei puternic. Mâna stângă se alătură celei drepte pe vintrele negroteiului văicăritor și degetele i se încleștară pe ceva.

— Ah, nu, n-o face, spuse Lucy. Nu-i face asta.

Ochii tuturor celor de la Appleseed o țintuiau pe Roxeanne și o tăcere incandescentă cuprinsese masa, izolând alcovul de restul localului. Roxeanne își mușcă provocator buza când smuci de cureaua cafenie a negroteiului văicăritor și cu degetul arătător îndoit și degetul mare agresiv căută aripioara fermoarului de la șliț. Ridică aripioara și o trase în jos, făcând ca dinții argintii ai fermoarului să se dezbuce cu pocnete scurte și să lase la vedere un triunghi tot mai mare de material sintetic gri. Negroteiul văicăritor icni stupefiat, tânguitor, și încercă s-o prindă pe Roxeanne de încheieturile mâinilor. Ea nu păru să se sinchisească. Vârfurile degetelor de la mâna ei dreaptă se cufundară în zona umedă a perineului negroteiului, în timp ce mâna stângă pătrunse pe sub elasticul larg al chiloților, mai jos de buric. Roxeanne își umezi gura când prepuțul maroniu apăru din indispensabilii transparenți. Bărbatul își contemplă organul bleg cu o curiozitate la fel de uluită și intensă ca și a comesenilor săi. Apoi, ca o mână zvâcnitoare, penisul săltă dintr-o dată și negroteiul văicăritor se aplecă în față, cu ochii plini de lacrimi dureroase, șiroinde, tuberculare.

Roxeanne se ridică. Zâmbi. Și acolo îl lăsară. Cu coatele pe masă, cu fața în palmele umede.

▫ 27. ▫
Bătrânii caralii ▫

Ajunși înapoi pe strada asfaltată, Marvell se uită la semicercul de chipuri.

— Și-acum, Quent?

La vreo douăzeci de pași de ei, un MGE decapotabil încetini pe fâșia îngustă destinată parcării. Pe locurile strâmte din față se aflau două persoane oacheșe, și o alta cocoțată pe locul rabatabil din spate; al treilea pasager nu

era chiar atât de chipeș să stea tocmai acolo și era clar că știa acest lucru. După câteva secunde, mașina acceleră.

— Hei, Quentin. Ce urmează?

Pentru prima oară în acel an de când îl cunoștea Celia, Quentin Villiers părea să-și fi pierdut ceva din seninătatea lui de obicei absolută, își ciupi rădăcina nasului cu degetele lui înmănușate și clipi.

— Iubitule? făcu soția lui.

— Vreau doar să... găsesc mașinile, murmură el.

— Ce-i cu... cum se numea?... Gerry-Show, locul ăla de care-ai pomenit? întrebă Marvell. Unde poponarii și boșorogii se dezbracă și se regulează și chestii din astea?

— Zău... Cumva am...

— Sau la Cunnilingus-Shop, unde-ți... sau la Clubul Hetero, unde curiștii nu se pot regula.

Sau la...

— Marvell, nu cred că...

— Iubitule?

— O clipă.

Quentin își încrucișa brațele și-și contemplă încheieturile. Când își ridică din nou privirile, trăsăturile sale își recăpătaseră expresia obișnuită.

— Roxeanne, spuse el, de ce naiba ai făcut treaba aia?

— Ce-am făcut? nu pricepu Roxeanne. Ascultă, ce-i? Ce-i cu voi, oameni buni?

— Cristoase, făcu Lucy.

— Roxeanne: înțelege că nu te întreb ca o acuză, ci pur și simplu sunt uimit. Ce-a fost...?

— Ca să-i arăt cine sunt porcii.

— Scuză-mă, eu...

— Roxeanne, începu Celia, doar nu...

— Nu ce?

— I-am spus să înceteze, știți doar, zise Andy. I-am spus că tipul era ca și mort.

— Și ție ți-a plăcut la fel de mult ca și mie, zise Diana, ceea ce în mare era adevărat.

— Ia ascultați, ce-i toată porcăria asta? se răți oi Marvell.

— Copii, copii, copii... așa n-ajungem nicăieri. Quentin își consultă ceasul garnisit cu paiete.

E trecut de două. Nu cred că mai are rost să mai mergem pe undeva. Conflict între norme culturale, corect? Ce-ar fi să...?

Ca și când ar fi funcționat pe un registru vocal diferit de al celorlalți, vocea lui Giles i se înălță limpede din gâtlej.

— Începe să mă apuce tristețea străzii! Strigă el, cu gura căscată, cu mâinile acoperindu-și urechile, cu gâtul îndoit. Mă apucă tristețea străzii!

Lucy îl cuprinse de umeri.

— Tristețea străzii... îi șopti Quentin unui Marvell încruntat.

— Mă apucă tristețea străzii!

— La naiba, Giles, zise Andy încă țâfnos, uneori ești ca o găină nenorocită, ca o găină nenorocită.

— Faceți ceva să dispară cenușiul! ceru Giles. Faceți ceva, faceți ceva!

— Dați-i ceva. Iute, spuse Lucy.

— Poftim, zise Marvell. Încearcă asta.

Când locatarii vilei Appleseed intrară în parcarea subterană, bătrânii caralii stăteau rezemați de capota greoaie a Chevroletului.

— Popeye, spuse Skip rămânând în urmă.

— Ușurel, zise Quentin împingându-l de la spate.

Tinerii se apropiară și se grupară nesiguri în jurul mașinilor lor. Bătrânii caralii îi priviră cu amabilitate. Chipurile lor arătau zbârcite și umbrite în spațiul acela imens al subteranei bine luminate.

— Bună seara, domnilor ofițeri, domnule comisar, domnule sergent, incantă Quentin.

— Bună seara, domnilor, doamnelor, zise comisarul. Dacă-mi permiteți să întreb, aceasta este mașina dumneavoastră?

— Desigur că vă permit. Nu, este a prietenilor mei. Aceasta însă este, zise Quentin arătând cu capul spre Jaguar.

— Ce model e Chevy-ul, domnule, '79?

— '78, răspunse Skip.

— Cum ați adus-o aici?

— Cu transportul aerian.

— Cred că v-a costat ceva.

— Mda, ne-a costat.

— Foarte frumos. Foarte frumos. Sergentul scoase o pungă cu tutun din buzunarul de la piept și începu să-și ruleze o țigară. Foarte frumos. V-ați distrat bine, tinerilor?

— Excelent, vă foarte mulțumim, domnule sergent, răspunse Quentin concediator.

Bătrânii caralii se consultară din priviri, în timp ce Villiers descuie Jaguarul și Celia, Diana și Lucy – și Whitehead – se postară în dreptul celor patru portiere.

— Și a dumitale. Măi, măi. Comisarul își puse o gheată pe aripa Chevroletului, își îndreptă chipiul și, cu un aer conspirativ, își sprijini un cot pe capotă. Un' vă duceți în noaptea asta, copilași? îi întrebă el pe Roxeanne și pe ceilalți băieți. Vocea nu-i era ostilă, nici interogatoare; dimpotrivă, tipul părea mai curând că dădea să adoarmă.

În momentul în care Quentin, așezat pe locul șoferului, trânti portiera Jaguarului, își dădu seama de greșeala pe care o făcuse. Andy arăta posomorit, Giles complet anihilat, dar Marvell, Skip și Roxeanne se priveau cu expresii de o neliniște candidă. Quentin realiză că trăncăneala servilă, lenevoasă a polițailor nu se deosebea de sarcasmul răutăcios al confraților lor americani. Unde mai pui că toți aveau droguri la ei.

Quentin coborî fereastra.

— Domnilor, spuse el pe tonul său cel mai princiar, îmi dau foarte bine seama că nu aveți nimic mai bun de făcut decât să bateți străzile ca să vă îmbunătățiți imaginea publică, dar dacă sunteți amabili să ne scuzați, pentru că noi cam trebuie să ne îndreptăm spre casă.;

Bătrânii caralii se consultară din nou din priviri. Comisarul se apropie alene de Jaguar și, cu bastonul ținut la încheietura mâinii, începu să bată în capacul de la roată.

— Ai habar câți ani ar trebui să muncesc ca să cumpăr o mașină ca asta?

— Nu. Și nici nu-mi pasă. Dar îmi închipui că foarte mulți ani. Domnule comisar, nu cred că este...

— Voi, tinerii, mă faceți uneori să vărs, zise el cu o voce jignită și mânioasă, ca și când mai curând ar fi preferat să aibă o părere bună despre ei. Să vărs, pur și simplu. Se răsuci și bâțâi bastonul sub nasul lui Giles.

— Cât timp crezi matale...

Giles se feri de el, scăldat brusc de transpirație de sus până jos. Comisarul îl prinse de umăr.

— Uită-te la mine, cu tine vorbesc, mucosule! Încă n-ai ajuns acasă. Credeți că nu ne putem atinge de voi, de gunoaie ca voi. Îndreptă bastonul spre gura lui Giles, ca și când ar fi fost un microfon. Încă o putem face, să știți, da-da, numai că voi...

Giles râgâi sonor în fața comisarului.

— Cristoase, numai de-al dracu' te-aș propti de zid și ți-aș zbura nenorocitii ăia de din...

Înainte ca jetul de vomă să atingă pieptul bărbatului, Quentin coborâse din mașină – îl prinsese pe polițist de mâna dreaptă, îl întorsese pe Giles astfel încât să se prăbușească în brațele lui Skip și ale lui Marvell, vârâse o bancnotă de 20 de lire în buzunarul de la piept al comisarului, îi ștergea haina cu o batistă de mătase – și totul s-a terminat, momentul scăpat de sub control se deschisese și se închisese precum un chepeng spre un alt timp.

Mașinile torceau în sus pe platforma în diagonală, în Chevrolet, Giles fusese întins pe bancheta din spate. Skip conducea repede prin cartierele mărginașe cufundate în somn. În Jaguar, husa de piele a scaunelor lucea nervos în luminile becurilor de pe șosea. Mai aveau vreun kilometru și jumătate până acasă, când Lucy adormi și capul îi căzu nepăsător pe umărul în așteptare al lui Keith. În timp ce Appleseed Rectory se ivi deodată din noapte în fața lor, lacrimi mici sclipiră sub pleoapele ochilor săi închiși.

▫ 28. ▫
Smucit ▫

În mod inevitabil – cum ușor ne putem închipui-, în noaptea aceea casa a fost destul de agitată.

După ce respirația Dianei a revenit la normal, iar Diana însăși și-a'âncheiat repertoriul de ridicări din umeri tăcute, subliminale, vigilentul Andy îi rosti numele cu voce tare, nu primi nici un răspuns, se strecură afară din așternut, își înfășură un prosop în jurul coapselor și coborî scările în vârful picioarelor.

— Ce vrei? întrebă Lucy.

Îngenunchind la capătul canapelei din living, Andy își apropie capul de-al lui Lucy și o sărută temeinic pe gură, care gură rămase inertă.

— Ce vrei?

Plimbându-și ușor mâna stângă pe urechea ei, Andy caută cu dreapta nodul familiar al cămășii ei de noapte, de care era suficient să tragă pentru ca Lucy să rămână goală până la brâu.

— Ce vrei?

Cufundându-și buzele umezite în sânii ei, Andy introduse sub cuvertură degete reci care își croiră fără ezitare drum printre faldurile calde.

— Hei, oprește-te. Scoate-le de-acolo. Ce vrei?

— Vax! făcu Andy. Nu mai vorbi. Cum poți vorbi într-un moment ca ăsta?

— Care moment?

— Isuse, într-un moment care începe să devină al dracului de penibil când începi să vorbești despre el.

— Dar de ce?

Andy desfăcu prosopul de la brâu, lăsându-lsă cadă pe podea.

— Uite ce șarpe, spuse simplu.

— Enormă chestie. Ce-ar trebui să facă – să mă pună în mișcare?

— Vax, făcu el.

— Bun, atunci – termină – ce vrei?

Andy persevera.

În capătul celălalt al coridorului, dinspre bucătărie, Keith Whitehead se perpelea pe salteaua lui fierbinte. Râgâia îngrozitor la fiecare câteva secunde. Erau cele mai

cumplite râgâituri care-l apucaseră vreodată, parcă-i făceau implozie în gâtlej ouă fierte tari. „Bășini pe gură”, așa le numise odată Keith.

Picioarele încă îi zvâcneau dureros, dar nu păreau să fie picioarele lui, ci mai curând.

Cristoase – niște anaconde ghiftuite; ca și când țineau de alt trup, așa le mișca. Stomacul îi ghiorăia în asemenea hal, încât Keith îl înghiontea una-două cu pumnii; și striga la el, desigur, cu exasperarea impotentă cu care te răstești la ceasurile deșteptătoare care nu se opresc din zuruit, la radiourile pârâitoare, la obloanele care se pocnesc unul de altul, la un copil care plânge undeva departe. Penisul lui speriat se retrăsese într-atât, încât aproape că nu se mai vedea. Încăperea însăși era o hazna de 60 de metri cubi, plină de mirosuri puturoase și incredibile.

Micul Keith plângea de mama focului, în timp ce se gândea la tentativele sale recente de a slăbi pentru weekendul cu Lucy. Programul lui Whitehead: douăsprezece uncii fluide de apă pe zi, alergat noaptea, timp de două ore, în jurul grădinii, laxative îngrozitoare, dimineața două mii de aplecări din mijloc, cu mâinile până la glezne, nici un strop de mâncare. Reacția trupului: indigestie nitrică (ce anume nu digera? se întreba Keith), alenă atât de fetidă, încât scorojea pereții, constipație 100%, o creștere nesemnificativă în greutate și bășini pe gură.

— Mulțumesc foarte *mult*, spuse el cu voce tare.

Și, mă rog frumos, care erau planurile sexuale ale lui Whitehead? Planurile lui sexuale erau după cum urmează. O sesiune demențială în baia de la etaj – duș puternic, gradul trei frecare industrială. Gargară cu... apă de gură Saniflusli? Apoi Lucy. Îngenunchind pe pat, văzu prin ferestruica lui că lumina din baie se stinsese. Casa era cufundată în liniște. Împovărat de atâta nesinceritate,

micul Keith se ridică și-și luă halatul din cui. Whitehead tocmai se hotărâse ca, la urma urmei, să nu mai bată la ușa livingului, când aceasta se deschise brusc și maiestuozitatea seminudă a lui Adorno se ivi încruntată deasupra lui.

— Ce naiba faci aici?

— Eu... doar...

Andy se lăsă pe vine.

— Aha, mă rog, fii blând cu ea, puștiule, O. K.? spuse, înainte să se ridice și să urce iute scările.

Chestie care i-a fost mai mult decât de ajuns lui Keith. Dădu să se furișeze fără zgomot înapoi în cușca lui, dar în cameră se aprinse o lumină și Lucy întrebă:

— Cine-i acolo?

— Keith, spuse el pierit. Îmi pare rău că te deranjez, Lucy... Voiam să mă duc la baie.

— În regulă.

Lumina rămase aprinsă. Whitehead se pomeni uitându-se în spatele ușii. În loc să dea cu ochii de o siluetă saturată, congestionată, răscrăcănată, o zări pe Lucy șezând pe marginea canapelei, cu o înfățișare evident în neorânduială, tamponându-și obrajii cu un șervețel de hârtie folosit.

— S-a întâmplat ceva, Lucy?

— Andy. Își suflă nasul. Întotdeauna mă face să plâng.

Andy dădu colțul scărilor și se opri brusc, îmbrăcată cu un tricou alb și transparent, răsfirându-și cu mâinile ei puternice părul dat cu henna, Roxeanne stătea pe palier cu fața la el.

Andy pocni din degete, îndreptă un deget spre ea și făcu stânga-mprejur.

— Corect, spuse, coborând din nou scările. Hai să ne futem.

S-a ostenit vreo clipă Andy să vadă dacă Roxeanne îl urma prin coridorul de la bucătărie, spre ușa dinspre grădină? Nici pomeneală. Dar când trase zăvorul și ea fu cu un pas înaintea lui afară, el a apucat-o de păr și i-a smucit capul, răsucind-o cu fața spre el.

— O să te fut de-o să-ți zboare creierii, îi spuse el.

Nici nu băgară de seamă sclipirea prevestitoare de la orizont, ușoara umezeală din aer, iarba albăstrie care fugea de ei spre peretele grădinii, luna ce sta să apună.

— O să te fut, repetă Andy, îndreptându-se spre poartă, către pajiștea din vecini. Auzi, puștoaico, îți zic c-o să te fut pân-o să simți că te faci bucăți de la mijloc în jos. Iubito, spuse el, o să te fut până-ți dai sufletul. N-o să mai fi niciodată futută cum o să fii futută în noaptea asta. *Cristoase*, ce-o să te fut. Puștoaico, ai dat de dracu', pen' că cum te dau eu cu cracii-n sus o să...

Andy se opri din mers într-o adâncitură în partea cealaltă a pajiștei, la vreo sută de metri de casă. Se răsuci și rânji lasciv către Roxeanne, al cărei păr nu era tulburat de vântul cald. Minunatul nostru Adorno se întreba dacă să-i tragă câteva scatoalce pentru început, sau să-i sfâșie tricoul, sau să-i zboare picioarele de sub ea – așa, de chestie –, dar dintr-o dată Roxeanne făcu un salt îndărăt și, încrucișându-și brațele, își trase tricoul peste cap și rămase goală pușcă.

— Vax. Nu, zău, nu, lasă lirismele, lasă chestiile astea. Vino naibii aici, până nu te croiesc pe bune.

— Uită-te întâi la mine.

Oftând, Andy îi măsură cu privirea trupul cărnos, imposibil.

— Mda, mda, mda. Incredibil, prea de tot. Acum întinde-te, fetițo. Dacă mai scoți o vorbă, îți rup brațul.

— Întâi vreau să mă uit la tine.

— Domol, păpușă, domol, o tempera Andy poznaș. O să-l simți până-n buric.

Făcu un pas înainte.

— Nu ți s-a sculat? întrebă ea într-o doară. Andy rămase cu un picior în aer când văzu relevanța specială a întrebării lui Roxeanne. Nu i se sculase. Cât durase întrevederea cu Lucy, mădularul îi fusese conectat la pântece și, în mod firesc, Andy socotise că încă mai era acolo.

Acum, agenții lui senzoriali îi invadară vintrele, de unde transmiteau mesaje deznădăjduite. Nimic sculat.

Draci, ce impresie o să facă? se întrebă Andy.

Hotărât să facă față fie unei partide lungi de sado-masochism, fie unui episod de umilire cumplită, fie unei situații de simulare arogantă a faptului că lipsa erecției era în fapt un alt mod de a ieși în evidență, Andy își încorda umerii.

Dar chiar atunci Roxeanne se lăsă la pământ. Se întinse, își duse mâinile în spatele genunchilor și își ridică picioarele până când gleznele i se agățară de o parte și de alta a gâtului.

— Vezi roșu? întrebă ea.

Clipind, Andy se năpusti spre ea.

— Ah, da, dragule. Ah, Dumnezeule, ai... Chiar ai făcut-o. Spre sfârșit am fost... Dumnezeule, ai fost minunat.

— Taci naibii, zise Andy.

Îi venea să plângă. Se răsuci pe spate, cu fața la cerul tot mai luminos.

— Lasă-mă-n pace. Șterge-o de-aici.

— Va să zică asta înseamnă să mă fuți de-mi zboară creierii. Acum... Acum chiar că știu.

— Taci naibii. Șterge-o de-aici. Șterge-o din casă. Și ia-i și pe homalăii ăia cu tine. Pilula aia e de vină, pe care mi-a dat-o șulfa de Marvell.

— Ce să zic...

— Da' poate din pricină că nu-mi place de tine. Nu-mi place de tine. Poate că asta-i.

— Ce-are a face cu regulatul? Ți-ar fi plăcut de mine fără probleme dacă ți-ai fi putut-o scula.

— Taci naibii. Șterge-o de-aici.

— Da, să trăiți. Așa ceva n-aș putea face de *două* ori pe noapte.

Roxeanne își luă tricoul și-l flutură în aer, pornind goală peste pajiște.

El o privi cum plutește prin iarba bătută de vânt. Se smiorcăi.

— Curvă, spuse el.

Se întinse pe spate și se uită la stelele care începeau să pălească. Trupul i se cufunda adânc în prima rouă a dimineții.

▫ 29. ▫
Tăcere și zi ▫

— ...și încă ne mai întâlneam, de fapt totul se sfârșise sau cel puțin nu cred că pentru el mai era ceva așa cum mai era în realitate pentru mine, dar el părea să vrea să pretindă că credea că dacă noi totuși continuam să nu facem ceea ce pretindeam că erau cele mai importante chestii pe care să nu le facem, atunci lucrurile n-ar fi, ca să zic așa...

Etc., etc., spuse Whitehead în sinea lui.

Keith abia-și putea ține deschiși ochișorii roșii. Era 5.30 dimineața și de multă vreme abandonase orice intenție de a – zău că-ți venea să râzi – „se da” la fata cu păr alb din patul peste care stătea aplecat. Oricât ar fi fost de novice în probleme de genul ăsta, micul Keith credea că avea dreptate să considere că o analiză de două ore a unei relații din trecut n-ar fi tocmai gambitul unei femei dornice să se culce cu el. În plus, nu era la vedere decât capul ei proptit pe pernă și, de mai bine de nouăzeci de minute, ea nu-și luase ochii de la tavan.

— ...așa că am hotărât că dacă o lăsăm mai moale o vreme și nu încercăm să ascundem chestiile care oricum nu contau și... n-o să-ți vină să crezi...

Whitehead tresări.

— Ce?

— Oh, Keith, îmi pare rău. O iau razna și de câte ori o iau razna nu mă mai opresc.

— Nici o problemă.

— Poate că-i mai bine să dormim acum.

Fără chef, Whitehead își flutură genele.

— Îți mulțumesc că mi-ai dat voie să te plictisesc.

Fără chef, Whitehead se aplecă, țuguindu-și buzele crăpate.

— Noapte bună. Lucy se răsuci cu spatele la el, trăgând cuvertura până peste urechi. Vrei te rog să stingi lumina când ieși?

— Desigur. Noapte bună, Lucy.

Stinse lumina și se îndreptă spre ușă. În drum își izbi degetul de la picior de postamentul de metal al măsuței de cafea, dar oricum stătea să izbucnească în lacrimi, lacrimi de oboseală și de pocăință și de dezgust de sine, încât nu se mai osteni să înregistreze durerea.

Diana aşteptă şi iar aşteptă în bucătărie, cu degetele împletite strâns în faţa ei. Răceala înviorătoare pe care o simţise toată seara nu se preschimbase în somn şi când Andy nu dăduse nici un semn că voia să facă dragoste cu ea, în schimb dăduse toate semnele posibile că voia să facă dragoste cu altcineva, Diana hotărâse să-l lase să facă ce vrea, să lase lucrurile în voia lor. A aşteptat să treacă o jumătate de oră înainte să coboare, a ascultat la uşă şi a auzit vocea lui Lucy, a intrat în bucătărie, a făcut cafea, a fumat şi s-a aşezat în locul de unde putea zări uşa de la salon. Acum se uită la ceas şi realiză că în noaptea aceea nu se gândise nici o clipă la *Johnny*.

Mai mult sau mai puţin simultan, Keith ieşi în hol iar Roxeanne apăru din direcţia coridorului ce ducea la uşa de serviciu. Whitehead îşi şterse ochii injectaţi şi începu să zâmbească. Roxeanne îşi încrucişa braţele şi privi în altă direcţie. Diana puse ţigara jos şi spuse:

— Ca să vezi. Ce bufniţe suntem cu toţii. Ce treabă ai avut acolo înăuntru, Keith?

— Am pălăvrăgit cu Lucy, nimic altceva.

— Oho... Vrei să zici că n-ai regulat-o?

— Oo, nu. Nimic de genul ăsta. Se simţea puţin abătută, aşa că m-am gândit să... stau la taclale cu ea.

— Serios?

— Am încercat s-o înveselesc, asta-i tot.

— Dar tu, Roxeanne? Te-ai distrat bine?

— Nu prea grozav. Roxeanne îşi strânse şi mai tare braţele în jurul trupului. Şi mai scuteşte-mă de mutra asta de parcă-ţi miroase a căcat.

— L-ai văzut cumva pe Andy?

— Mda.

Diana nu reacţiona, dar vocea i se întrista.

— Ce s-a întâmplat?

— Ha-ha... Roxeanne își desfăcu brațele și se așeză degajată pe un scaun. Andy n-a reușit să și-o scoale.

Încă râdeau când Andy intră în bucătărie. Se uită în jur oarecum intimidat.

— Ce-i? întrebă el.

— Nu... nu ți s-a sculat! țipă Diana aproape sufocându-se, arătându-l cu degetul și legănânduse în scaun de râs. Nu ți s-a sculat!

Andy roși, se încruntă, traversă încăperea și-l pocni, cât putea el de tare, peste ureche pe Whitehead, care se zgâlțâia de hohote, apoi ieși în hol.

Ceilalți îl urmară unul câte unul.

Ora șapte. Tăcerea și ziua au coborât peste Appleseed Rectory.

Marvell și Skip mormăie și trag vânturi mulțumiți când Roxeanne se strecoară între ei.

Diana se alătură unui Andy în poziție de foetus, taciturn.

Cu urechea bubuindu-i ca un difuzor de cască, Whitehead trântește un mănunchi de reviste lucioase cu nuduri pe priciul care icnește.

Quentin fumează cu ochii în tavan. Celia doarme agățată strâns de el.

Iar în partea cealaltă a palierului, ceasul deșteptător ascuns sub perne sună deșteptarea pentru Giles.

• PARTEA A DOUA •
SÂMBĂTĂ •

▫ 30. ▫
Giles ▫

Giles se trezi cu un scurt lătrat de neplăcere. Deșteptătorul Risenshine sună tot mai stins, radioul hâsâi și mixerul se porni cu un zornăit să pregătească sucul de crudități Baby Bullshot – pe care Giles oricum nu obișnuia să-l bea.

În zilele astea nicăieri nu părea mai potrivit de stat decât în pat. Universul se apropie de el dintr-o parte atunci când picioarele lui atinseră podeaua, și trecu pe lângă el în diagonală atunci când Giles se repezi la frigider, ca și când casa întreagă se găsea pe un teren alunecos. Giles se undui rezemat de ușa frigiderului. În mod normal, era convins că ar fi vomitat înainte de-a apuca să bea o jumătate de litru de votcă și suc de roșii, dar în această dimineață de sâmbătă își simțea stomacul purgat. De ce? Noaptea de vineri i se învârtejea în jurul capului ca un evantai de fotografii vechi, mototolite.

Amândouă mâinile i se încleștară pe sticla udă pe care o duseră la gură cu un gest deliberat.

O ținu acolo până o goli, râgâi colosal și se aplecă să o umple la loc.

— Gâl, gâl, spuse Giles, gâl, gâl, gâl.

Giles prinsese de curând obiceiul să doarmă îmbrăcat – sau „gata îmbrăcat”, cum îi plăcea lui să spună. Tot ce mai trebuia să facă apoi, în jumătatea de oră până la venirea taxiului, era să se descebelească până sub linia de plutire.

— Luigi, Luigi, bolborosi Giles, în timp ce alcoolul îi învălui creierul îmbâcsit.

(Luigi era șoferul lui. După trei luni de inactivitate totală la hanul Gladmoor, unde locuia, Luigi plecase cu Daimlerul înapoi la Londra, punând pe roate o mică afacere de închiriere a mașinii și acoperindu-și cheltuielile de regie cu cecurile lunare pe care Giles continua să i le trimită. Numele șoferului încă îi venea lui Giles pe buze ori de câte ori avea de mers undeva, deși nu prea știa la ce i-ar mai fi folosit Luigi.)

Giles se mută la fereastră. Cu ochii încețoșați, privi la pajiștea strălucitoare. Sorbi din sticlă. Se gândi să-și curețe dinții, clătină sceptic din cap. Sorbi. Râgâi fără să-si schimbe expresia. Sorbi.

— Mamă bătrână, zise. Mamă bătrână, de ce vrei să mă vezi *pe mine*?

Se așeză la birou și-și plimbă degetele în sus și-n jos pe sticla roșie, alunecoasă.

— Prea devreme să mă pun pe plâns, zise. Încă-i prea devreme.

Se întinse după pantofii aranjați unul lângă altul pe podea. Băgă de seamă că șoseta stângă era găurită, lăsând să i se vadă un deget alb, tremurător. Se aplecă și potrivi cu grijă materialul deșirat.

— Puișorul Giles, spuse, puișorul Giles.

Gura mamei lui Giles conținea, de la stânga la dreapta, sus un canin conic care se eroda un milimetru pe an spre găvana neagră a alveolei, doi premolari triunghiulari lungi care se suprapuneau, ca niște degete strâns încrucișate, peste cioturile retrase de molari sparți, iar jos un incisiv galben, ca lumina soarelui reflectată de un geam prăfuit, un canin ce semăna cu un chibrit ars și strivit, și un premolar singuratic, înclinat într-o parte, care ieșea printre buze

chiar și când gura era închisă. Maria Coldstream susținea că dinții îi ajunseseră în halul ăsta în perioada în care fusese însărcinată cu Giles și îi dăduse naștere puțin prematur; înainte îi fuseseră curați și puternici, așa zicea ea.

Fapt este că tânărul Giles se simțea rău de câte ori dinții aceia se aflau în preajma lui – luminoși și variați printre culorile puternice ale serei, zimți monocromi în holul întunecat, umbre umede lângă patul lui. Tot timpul se apropiau de el. Se aflau acolo, în spatele unui reproș, al unei rugăminți stăruitoare, al unui sărut, ca niște nimicuri ce nu puteau fi ignorate. Noaptea înaintau scârțâind pe coridorul lung spre camera lui și pătrundeau pe ușă – îi aștepta cu aceeași strângere de inimă cu care aștepta visele triste.

Doamna Coldstream n-avea habar că-și speria în felul acesta singurul fiu și ar fi fost profund întristată dacă ar fi aflat. Chiar și când comportamentul ei a devenit, aproape în opinia tuturor, cu adevărat foarte înspăimântător, Maria nu și-ar fi imaginat că-l blagoslovea pe Giles cu atenții la care el nu răspundea cu căldură. Și asta din pricină că lobul ei frontal devenea inoperant ori de câte ori, de pildă, intra cu Giles în dușul de la parter în fiecare joi, după meciurile de crichet de pe gazonul satului, ori de câte ori se oferea să-l dezbrace înainte de somnul de după-amiază din fiecare duminică, ori de câte ori îl săruta pe buze cu gura ei însângerată, chiar înainte de-a se culca seara.

În trei rânduri, Giles s-a trezit – același soare, același ghiorăit al țevilor caloriferului – și s-a întins cu voluptate în patul lui lat cu baldachin, a deschis pe jumătate ochii și a descoperit că maică-sa era răstignită pe pat lângă el. În primele două dăți când s-a întâmplat acest lucru, doamna Coldstream și-a venit cât de cât în simțiri aproape imediat și s-a strecurat pe furiș din cameră. În a treia dimineață, în

dimineața în care au dus-o de-acolo, Giles a zăcut timp de nouăzeci de minute, nemișcat ca o statuie atât era de îngrozit, holbându-se la gura maică-sii; stătea căscată ursuz pe o pernă îmbibată cu sânge.

Câteva observații cu privire la viața sexuală a lui Giles.

Să începem cu faptul că fetele din sat îl plăceau. Se strângeau în magazinul de dulciuri în timp ce Giles, care vindea timid gumă de mestecat și acadele, roșea când era privit încurajator de ochii protectori ai fiului grădinarului. Când venea bâlciul în sat, fetele stăteau pe rând lângă Giles în mașinuțele electrice ori în carusel. La serbări, bazaruri și alte asemenea evenimente unde distracția și bucurii de tot felul puteau fi obținute cu bani peșin – Giles se alegea cu potul cel mare. După meciurile de crichet, fetele îi cereau să le sărute. În timpul petrecerilor dansante de la biserică, organizate de clubul de tineret, Giles era extrem de solicitat pe aleea lăturalnică. Și la fel se întâmpla în zilele de sărbătoare din timpul anului, când își petrecea toată după-masa jucând leapșa pe sărutate undeva pe dealurile de dincolo de sat.

I se spunea Micul Lord Fauntleroy. Lui Giles îi plăcea porecla și întotdeauna căuta să arate dichisit, o punea pe doamna Baden să-i calce pantalonii largi din catifea reiată, mergea pe vârfuri pe alee, aranjându-și cămașa gri de școală, privea prudent peste umăr la casa lor victoriană și dementă în bezna din zori, la poartă i se alătura un cârd de fiice ale satului, caustice, cu părul creț, care-l însoțeau de-a lungul potecii mai sus de lac, iar apoi, chicotind, îl târau după ele la adăpostul dealului, unde-l gâdilau, îl ciupeau și-l înjurau cu afecțiune. În perioadele lui spectrale, de halucinații, toate fetele dispar, în afară de una singură. Aceasta își încrucișează brațele în dreptul pieptului și-și scoate peste cap jerseul roșu și electrizat, se întoarce să-și desfacă fermoarul de la fusta care pare să fie bleumarin și

foarte pliată. Giles nu se grăbește, răsuflă adânc, liniștit, plin de gratitudine și neîncredere. Desuurile ei se potrivesc arareori la culoare. Giles o ajută circumspect să-și desfacă sutienul spălăcit, ca și când n-ar avea o erecție, se uită la cer și la copacii rari, în timp ce ea își scoate chiloții și-l ajută să și-i dezbrace pe-ai săi. Un Coldstream încordat pare să o încalece timp de zece secunde, înainte ca ea să dispară, îmbujorată și ironică.

El se așază, trage adânc aer în piept, se ridică în picioare, coboară în goană dealul sterp, cu brațele ca niște roți subțiri, urinează împotriva vântului, strigă spre învolburările întunecate ale pământului, încearcă să sară peste poartă, cade, o urcă vibrând ca un diapazon și traversează alergând pajiștea, la fiul grădinarului.

Fiul grădinarului: „Ce s-a întâmplat?” „Tocmai m-a lăsat s-o fac!” „Care dintre ele, Giles?” „Ellen”. „Să fii cu ochii-n patru cu ea. E a băieților din Dowley”. „Dar a fost foarte drăguță. Zău c-a fost”. „Și cum a fost?” „Ah, iar am dat-o-n bară”. „Mda, mă rog. Totuși”. *Mie* mi-a plăcut”.

Apoi coboară amândoi la malul lacului și se așază pe un buștean și fumează și vorbesc până târziu noaptea. Se sărută înfrigurați, apoi merg acasă îmbrățișați.

Într-o miercuri seara, în fața cinematografului din Dowley, fiul grădinarului a dispărut în crâșmă, să cumpere două pungi de cartofi prăjiți. Băieții locali, cu blugii decolorați suflecați deasupra gleznelor, cu cămăși în dungi și fără guler, curele viu colorate și țeste rase, cu respirația aburită în aerul de toamnă, s-au apropiat de el. Giles s-a răsucit spre ei; pentru ultima oară în viața lui, chipul i-a fost candid și fără urmă de uluială. Brusc, asfaltul umed a țâșnit în sus și l-a pocnit în umăr. În acea clipă lungă cât o veșnicie, Giles și-a încrucișat brațele peste față. Când primul bocanc i s-a înfipt în gură, Giles s-a gândit la mama

sa, conștient că i se întâmpla un lucru îngrozitor și definitiv.

Dar dinții se abătuseră acum asupra lui și nu voiau să plece.

— O s-o aducem pe doamna Baden înapoi, turuiau dinții, pentru că ea a *fost* bucătăreasa ta favorită, nu-i așa, puișor? A fost, știu. Iar camera ta bineînțeles că va fi complet golită și reamenajată. Este absolut ridicol când te gândești că ai suportat-o atâta vreme. Numai să-l găsim pe omul care a placat sera cea mică, ca să-ți facă și camera – oare ar putea? Oare pot ei?

Tipii care fac serele? Tipii ăia mărunței?

Giles stătea la fereastra înaltă, uitându-se fix la micile păpuși nebune din stradă.

— Da, mamă, murmură el.

— Vezi? Ah, puișor, *știam* eu c-o să-ți placă!

Doamna Coldstream era maniaco-depresivă. În copilărie, lui Giles îi plăcuse că era maniacă, dar acum încerca de fiecare dată s-o prindă când era depresivă. *Asta* nu era chiar atât de rău. Uneori era atât de depresivă, încât puteai să stai lângă ea, urmărind mișcarea luminii, în timp ce mama se uita în gol și plângea. O dată sau de două ori, Giles a ieșit pur și simplu din cameră după un sfert de oră.

Dar azi era maniacă și chipul lui Giles înota în ochiul de geam.

— Giles... dragule... Vino să mă iei în brațe.

Giles se răsuci spre ea cu priviri furișate.

— Mamă, e ceva bun la televizor?

— Giles, nu vreau la televizor! Vreau doar să mă iei în brațe, puișor, puișor, te rog. Nu pot să suport. O clipă, o clipă.

— Doamne, mamă, zău că nu poți – nu ai voie, cineva ca mine, de fapt.

— Oh, puișorul meu – te rog, te rog, te rog. Vino *aici,* dragul meu. Am atât de mult, atât de mult. Ține-mă strâns înainte să mor... Puișor? Da, da. Ah, da. Ce drag scump. Mulțumesc, puișorul meu, *mulțumesc.*

Piele transparentă și perne muribunde, vechi miros de cloroform și de pudră de talc fierbinte, mâini înțepenite împletite în părul lui, gura aia stricată bându-i lui lacrimile.

— Pentru că nu mă poți părăsi niciodată, Giles, nu-i așa?

Lacrimile curgeau în vârtejuri pe obrajii lui.

— Nu, mamă. Nu te pot părăsi niciodată.

— Puișorul Giles, șopti ea. Puișorul Giles.

▫ 31. ▫
Luând viteză ▫

Îi dădu șoferului cu ceafă grasă un teanc de bancnote de cinci lire și începu să se scuze, întâi pentru că, din cât se părea, nu avusese nici cea mai vagă idee unde se afla Appleseed Rectory și, în al doilea rând, pentru că de mai multe ori i se adresase cu numele de Luigi. Șoferul numără banii, pe față i se așternu o expresie de bucurie nestăpânită, apoi acceleră cu scrâșnet de frâne.

— Aa, și păstrează restul, de fapt, spuse Giles prafului învârtejit.

Giles se răsuci pe călcâie, cu fața spre casă, găsindu-și cu greu echilibrul pe pietrișul ascuțit.

Bău din sticla plată de-un litru și își ridică privirile apoase spre Appleseed Rectory. Se uită, cu o familiară ușurare iritată, la pereții tencuiți, la pervazurile și burlanele cu vopseaua scorojită, la betonul mâncat și la

ferestrele întunecate. Nu nutrea nici un sentiment pentru casă, absolut nimic în afară de o recunoaștere provizorie, dar știa cu certitudine că în ea se găseau lucruri bune – băutură, prieteni, o cameră cunoscută. Poate că cea mai atrăgătoare trăsătură a casei, medita Giles, era aceea că nu va trebui s-o părăsească până când îl va chema din nou mama lui.

Prin văzduh se auzi zvon de aripi îndepărtate. Un presentiment neașteptat îl surprinse. Din nou era numai dinți. Giles șovăi în fața casei neutre, norii luând viteză deasupra capului său.

Ceea ce, desigur, se întâmpla cu tot restul – *lua viteză.* Vinerea era o zi molcomă: trecea plutind veselă, în calupuri tihnite, asemenea unei procesiuni de ambarcațiuni șubrede îndreptându-se spre estuarul de nestemate al nopții. Înțelegeți? Dar sâmbăta este rapidă și vijelioasă; lăsându-se în voia curentului, se repede smucit, hoțiș, pieziș, niciodată drept înainte, și se termină, zău așa, înainte să-și dea careva seama.

▫ 32. ▫
Porumbeii maiestuoși ▫

De două ori pe zi, la mijlocul dimineții și înainte să se lase seara, porumbeii ce-și aveau cuiburile în acoperișul bisericii din apropiere planau în jos de-a lungul clinei satului, băteau aerul în curenții calzi și denși de deasupra vilei Appleseed Rectory și pluteau peste grădină, până în ramurile prietenoase ale stejarului de pe câmpul învecinat, unde uguiau și gemeau la lumina schimbătoare, își întremau forțele, apoi se înălțau rotindu-se în șir peste pârâul de lângă drum, ca să ajungă înapoi la țiglele lor acoperite cu mușchi. Veneau regulat la Appleseed Rectory, cu un calm ritualic, ca pentru a saluta cuviincios un fost

sălaș. Timpul părea întotdeauna să se oprească locului și să-și tragă sufletul când se apropiau porumbeii maiestuoși și aripile lor bătând agale reținеau de fiecare dată privirile.

— Jur, Quentin, spuse Andy înfrigurat, dacă nu încep din nou s-apară p-aici niscaiva păsări ca lumea, eu mă-nfig în nenorociții ăia de porumbei.

— Of, Andy – dar ăia sunt porumbei, zise Quentin.

— Da' tot nenorocite de *păsări* sunt, nu-i așa? Ce importanță are?

— Dar sunt păsări sfinte.

— Mda, și pun pariu că citesc Biblia, fac opere de caritate și nu spun niciodată „futu-i”, nu-i așa?

— Andy, și tu. Zău.

Căci Quentin și Andy ieșiseră în grădină, să vâneze păsări. Această recreere devenise de curând mai degrabă o îndeletnicire stresantă, mai ales pentru Adorno. În epoca de aur a primelor săptămâni petrecute la Appleseed Rectory, Andy se trezea înainte de șase, lua câteva înghițituri de cafea irlandeză și dădea târcoale prin grădină, înarmat cu o pușcă Webley, și după ce se furișa preț de două ceasuri, se lăuda că doborâse într-o singură dimineață între douăzeci și treizeci din pacostele alea. Două luni tot așa, și s-a dus vestea printre zburătoare că păsările erau *non grata* la Appleseed Rectory, încât curând micii vizitatori au încetat să-l mai trezească pe Adorno cu cântecul lor. Plin de avânt, Andy și-a luat obiceiul ca, înainte de-a se duce la culcare, să golească saci mari de grăunțe Swoop, Airies și Wingmix pe peluză, o șmecherie atât de eficace la început, încât uneori nici nu mai trebuia să-și părăsească încăperea, luând în vizor chiar de la fereastră creaturile strânse ciopor. (Dacă vreun locatar de sex feminin de la Appleseed îi critica strategema, Andy replica, în funcție de starea lui de spirit, că păsările nu erau corpuri cosmice, deci puteau fi

sacrificate, sau că asemenea cruciade refăceau prețioasa relație de reciprocitate sanguină între animal și om, sau că astfel le dădea o lecție ticăloaselor ălora mici și lacome.) Ulterior, chiar și cel mai înfometat măcăleandru din Anglia ocolea la mai bine de-un kilometru peluza de la Rectory – în ciuda pateului suculent și a proaspăt dezgropatelor râme pe care le înșira Andy ca să atragă zburătoarele spre rezervația sa verde. Mai de curând, la primele ceasuri ale dimineții, Andy putea fi zărit, o siluetă solitară și enigmatică, măsurând grădina cu pușca-n mână, scrutând neîncetat, cu o rugăciune mută pe buze, văzduhurile indiferente.

— Nu poți să zici că nu trăiesc în biserică, continuă Quentin ideea cu blândețe. Și practic sunt proprietatea satului. Mai bine să lăsăm porumbeii în pace, Andy.

— Mda, să zicem. Și presupun că dacă mă înfig în ei, localnicii ăștia nenorociți o să-nceapă să crâcnească. Pur și simplu nu-mi place cum vin aici în fiecare zi, făcând pe grozavii. Parc-ar fi tarlaua lor locul ăsta, băga-i-aș... în regulă, îi las în pace deocamdată, numa' să nu-și forțeze norocul, asta-i tot.

— Iată un Andy inteligent. Trebuie să păstrăm relații bune cu peizanii. I-ai pus-o lui Lucy seara trecută?

— Nț – am lăsat-o să mi-o sugă.

— Înțeleg. Diana a fost încântată?

— N-a apucat să prindă de veste. Am păcălit-o din nou.

— Și, spune-mi, ai avut-o și pe Roxeanne? întrebă Quentin.

— Sigur.

— Cum adică „sigur”?

— Păiiii... era limpede pentru oricine că o să-ncerce să mă seducă. M-a futut cu ochii toată seara. Andy arătă spre

partea cealaltă a grădinii. Un futai pe câmp.

— Zău, Andy. Tu și futaiurile tale. Cum a fost, suportabil de plăcut?

— Nț. Nimic special. O. K. Nimic special. I-ai tras-o și tu, vrei să zici? întrebă Andy ușor luat prin surprindere.

— Nu, acum că mă întrebi, îmi vine să cred că nu. Vezi tu, Andy, când am dat peste oamenii ăștia, eram, ca să zic așa, oaspetele unei anumite actrițe de film, încât Roxeanne mi-a părut, cum să zic, oarecum de prisos.

— Care actriță?

Quentin dădu din umeri și își feri fața.

— Margot Makepiece...

Lui Andy mai să-i sară din cap ochii de lemurian.

— Pe dracu', spuse. Nuu!

— Ba zău.

— Aia care... Serios?... Chiar în...?

— Și-ncă cum.

— Isuse.

— Oricum, deviem de la subiect. Cu Roxeanne – sper că te-ai achitat onorabil?

— Am fost într-o formă colosală.

— Și Marvell și Skip? Au încercat să se bage în ceea ce n-am nici o îndoială că a fost un act splendid?

— Ceee, poponarii ăia? Glumești. Doar n-or fi proști.

— Nu-i subestima. Sunt deosebit de stăruitori și stăruitor de deosebiți.

— Zău?

— Într-un fel, începe să-mi pară rău că i-am invitat. Pân-acum nu pare să meargă semnificativ de bine. S-au schimbat de când i-am cunoscut eu. Și-n general sunt atât de... atât de altfel, nu crezi?

— Pe dracu', sunt doar americani, asta-i tot. Uite una colo.

Andy se referea la o picățea purtată de curent, destul de departe. Nici nu termină bine cuvintele, că și înălță arma și trase. Urmăriră micul glonte cum dispare într-o mișcare arcuită domoală și tânguitoare; la trei sute de metri depărtare, punctul își continuă zborul. Din gura lui Andy se revărsă un potop de sudalme *à la* Regele Lear.

La sugestia lui Quentin, Andy își căută consolarea în perforarea țevilor de scurgere și a obloanelor casei soților Tuckle. După un sfert de oră se plictisi și frustrat trânti arma în iarbă.

Urmă o tăcere deprimată.

— ...Azi o să fie o chestie a dracului de tare, spuse Quentin, punând o mână subțire pe umărul lui Andy și mijindu-și ochii spre cer.

Deasupra, un DC 7 se înălța în văzduhul albastru.

— Du-mă în America, murmură Andy.

— Hai, puștiule, zise Quentin. Să intrăm în casă.

▫ 33. ▫
Dar ce-i perfect ▫

Whitehead își omorâse primele ceasuri ale dimineții luptându-se cu trusa de scule din garaj, asudând din cap până-n picioare de efortul de a-și repara și a schimba pe ici-pe colo forma unor ghete cu talpă groasă, pe care le purtase zilnic între șaptesprezece și douăzeci și unu de ani, până când – deși căptușite cu azbest și bachelită – l-au pus într-o situație extrem de dramatică, practic în decursul unei singure după-amieze... Pe unde trecea el, se goleau sălile de curs, studenții din anul întâi cădeau ca secerați, florile se ofileau, femeile de serviciu simțeau că se sufocă.

Keith n-a avut de ales, a trebuit să împacheteze ermetic încălțămintea în acea noapte și să sacrifice câteva prosoape ca să o învelească și mai bine și să o ascundă în fundul cufărului. Totodată, a fost nevoit să meargă o lună la colegiu în sandalele lui Clark până va fi strâns suficienți bani ca să-și cumpere încălțări noi – lipsindu-se pentru aceasta de transport, căldură, mâncare și băutură.

Micul Keith bătuse acum în cuie pielea recuperată a ghetelor de niște bucăți de lemn fasonate grosolan, cât pumnul de groase, pe care le mai cioplise ici și colo cu ciocanul și dalta și le înnegrise cu cremă de ghete. O treabă a dracului de anevoioasă, care necesita multă imaginație; dar era cea mai îndrăzneață operă de reconstrucție executată vreodată de Keith – el nefiind cizmar, se-nțelege.

În camera lui, Whitehead strânse între dinți o monedă de doi peni și-și stoarse și-și răsuci și-și contorsiona labele ca să le introducă în găurile fierbinți. Se ridică – extrem de precaut – de pe pat, lăsându-și întreaga greutate pe platformele alea pulsânde. Încet, încet, încet...

O fracțiune de secundă mai târziu, Keith era un morman nevertebrat pe podeaua camerei.

— Pân-acum, minunat, cârâi el.

La urma urmei, Whitehead avea ceva experiență în asemenea chestiuni și, chiar așa cum stătea grămadă pe preș, zvâcnind de chinul ce-i invada furios trupul, Keith se dovedea rezonabil de optimist. Avea o reprezentare foarte ingenioasă – mulțumesc! – despre starea în care se găseau labele sale în acele zile; în mod cert știa că deschideau adevărate universuri semantice noi referitoare la epitetul inflamat. (Un dietetician beat îl sfătuise odată, neoficial dar sincer îngrijorat, să și le reteze, pur și simplu – și cât mai repede.) Cu toate acestea, micul Keith știa și ce anume puteau face și îndura ele și, la o adică, și el. Acum, de

exemplu – era el convins un elixir calmant de sudoare și sânge va începe să înmoaie colțurile cartoanelor rupte cu stângăcie, craterele călcâielor crăpate se vor umezi, crețurile dure ale vinilului tăios se vor îndulci. E adevărat că nu va compromite colțurile îndoite ale unghiilor care deja se înfipseseră de-un milimetru în carnea degetelor, dar...

— Dar ce-i perfect în viața asta a noastră? întrebă Keith cu voce tare, pe preșul de pe podea.

Atâta vreme cât nu mi se strivesc, continuă el întinzându-se după o pernă ca să-și înăbușe țipătul, atâta vreme cât nu mi se strivesc, sunt un om fericit. Parcă plutesc.

Zece minute mai târziu, Keith era în picioare, cu lacrimi de durere șiroindu-i nestingherite pe obraji. Făcu un pas de încercare, își lăsă pieptul să i se umfle, scoase un mârâit cosmic din străfundul gâtlejului și reuși să exercite asupra trupului său un oarece control. Prin ferestruica din perete îi spionă pe Quentin și Andy care veneau alene spre casă. Dezbrăcat până la brâu, Andy făcea gesturi stilate în direcția grădinii pline de verdeață sănătoasă. Cu ochii înotând în lacrimi, Keith îi privi corpul bronzat, plutind superb prin geamul zgrunțuros.

— Presupun că, la urma urmei, omul se poate obișnui cu orice, murmură Whitehead.

Senzația de rosătură îi cuprinse gleznele asemenea unei ape care crește. Atunci îi trecu lui Keith prin minte că, dacă era nevoit să poarte mașinăriile alea infernale pentru picioare timp de (să zicem) o săptămână, cantitatea de ectoplasmă pe care ar pierde-o în acest mod ar ajunge să egaleze centimetrii artificiali câștigați în înălțime: cu cioturile însângerate ale gambelor vârâte în butucii ăia de doisprezece centimetri, tot un metru cincizeci ar fi măsurat

în înălțime, una peste alta. Dar era puțin probabil că va trebui să le poarte atâta vreme. Ce noroc. Pentru această măruntă binecuvântare, Whitehead mulțumi laconic.

▫ 34. ▫
Micul dejun ▫

— Giles! Cum de te-ai trezit? Ai fost afară?

Cu Mandarin în brațe, Giles ședea la masa din bucătărie; cafeaua se răcea în ceașcă în fața lui. Giles îl privi la rândul său pe Andy, fără urmă de curiozitate.

— De fapt, am fost s-o văd pe mama la Londra.

— Serios? Ce face?

Giles luă ceașca. Abia dacă o duse până la bărbie, că se aplecă violent în față și puse ceașca la loc, cu o mână zăbavnică. Încruntându-se la încăpere, scoase sticla din buzunarul de pe coapsă.

— Cine? Mama? Ah, e nebună. Doamne, e atât de nebună acum.

— Ce vrea?

— Vrea să vină la institutul ăla special din Potter's Bar. Ca să mă pot duce la ea mai des.

— La Blishner? întrebă Andy. De ce tocmai acolo?

— Ca să mă pot duce la ea mai des.

— Nu, băi... Ce-o *să-i facă* ei acolo?

— De fapt, nu știu. Dar, Doamne, zău că-i nebună de legat acum.

— Ce, îți dă mai mulți bani?

Deoarece Giles nu părea să nu fi auzit întrebarea, dar nici că ar fi dorit să răspundă, Andy se apropie în pas de vals de bufet (unde stăteau atârnate în cârlige numeroase căni și de care stătea rezemată Diana) și luă un măr din

strachina chinezească. Vârî în gură mărul întreg, mestecă viguros și înghiți – ăsta era obiceiul lui. (Giles își feri privirea stupefiată.).

— Presupun că ai fost afară în grădină, să împuști păsări, zise Diana fără afecțiune.

— Ah, iubitule, sper că tu nu ai fost? Își întrebă Celia soțul pe un ton rugător.

— Al dracului să fiu că tocmai asta am făcut, spuse Andy. Șulfele alea mici nu mai vor să se apropie de casă.

(Quentin traversă bucătăria și-o luă blând pe Celia în brațe.)

— Le pun, pufni Andy, le pun afară tot felul de chestii – râme, chestii d-astea –, dar, mă rog frumos, nu-s mulțumite. Tot felul de resturi. Dar binevoiesc ele să se apropie? Ele? Vai de *mine.*

(Diana își aprinse o țigară și dădu fumul afară oftând.)

— Ce vreau eu să zic e, cum dracu' să ai parte de o acțiune de bun-simț p-aici, dacă rahaturile alea spilcuite nu se apropie? Porumbeii... ăia vin în fiecare zi și nici că le pasă. Chipul lui Andy se întunecă. Mai bine s-ar păzi, pe cinstea mea.

Quentin tocmai voia s-o asigure pe Celia că astea erau prostii, cu siguranță Andy nu va face așa ceva, când micul Keith pătrunse încet în bucătărie, cu pleoapele umbrite de durere.

— Bună dimineața, vilegiaturiștilor, zise Whitehead.

Corzile vocale ale lui Keith primiseră ordin să rostească aceste cuvinte cu volum și entuziasm. Dar vorbele se evaporaseră seci de pe buzele sale.

— Bună dimineața, vilegiaturiștilor, repetă el.

Nici o îmbunătățire.

— Hei, uite-l pe micul Keith, zise Andy. Keith, Isuse Cristoase, dai ortu' popii?

— Doamne Dumnezeule, Keith, zise Quentin sincer alarmat, hai, repede, așază-te.

Keith știa că sfatul era cum nu se putea mai potrivit și îl urmă imediat după ce făptura lui instabilă reuși să-l introducă în încăpere, lăsându-se apoi moale ca o cârpă pe scaunul cel mai apropiat. Giles își ridică ochii spre el, cu priviri inexpresive.

Diana, care nu-l putea suferi pe Keith din pricina înfățișării sale oribile, îl urmărea cu un dispreț obosit. Nici Celiei nu-i plăcea de el, dar ea era capabilă de o compasiune infinită atunci când era vorba de suferință fizică, încât acum îl întrebă pe Whitehead dacă ar dori o ceașcă de cafea. Cât despre Andy, care își aminti pe jumătate că-l trosnise pe Keith în noaptea precedentă – și doar pe sfert că-l trosnise chiar tare – observă, nu fără interes, că micul Keith oricum niciodată nu arăta prea grozav dar că starea lui de-acum era, poate, un pic mai deteriorată.

Toate acestea aproape că-l făcură pe Keith să izbucnească din nou în plâns. În mod normal, se considera un om norocos dacă reușea să intre într-o încăpere fără să-i provoace pe cei prezenți să se manifeste fățiș batjocoritor: a fi total ignorat echivala pentru el cu o intrare imperială. Oricât de formală sau de superficială, preocuparea vădită pentru ființa lui îl făcea întotdeauna să tânjească după statutul de care știa că nu se va bucura niciodată. Cu cel mai puțin atrăgător surâs al său, Whitehead îi lămuri că dormise prost și suferea de o migrenă acută.

(În timp ce Keith vorbea, Giles îl urmărea cu atenție. El unul nu înțelesese niciodată pricina întregii agitații din jurul micului Keith. Din punctul lui de vedere, dinții lui Whitehead arătau O. K.)

— Ei, ce urmează? întrebă Celia cu o prudență care nu era numai a ei, ci și a celorlalți.

Micul dejun?

— Nu-i *zice* așa, trăsni Andy. Spune-i *mâncare,* atât. Mâncare. În regulă, se calmă el, putem să încercăm, de ce nu.

▫ 35. ▫
Timp dat cu încetinitorul ▫

Deși bucătăria de la Appleseed Rectory era o încăpere largă, pătrată, ca orice bucătărie de la țară, tavanul scund și lumina solară care de obicei o umplea de strălucire tindeau să o facă să pară sufocant de aglomerată când între pereții ei se aflau mai mult de patru sau cinci persoane.

Astfel începea să pară și acum. Locatarilor foșgăitori – care, în afară de Giles și Whitehead, se apucaseră cu precauție să pregătească sucul de portocale, cafeaua și feliile subțiri de pâine prăjită – li se alăturară Skip (într-o pereche de chiloți foarte murdari), Marvell (în chiloți murdari), Roxeanne (în chiloți) și Lucy, îmbrăcată, cu pielea unsuroasă, ochii lipiți și tușind în lumina fierbinte. Printre picioarele care se mutau de colocolo, Mandarin se strecura cu coada ridicată.

— Cristoase, curu' motanului ăstuia, zise Andy pe un ton critic, aproape ca și când ar fi făcut o apreciere estetică, în timp ce ochii îi erau țintuiți pe anusul rozaliu lăsat la vedere de coada sumețită a lui Mandarin. N-am putea face ceva...? *Știu.* O să fac rost de-un magic-marker de culoare gri și-o să-i pictez curu'... Auuu, CAPUL *meu!*

Nimeni nu se gândea la asta, nimeni nu se gândea prea mult la nimic, când deodată camera se umplu de o miasmă de mahmureli. Indispoziția produsă de alcool sufocă

percepția, dar cea provocată de droguri o jupoaie, pur și simplu, încât curând bucătăria devenise un adevărat festin pestilențial pentru simțurile zdrelite. Încăperea părea să-și schimbe forma. Vocile se risipeau în murmure abia auzite. Fumul de la țigară se aduna într-o platformă la nivelul umărului, deasupra căreia fețe luminate de soare pluteau ca niște măști demente. Puneau în priză ibrice electrice, tușeau flegmatic, dădeau drumul la apă, râgâiau; americanii deschideau cu gesturi brutale frigiderul, apucau cu unghii murdare o ciozvârtă râncedă, se scărpinau, râgâiau, se bășeau, își suflau mucii în resturile de pe fundul sticlelor de lichior băute cu o zi înainte... „Untu' ăsta-i ca o scurgere de gagică... *Numai zahăru-i sigur*... Ochii mei, ochii mei... *Ouă! Pasca*... Pârtie! îmi vine să borăsc... *Apă – combate deshidratarea*... Nu mai *respira* așa... *Gahh, gahh, gahh*... Vărs! Vărs!... *Ce?! Măsurile astea-s aiurea*... Ciudată căldură, ciudată căldură... *Nu sta acolo, auzi, nu STA acolo!...”*

Apoi urmă timpul dat cu încetinitorul. Dintr-o dată, se prăbuși peste ei ca un jeleu imens și invizibil, căzut din tavan, înecând aerul cu letargie marină și iuțeală de insecte – timpul încetinit, cu amorțeala și deconectarea sa, cu inerția și automatismul său, cu trecutul său pierdut și viitorul mort. Ca și cum hălăduiau printr-o piață nesftrșită, viermuitoare, putregâioasâ, letală, după un an de nopți insomniace.

Se mișcau fără nici un rost – se mișcau doar, închizând obiecte, dând drumul la obiecte, ridicând obiecte, punând jos obiecte și ridicând obiecte și mângâind motanul și numărând ceștile și luptându-se să respire. Era ca și cum tot ce făceau fusese făcut și răs-făcut și tot ce gândeau fusese gândit și răs-gândit și că toate acestea nu se vor sfârși niciodată. *Pardon,* spunea panica fiecăruia dintre ei pe rând. Nu aveau guri și le venea să țipe.

Quentin își tăie drum prin încăpere și-l apucă pe Giles de umăr. Giles își ridică privirile, aparent nepăsător. Chipul i se limpezi, parcă ar fi ieșit din umbră în plină lumină a zilei. Se ridică și deschise ușa. Timpul năvăli înăuntru dinspre coridor. Încăperea se opri și reintră în tiparul ei. Se răsuciră spre Giles.

— Cred că... Cred că ce ne trebuie la toți e o dușcă.

Se îmbulziră în coridor. Ieșiseră.

— Isuse! spuse Andy în drum spre camera de zi. Ce mă-sa a fost aia!

— Timp dat cu încetinitorul, zise Quentin.

— Mda, zise Marvell, tamponându-și obrajii cu o batistă roșie. Mama lui de timp dat cu încetinitorul.

— *Isuse*. În viața mea n-am trăit o chestie mai de căcat. Andy se opri și se răsuci spre ei.

Știți, teoria mea e că de vină a fost mâncarea. Porni din nou. La dracu' cu șmecheria asta cu mâncarea. Gata cu mâncarea, să nu mai aud. Băga-o-aș în mă-sa de *mâncare.*

▫ 36. ▫
Din nou la realitate ▫

Sub supravegherea somnolentă, dar expertă a lui Giles, intrară în producție cocteilurile cu șampanie – „La urma urmei, practic, e ora unșpe”, spusese el. Sticle de-un litru și jumătate de Moët & Chandon 1979 au fost scoase de Quentin și Andy din congelatorul din baie, în timp ce Skip aducea din garaj coșuri cu întăritoare. Apoi Giles îi încredința lui Quentin cheile de la ușa lui și-l însărcina să se ducă sus, să pătrundă în cameră, să localizeze și să obțină acces la dulapul său cu băuturi și să scoată din el cinci, chiar șase litri de coniac Napoleon. Între timp, locatarii își revizitaseră dormitoarele și începuseră să

apară în stadii mai puțin avansate de goliciune; în special Marvell și Skip, care își îmbrăcaseră costumele lor obișnuite de blugi, iar Roxeanne purta o eșarfă neagră în jurul taliei și o bustieră din plasă.

— Duba-duba-duba-da, se însufleți Andy în timp ce picupul emitea sunete provenind parcă dintr-o menajerie incendiată, suprapuse peste repetiția unui cor de școală de duminică.

Deschiseră larg ferestrele. Quentin rândui trusele de hașiș și capsulele de amilnitrit. Skip făcu turul camerei, ținând în mâinile făcute căuș o piramidă de amfetamine cu spectru larg. Marvell aduse sedative din alcovul-sufragerie. Toți vorbeau de-a valma.

— De fapt, șmecheria e... interveni Giles, păstrând o distanță considerabilă între sine și sticlele de șampanie care așteptau în șir... întotdeauna am considerat că, de fapt, șmecheria e, ca să zic așa, să pui *al dracului de mult coniac* în chestiile astea. De vreo patru sau cinci ori mai mult decât se pune – întotdeauna. Cel puțin juma-juma. Cel puțin. Dacă nu știți care-cum, închipuiți-vă că șampania e coniac și coniacul șampanie.

— Corect, zise Andy. Corect.

Celia acceptă o tabletă de la Skip. O ținu în aer între degetul arătător și cel mare și întrebă contrariată:

— Nu știu ce să zic, iubitule, dar nu crezi că ar trebui s-o lăsăm puțin mai moale?

— Relaxează-te, iubito, toarse Villiers.

— Mai rău de-atât nu ne putem simți, spuse Diana, iar Lucy îngăimă a încuviințare.

— Drace, e weekend, zise Marvell. Futu-i.

— Keith! Ia fă-te-ncoa cu lichiorul ăla, urlă Andy, chiar acum, aud?! Adică la ce-i bun piticul de la curte, dacă nu

poate... Cristoase, parcă așa-i mai bine, ce ziceți? Din nou la realitate.

— *Așteaptă*! ridică Giles mâinile. Așteaptă puțin. Spune-mi înainte să te apuci să deschizi șampania, O. K.? Poate mă nimerește vreun dop din ăsta care zboară direct în...

— E toată lumea... Ascultă, Keith, zise Andy, du-te și te culcă sau fă ceva, O. K.? Nu pot să te sufăr aici când arăți în halul ăsta. Bun, e toată lumea pregătită? Atunci să începem!

În mai puțin de-un sfert de oră, situația revenise în mare măsură la normal.

▫ 37. ▫
Astea da, conversații ▫

Astea da, conversații.

— Asta făceau. In anii '70. La asta s-a ajuns. Trăgeau o linie clară între emoție și sex.

— Prostii, Marvell, îl contrazise Quentin. N-au făcut decât să demonstreze că puteau fi despărțite, în ultimă instanță, desigur că nu pot fi despărțite.

Marvell se uită rugător la Roxeanne și Skip, care stăteau pe podea și se mângâiau absenți unul pe altul.

— Hai... Hai să-ncercăm să privim lucrurile din punct de vedere istoric. Marvell dădu paharul pe gât. Lucrurile se petrec mai repede în State, prin urmare chestiile ar putea să nu fie prea limpezi pentru voi, cei de-aici. Desigur, în urmă cu câțiva ani în State a existat o reacție la sexul fără Iubire – adică Cealaltă Cale, dar...

— Mai taci naibii, zise Andy cu voce seacă, neadresându-se nimănui în mod particular.

— ...dar, dar a fost de fapt o reacție la *transformarea* Sexului în obiect de consum, nu la conceptul în sine – expuneri de fofoloance, spectacole de futaiuri, sex-

shopurile, chestii de genul prostituției experimentale din L. A. După care, pe tot parcursul anului trecut, s-au apucat să reafirme întreaga chestie, chestia fundamentală. Nu mă refer doar la convențiile și orgiile sexuale. Peste tot pe unde te duci vezi aceeași situație. Nu vorbește nimeni despre asta. Nu-i nevoie să strigi în gura mare. E suficient că toată lumea știe.

— Da, zise Quentin, și-n alți câțiva ani va fi o altă reacție și până la urmă iar vom fi cum am fost.

— Căcat, după ce un milion de ani îți negi nevoile, nu te poți aștepta ca schimbarea să se petreacă într-o săptămână. Dar uite că s-a petrecut. Marvell izbucni în râs. Puștii de-aici se regulează din clasa-ntâi. Noi ne credeam grozavi că ne-o trăgeam la doișpe ani. Ăștia de-aici și-o sug încă din țarc. Nu, nu, uite că s-a petrecut și n-o să mai dispară și n-o să se transforme în altceva.

Andy prinse deodată viață.

— După părerea mea, e dezgustător, spuse. Ticăloși mici. *Eu*, unul, nu mi-am tras-o până aproape de treișpe ani!

— Important e altceva, reluă Villiers, când o să-și găsească gâgâlicile astea promiscue timp să crească mari? Când or să aibă timp să-și dezvolte emoțiile sexuale? Când or să aibă răgaz naturile lor să absoarbă frustrări, doruri, bucurii, surprinderi...?

— Cristoase, Quentin, făcu Marvell, încerci să reinstitui sex-angst-ul sau ce? Știi cu cine semeni când vorbești așa? Cu nenorocitu' ăla de D. H. Lawrence! „Emoții sexuale” – fac ceva pe ele. Sexul e ceva ce face corpul tău, așa cum mănâncă sau se cacă. Da, la fel cum se cacă. E ceva ce face corpul, nimic mai mult.

O expresie de hotărâre obosită cuprinse superbele trăsături ale lui Quentin.

— Ei bine, pentru mine nu e ceva ce face corpul meu. Și-aș zice că nici al Celiei. Nu e nici rapid, nici lipsit de simțăminte, slavă Domnului. Tu de ce crezi că ne-am căsătorit?

Marvell se uită în sus spre Quentin, cu priviri timide, servile.

— Măi Quent, măi. Îi făcu semn cu ochiul. Ați făcut-o, perfect, dar ați făcut-o numai așa, de șmecherie, nu-i așa?

— Nu, chiar ne-am căsătorit. Și-am făcut-o tocmai ca să păstrăm sexul în sfera emoțională.

— Cristoase. Intreci măsura, Quent, zău așa. Uite ce-i – chestia asta nu poate fi adevărată.

Las-o baltă. Iconografia dorinței a pătruns deja peste tot. În clipa în care... în clipa în care-o regulezi pe Celia asta și-ncepi să te gândești la altceva – un model, o actriță de cinema pe care-o vezi pe orice panou, în orice revistă, Marvell pocni din degete, în clipa aia o să știi că nu spun gogoși. O să știi.

— Marvell, îmi faci impresia că uiți un lucru, zise Quentin. Și anume că, întâmplător, Celia și cu mine ne iubim.

— Pfui, făcu Roxeanne.

Lui Skip îi scăpă un fluierat slab.

— Știi, Quentin, zise Marvell pe un ton serios, uneori poți fi al naibii de enervant. Credeam că-mi voi putea trăi viața fără să mai aud cuvântul asta de căcat. Și tu-mi vii, adică bunul meu prieten vine și-mi... Acum doi ani ai fi... Marvell își ridică privirile. Un avertisment solar intens scapără în ochii verzi ai lui Quentin. Marvell își lăsă brusc capul în piept.

— Corect, zise Andy.

— Ești de acord cu chestia asta, Andy? îl întrebă Roxeanne.

— Corect. Nu cu tot. Dar iubirea nu mai poate să însemne ceva în ziua de azi. Palavre de hippioți. S-a isprăvit cu iubirea. S-a dus în pizda mă-sii iubirea.

— Da, așa e.

— Ei bine, a mea nu, zise Quentin hotărât, în timp ce mâna Celiei se strecură spre a lui. Eu știu ce-nseamnă iubirea, știu când sunt îndrăgostit, și acum sunt. E clar?

Marvell își lăsă din nou capul în piept.

— Gargară, murmură el. Avortoni fumați.

▫ 38. ▫
Poziționări ▫

Camera se regrupa din când în când, locatarii începeau să se depărteze de grupul principal, Skip încerca, metodic, dar fără succes, să descopere semne de viață conversațională în Giles, care stătea culcat pe burtă, cu capul ridicat. Andy vorbea cu Lucy pe divanul ce servise drept pat și încă mai era acoperit de așternuturi. Ca urmare, Diana stătea de una singură, în fotoliu, întrebându-se cu cine să și-o tragă: Quentin însă se antrenase într-o nouă apreciere critică a lui Rimbaud, iar Giles, celălalt mascul pe care ar fi conceput să-l abordeze, se cărăbănise pe locul de la fereastră, departe de ei. Cu o carte ilustrată în poală, Celia ședea pe una din pernele masive din L-ul făcut de livingul mai mare. Aceste ultime poziționări nu trecură neobservate de Marvell, care prinse privirea plină de înțeles a lui Roxeanne. De fapt, Giles se afla în două locuri: în alcovul de la fereastră și în lumea gândurilor lui. Alcovul era însă colțișorul său favorit, confortabil, căptușit cu perne, ferit. Îi plăcea în mod deosebit atunci când, ca

acum, soarele îl învăluia în căldura lui, mângâindu-i umerii și părul. Uneori mintea i se golea complet și Giles evada pentru câteva momente, apoi se întorcea cu un ușor suspin de mulțumire.

— Salut. Mai vrei un cocteil, Giles?

Era Roxeanne.

— Nu, eu... de fapt... gin, îngăimă el.

— O. K. E-n regulă dacă stau și eu aici, Giles?

— Nu, eu, de fapt.

În parte din necesitate, locul de la fereastră având dimensiunea celor mai multe locuri de la ferestră, Roxeanne se așeză aproape de Giles. De fapt se așeză atât de aproape, încât Giles avu sentimentul că proximitatea era un concept de care el fusese până atunci străin. Sunt sigur, își spuse Giles în gând, că-n viața mea n-am stat atât de aproape de cineva. Întâi că Roxeanne mirosea aiuritor de puternic – un miros pe care el îl identifică, vag și cu neplăcere, drept un amestec de sudoare proaspătă și fluid vaginal de proveniență la fel de recentă. Coroborând aceste informații, observă că un păr roșiatic și lucios ieșea cârlionțat și de la subsuorile ei și de sub memorabilul triunghi al chiloților ei. Sub bustiera transparentă, sânii îi clipoceau și trepidau. Giles simți un nod în gât.

— Te-ai distrat bine aseară?

— Doamne. Păi eu... N-a fost...

— Nu te aud, Giles.

Oare ea stă în poala mea, se întrebă Giles în gând, sau eu stau în poala ei? Prezența ei atotcuprinzătoare părea să-i învăluie și să-i izoleze de ceilalți, încât ceea ce se vorbea în cameră aducea a uruit îndepărtat.

— A fost o distracție pe cinste, așa e. Găsi de cuviință să precizeze: N-am crezut c-o să fie.

— Cum adică n-ai crezut, Giles?

Ochii ei erau pe jumătate închiși iar vocea, intensă și foarte trează, părea permanent pe punctul de a se pierde. Peștera plină de comoara dinților ei se găsea la câteva degete de linia bine strânsă a buzelor lui. Cu greutate, Giles spuse:

— Îngrijorări, îngrijorări, nimic mai mult. Chestii mărunte.

— De aceea ai vrut să iei drogul ăla, Giles? Pentru că erai îngrijorat? Pentru ce? Pentru ce-ți faci griji?

Chipul lui Roxeanne își pierduse claritatea, trupul ei sufocant, imposibil de aproape. Mirosul trupului ei, deși nu neplăcut în sine, devenise copleșitor de puternic; nu-i mai trezea lui Giles nici o asociere mentală.

— Pot să te fut, Giles?

— ...Păi, știi, nu mă prea interesează chestiile astea.

Trecându-și limba umedă de jur împrejurul buzelor, Roxeanne își plimbă mâna de-a lungul coapsei lui încordate.

— Atunci pot să ți-o iau la cioc, Giles?

— Nici asta nu-mi prea place, de fapt.

— Vrei să urci cu mine, Giles, așa, nițeluș? Vocea ei i se adresa gemând de la distanță. Nițeluș, cât să te sărut. Uite-mi limba, o vezi? îi alunecă din gură ca o felie de carne proaspătă și se arcui în sus, să ude vârful nasului lui Roxeanne. Să te sărut, să te sărut, s-o încovrig în jurul dinților tăi...

— Nu! Giles se îndreptă brusc de spate și-i râgâi în față.

Expresia de pe chipul lui Roxeanne nu se schimbă. Somnoroasă, distrată, ea se apropie de urechea lui și zise cu aceeași voce blândă și mângâietoare:

— Mănânci căcat. Puțuloi urât ce ești.

— Salut. Mai vrei un cocteil, Celia?

Era Marvell.

— Nu... sincer. Dacă beau două, încep să mă simt aiurea mult prea devreme.

— O. K. E-n regulă dacă stau și eu aici, Celia?

— Nu mă deranjează.

— Hei, ce-ai acolo?

— Cartea mea cu ilustrații.

— Hei!

— Ah! Stai că mă dau mai încolo.

Celia avea ceea ce se numește două laturi ale caracterului ei – docilitatea i se putea preschimba într-o candoare feciorelnică, lipsa de imaginație trecea ușor în naivitate surprinsă –, iar acum lăsa să acționeze latura mai adolescentină. Deși deosebirea între cele două personaje era considerabilă, uneori chiar grotescă, Celia nu părea conștientă de vreo nepotrivire, sărind de la o latură la cealaltă fără astâmpăr, cu aceeași dezinvoltură ca un copil care trece de la o jucărie la alta. Marvell îi intui starea de spirit și timp de cinci minute vorbiră amândoi, cu voci coborâte, despre aventurile lui Ollie Marinarul, Harry Iepurele, despre Porcul Șuierător și Micul Stanley, Reginald Șobolanul de Apă și Capra Trap. Apoi Marvell își șterse nestemata de sânge cu picățele gălbui ce-i atârna de nara stingă și spuse:

— Îl vezi pe Giles? Pare să se distreze de minune cu Rox.

Celia își ridică privirile.

— Da... Numai Rox știe ce dracu' se-ntâmplă acolo.

Celia nu răspunse.

— Știe cum să stoarcă totul din trupul ei, din senzațiile ei. Știe cum să-și pună simțurile la *treabă* în folosul ei. Își folosește simțurile ca... așa cum ai folosi tu culorile să faci un desen frumos, Celia. Sau cum ai face un puzzle ori ai

îmbrăca o păpușică. Știe la ce folosește pensula, ce fac toate culorile, cum îi place suprafeței să le primească. Așa-și privește ea simțurile – ca pe niște unelte cu care să creeze ceva minunat și vesel. Vrei să-ți exprimi trupul în felul ăsta, Celia? O vezi cu Giles? Știi ce-ar vrea să facă acum cu el?

Celia clătină din capul aplecat în piept.

— Nu? Știi ce-aș vrea să fac eu cu tine?

Marvell îi cuprinse obrazul durduliu în mâna sa dreaptă și vânoasă. Îi molfăi ceva la ureche.

Sub pleoapele tremurânde, ochii Celiei se mișcară înnebuniți.

Se ridică brusc în picioare și spuse fără șovăială, din nou femeie:

— Când mă gândesc că soțul meu e prieten cu cineva ca *voi.*

Marvell hohoti beat când ea se îndreptă împleticit spre ușă.

Quentin năvăli în cameră. Celia ședea pe pat. Ingenunche în fața ei.

— Draga mea, draga mea, te rog, o ostoi el cu tandrețe.

— Ah, iubitule, nu-i mai vreau aici.

— Bietul meu iepuraș. Ce naiba a zis?

— Mi-e imposibil să-ți repet. A fost... Nu pot. *Niciodată.*

O ușurare tainică se ivi în ochii lui Quentin.

— Aha, vreo prostie sexuală. Iubito, nu trebuie... Așa *sunt* ei, ce vrei.

Celia dădu din umeri.

— Nu vreau oameni de teapa lor aici. *Nu vreau.* Fă-i să plece – de ce nu-i faci să *plece* acum?

El o luă în brațe.

— Mâine. O să plece mâine.

— Prea târziu.

— Hai, hai.

Ea-și ridică privirile și se smiorcăi.

— Mâine? Se termină mâine? Promiți?

— Promit, promise Quentin.

▫ 39. ▫
Trucuri perverse ▫

— Fir-ar a dracului, doamnă Tuckle, de câte ori trebuie să-ți spun că nu beau ceaiul cu zahăr?

— Îmi pare atât de rău, domnule, o să...

— Nu te mai osteni. Whitehead puse un papuc greu și jilav pe un taburet de lângă el. Și presupun că ați dat pe gât tot ginul ăla pe care vi l-am adus, zise, uitându-se la sticla nedeschisă de pe bufet.

— Nu, domnule. Cred că nici n-am...

— Văd. Păi, atunci, cred că o să beau eu un pahar. Presupun că n-aveți gheață sau tonic, de ce s-aveți.

— Mă tem că nu merge cure...

— Atunci măcar pune niște apă în el, pentru Dumnezeu.

— Da, domnule, desigur. N-o să uitați să-i mulțumiți domnului Coldstream în numele nostru, nu-i așa?

— După cum am mai spus, le aminti Keith, am s-o fac dacă o să-mi amintesc.

— Mulțumim, domnule. Dacă-mi permiteți să-ntreb, domnule...?

Keith își flutură mâna.

— Dacă-mi permiteți să-ntreb, cine-s musafirii dumneavoastră în acest weekend, domnule?

Whitehead se întinse să ia paharul cu gin, oferit cu precauție de o doamnă Tuckle atentă la mâna lui fluturândă.

— Era și timpul, zise el. Păi, i-am invitat doar pe cei patru prieteni ai mei. Lucy Littlejohn, o veche... o veche „prietenă” din perioada mea londoneză. Și trei americani pe care i-am cunoscut anul trecut, când am făcut o excursie în circuit prin Statele Unite.

— Înțeleg, domnule, foarte interesant. Spuneți-mi, domnule, care a fost scopul vizitei dumneavoastră în State? Interesele dumneavoastră comerciale v-au mânat într-acolo ori a fost doar o excursie de plăcere?

Keith sorbi din gin.

— Ce-ar fi să-ți vezi naibii de treburile tale? spuse.

Whitehead traversă înapoi pajiștea cu un pas mai puțin viguros decât de obicei. Schimbarea de decor pe care i-o ofereau soții Tuckle începea să pălească. Ceea ce-l plictisea îngrozitor nu era tonul observațiilor lor, ci monotonia grosolană a remarcelor lui. Ei bine, va trebui să născocească noi moduri de a fi antipatic față de ei, asta-i tot.

Mijindu-și ochii la partea din spate a vilei Appleseed Rectory, cu ferestrele sale boltite, micul Keith își dădu seama că în salon activitatea era încă în toi. Punându-se în patru labe, se târî în spatele fintânii dezafectate, așteptă, apoi se furișă iute în garaj.

Keith intră agitat în camera sa, închise ușa, blocă yala, apoi se opri stană. De sub cuvertura maronie subțire de pe prici, ieșea chipul unei fete. Keith o recunoscu pe loc: era domnișoara See-See della Gore, minunata dansatoare de revistă care apăruse cu picioarele crăcănate pe posterul de la mijlocul revistei Trucuri perverse, o recentă achiziție specializată de-a lui. Ce naiba căuta aici? Efectul era ciudat

de tulburător. Fotografia color, cu chipul luminiscent, mai mic decât cel real, zăcea pe perna lui, dispărând sub cuvertură – care stătea umflată, ca și când cu adevărat ar fi învelit un trup inert. Keith se apropie de prici. Ochii furioși se holbau în sus spre el. Keith dădu la o parte un colț al cuverturii, dezvelind trupul răstignit în formă de stea de mare al lui See-See. Aruncă pătura cât colo. Picioarele ei crăcănate păreau făcute în mod simbolic din ceea ce mai rămăsese din biblioteca lui pornografică, – ruptă în fâșii pătate, din câte se părea, cu spermă și alte lichide obscure – în patul lui!

Cu mișcări agitate, dar hotărâte, Keith strânse toate rămășițele alea într-un morman mare. Se răsuci pe călcâie, gândind să aducă un sac din garaj. Abia dacă băgă de seamă posterul porno, având drept legendă numele JOHNNY, prins în pioneze pe ușă. Se întrebă cum putea să distrugă fotografiile fără să atragă atenția. Începu să plângă. Un întreg mod de viață lua sfârșit pentru Keith Whitehead.

▫ 40. ▫
Whitehead ▫

Familia Whitehead are mai multe motive să se considere cea mai grasă familie în viață. În momentul în care scriem aceste rânduri, puteți să vă duceți pe Parky Street, Wimbledon, în orice duminică, la ora unu după-amiază – și-i veți vedea pe membrii ei ocupându-și locurile în Morris, pentru a pleca în excursia săptămânală a familiei Whitehead la Brighton.

— Dă-ți la o parte curu' ăsta gras ca o bute.

— Al cui e bulanul ăsta oribil?

— Halca asta e dosul tău, Keith, ori al lui Aggie?

— Nu mă-nteresează al cui e burdihanul ăsta, luați-l de-aici.

— Ăla nu-i brațul tatii, balenă afurisită ce ești, e piciorul meu!

— N-are rost, zice Whitehead Sr. În cele din urmă, plesnindu-și lăboanțele de volan. Morrisul nu poate să facă față. De-aici încolo vă urcați numai câte unul și stați în spate.

Și cu adevărat, cu fiecare Whitehead care se comprimă înăuntru ca un tub de pastă de dinți, șasiul se mai lasă patru centimetri pe cauciucurile turtite și când Frank însuși se urcă la volan, întreaga mașină pare să se prăbușească implorator în genunchi.

— Flora, închide portiera aia de căcat, îi spune Frank soției sale.

— Nu pot, Frank. Mi-a rămas o bucată de picior afară.

Pe trotuar s-a strâns o mulțime de gură-cască. Vecinii se sprijină cu brațele încrucișate de capotele mașinilor pe jumătate spălate. Perdelele se dau la o parte pe strada cu case lipite două-câte două.

— Ah, Dumnezeule, zice Whitehead Sr., acuma toți se zgâiesc la noi. Keith! Ajut-o pe mama cu piciorul ăla.

Keith se strivește de scaunul din față și se luptă să tragă coapsa mamei în mașină, în timp ce Frank se apleacă într-o parte și trage cu o mână de minerul îndepărtat al ușii, iar cu cealaltă apucă zdravăn de șoldul doamnei Whitehead. Aggie, sora lui Keith, sade plângând de rușine pe locul din spate; vede cum familia ei se contopește într-un balon de carne pulsatorie.

— Haideee, aproape c-am reușit.

— Nu! țipă Flora. Mi-a rămas o bucată de braț afară.

— L-am prins, gâfâie Keith.

Portiera se închide fără zgomot și, în uralele ironice ale mulțimii, cei patru porci țâfnoși ies pufăind în stradă.

— Ia-ți curu' de pe schimbătorul de viteze, femeie, îi cere Frank soției, oprind la semafor.

Cum să conduc c-un cur pe schimbătorul de viteze?! Keith! Dă-te mai încoa', putoare grasă ce ești. Apeși pe roata dreaptă din spate. O simt cum trage spre dreapta.

— Ah, mai taci din gură, rahat bătrân și gras ce ești. Cum să mă mut, când Aggie se revarsă peste toată bancheta? Tu ești ăla care apeși pe roată, tâmpitule, gras ca un porc bătrân.

— Din întâmplare, eu unul am dat jos considerabil în ultima vreme. Iar tu n-ai nici un motiv să fii atât de greu, la metrul tău douăzeci și-un pârț.

— Ah, tacă-ți fleanca. Căcănar gras ce ești. Jigodie împuțită și umflată.

— Keith, zice mama, nu vorbi așa cu tatăl tău.

— Ah, tacă-ți fleanca. Cățea bătrână și grasă ce ești. Boarfă burdihănoasă ce ești.

— Keith, zice Aggie.

— Ah, tacă-ți fleanca.

— Așa nu se mai poate, zice doamna Whitehead în timp ce mașina hurducăie pe șosea, prin aburul încins al amiezii. Regim de înfometare, toți, toată săptămâna viitoare. Și tu, Keith. Toată săptămâna viitoare. Regim de înfometare. Așa nu se mai poate.

O oră mai târziu, șed toți patru, în tăcere, în jurul unei mese, la o cafenea pe faleză, cu mâinile ca niște lopeți cufundându-se din când în când într-un morman de frișca, gem și cremă de ouă. Ceai fierbinte îndulcit li se prelinge pe bărbii.

Cei patru Whitehead cântăresc cinci sute șaptezeci de kilograme, mai mult decât media unei echipe de rugbi, un neam aiuritor de supraglandular; casa lor seamănă cu o lume umflată cu pompa dintr-un desen animat, plină de sofale desfundate, paturi ca niște hamacuri și fotolii care gem. Iar ei se târâie prin ea încolo și-ncoace, mârâind și înjurându-se unii pe alții în efortul tirotoxic de a-și ține trupurile pe linia de plutire.

De pildă, Whitehead Sr. Este o ființă umană fabulos de obeză, depășind cu mult o sută șaptezeci de kilograme. Când se rostogolește pe stradă, cetele de școlari cad ca secerate sub zvâcnirile haotice ale labelor sale de grăsime; platformele autobuzelor crapă sub el, dacă apucă să urce; ascensoarele scârțâie, se cutremură și rămân pe loc atunci când el apasă butonul „sus” ori se prăbușesc ca plumbul, indiferent dacă face sau nu neghiobia să apese butonul Jos”; scaunele se prefac în așchii sub fundul lui; mesele se răstoarnă, deși abia le-a atins cu cotul; grinzile se frâng; podelele explodează. Greutatea i-a pus în pericol până și slujba de bucătar la localul de la terminalul de autobuz; se apleca în fața cuptorului și – valeu – dosul lui răsturna un raft cu tigăi aflat pe peretele opus; se răsucea de la chiuvetă și pântecele lui golea masa de tot ce se găsea pe ea; pâini întregi, Dumnezeu știe câte cutii de margarina, chiar și halci întregi de carne de vită se pierdeau zile întregi în faldurile cărnoase ale burdihanului său. (Bătrânul Whitehead mai era vestit și pentru faptul că hăpăia tot ce găsea în local, în scurtul interval cât șeful se ducea la toaletă.) Când lui Frank a ajuns să-i fie aproape imposibil să intre în bucătărie fără ca o parte din el să poposească automat – prin definiție – fie pe plita încinsă, fie sub grătar, fie în cuptor sau în prăjitorul de pâine, a fost poftit să-și ia frumos jucăriile și să se cărăbănească. Ca bucătar,

fusese oricum jalnic, nici măcar un ou nu era în stare să fiarbă.

Ca să compenseze pierderea salariului, domnul Whitehead s-a hotărât să extindă magazinul de dulciuri al familiei, aflat în cădere liberă. Obligându-și nevasta să servească drept model la colegiile de artă Hornsey, Wimbledon și Baron's Court optsprezece ore pe zi, a pus deoparte destui bani ca să golească livingul și să instaleze înăuntru niște cuptoare de oțel lustruit, o tejghea acoperită cu plastic autocolant și o pancartă pe care scria *La Whitehead – pește și cartofi pai la pachet*. Întreprinderea a prosperat și magazinul de dulciuri a dispărut până la urmă.

Momentul acesta de cotitură a însemnat o cotitură și în viața micului Keith.

Își amintea foarte bine de tranziție. Keith venea acasă de la școală, un dulap ambulant de un metru douăzeci, cu față purpurie, îmbrăcat în haina uniformei de clasa a șasea; refuza batonul de ciocolată, se răstea la tatăl său, apoi se îmbrăca în salopeta albă. (Ura să se îmbrace în salopeta asta, pentru că-l făcea să arate mult mai îngrozitor decât în uniforma de școală.) Într-o tăcere ostilă, el și tatăl său îi serveau pe copiii de la școala primară învecinată, care stăteau la coadă – mai mulți ca de obicei, ca să prindă ofertele-în-limita-stocurilor-existente, datorate închiderii magazinului. Pe la 17.15, degetele lipsite de încheieturi ale lui Frank se îmbârligau în jurul unui baton Mars ori Turkish Delight. Keith aștepta câteva secunde, apoi scotea un pumn de bomboane cu mentă dintr-un borcan înalt. Cu mișcări doar ceva mai repezite, Frank se întindea după o pungă de Poppets, iar Whitehead după o cutie de Maltesers. Apoi degetul mare al lui Frank deschide o cutie de trufe Savoy, pe care le dă pe gât dintr-o singură înghițitură; capul lui Keith spumegă de șerbet de lămâie. Bășicuțe de caramel acoperă buzele domnului Whitehead; fălcile fiului său

tocmai s-au încleștat pe jeleurile Newberry Fruits. Cu un bobârnac artistic, Frank răstoarnă pe tejghea o tavă de fursecuri cu cremă, pe care apoi le linge ca un câine. Un tren expres de Toblerone se prăvălește în tunelul gâtlejului micului Keith. Pe la șase treizeci, se iau la întrecere, împleticit, cu mișcări lenețe de aligator, care ajunge primul la toaleta de la parter, să borască. La șapte, gurile lor salivânde se cască sub jgheaburile pe care cad bucățile de pește și cartofi prăjiți.

În cinci săptămâni, familia se îmbogățise cu cincizeci de kilograme. La scurt timp după aceea, Keith a înnebunit. O vreme.

Nimic nu părea să fi precipitat episodul. Acum ieșea bălăbănindu-se din Biblioteca de Literatură Modernă de pe Bulevardul Milton, Londra, N. W. 20; în clipa următoare intra bălăbănindu-se în Institutul Gregory Blishner, Potters Bar, Londra, N. W. 36. Ce s-a întâmplat între cele două momente a fost o criză de teroare și zăpăceală, la fel de concretă chimic precum adrenalina, sau ca un apel telefonic, sau ca o călătorie cu autobuzul.

Ceea ce nu înseamnă că săptămâna dinainte fusese total lipsită de evenimente. Mai întâi, cele câteva zile inaugurale ale sale la Colegiul Wolfson din Londra – zile care deschiseseră epoci noi de ostracizare, mortificare și scârbă de sine. Dar Keith era pregătit sufletește pentru așa ceva și, una peste alta, a fost chiar plăcut surprins de primirea cordială ce i se făcuse. Pe lângă asta însă, în ziua aceea de luni, a fost amenințat pe rând de un agent de circulație, un bătrân din metrou și un spălător de podele dintr-o crâșmă de cartier. Keith nu-i provocase în nici un fel și le acceptase amenințările și acuzațiile cu scuze respectuoase. Marți, n-au vrut să-l servească într-o cofetărie – fără motiv –, iar în parc niște băiețași l-au atacat cu pietre, umplându-l de vânătăi și cucuie. Ziua următoare a stat cocoțat în pat, bând

galoane de ness. Joi, un întreg raion de la Woolworth a fost apucat de isterie când el a vrut să cumpere un pieptene, un șofer cu fața inexpresivă i-a interzis să urce într-un autobuz neaglomerat, pe panoul de anunțuri de la recepția colegiului a găsit o foaie de hârtie pe care stătea scris *Keith Whitehead este un spectacol horror* – hârtie pe care evident a îndepărtat-o și-a făcut-o ferfeniță; preparatorul său l-a sfătuit – din motive personale, pe care prefera să nu le explice – să-și schimbe materiile de studiu, iar tatăl său i-a spus la telefon că exprima în numele întregii familii rugămintea să nu mai ia niciodată legătura cu ei. O săptămână mai mult sau mai puțin obișnuită, s-ar putea zice. Dar vineri Whitehead a început să dea semne de scrânteală.

Timp de o oră a așteptat în holul luminat cu becuri cu arc al institutului. Ca să-i treacă de urât, și-a examinat dosul mâinii, făcând eforturi să nu se uite spre coridorul galben și nesfârșit, unde nebunii se furișau bâjbâind de-a lungul pereților, în timp ce infirmieri treceau fantomatici pe lângă ei, purtând cilindri de oțel care vibrau și pulsau amenințător.

— Whitehead? Poftește.

— Cum te simți? întrebă doctorul.

— Trist și speriat.

Doctorul își împleti degetele pe birou și se aplecă în față.

— Cam de când te simți astfel, după părerea ta?

Keith se uită la ceas.

— De o oră și douăzeci de minute.

Doctorul, un ceylonez cu vorbă molcomă, îl întrebă pe Keith despre familia sa, într-o încercare răbdătoare și lipsită de imaginație de a scoate la lumină traume, blocaje, reprimări și altele de acest gen. Deși Keith a răspuns la

toate întrebările doctorului cu o candoare sumbră, doctorul s-a lămurit curând că viața lui fusese lipsită de orice incident emoțional.

— Domnule doctor, spuse Keith după o vreme, nu-i nevoie de toată poliloghia asta. Eu știu care-i buba. E simplă ca bună ziua.

Doctorul oftă.

— Perfect. Care e?

— Nu. N-am să vă zic. O să credeți că sunt paranoic.

— Nu. N-o să cred.

— Ba da, așa o să credeți.

— Nu, *n-o să cred.*

Doctorul consultase deja în acea dimineață douăzeci și unu de studenți. Șase se plânseseră de impotență, cinci de coit anulat, patru de urinare involuntară în somn, trei de memorie falsă, doi de insomnie și unul de somnolență. Doctorul le-a prescris sedative Contentules tuturor, în afara celui care s-a plâns de somnolență, lui spunându-i să facă bine să iasă din cabinet.

— În regulă, zise Keith. După cum v-am spus, chestia e foarte simplă. Nimeni nu mă simpatizează – de fapt, majoritatea oamenilor mă antipatizează instinctiv, inclusiv familia mea –, nu-s grozav la învățătură, n-am avut niciodată o prietenă sau un prieten, indiferent de care, imaginație n-am aproape deloc, nimic nu mă face să râd, sunt gras, sărac, chel, am o față îngrozitor de pătată, constipație, put tot timpul, respirația îmi duhnește, sulă n-am și sunt înalt de câteva degete. De-aia m-a apucat acum nebunia. Am dreptate?

— Da, răspunse doctorul.

Fiecare viață are parte de o vacanță, iar luna petrecută de Keith în institut a fost cu siguranță vacanța lui. Întâi că

nebunia nu i-a progresat. Panica și deruta i-au dispărut cât ai zice pește, rămânând doar ca o bolboroseală acuzatoare în ceafă. Apoi a descoperit că, într-o comunitate scoasă din funcție, sentimentul său de izolare putea să capete valențe pozitive. A început să-și privească mai lucid și cu mai multă subtilitate defectele personale. A aflat care era greutatea medie pentru un bărbat înalt de un metru cincizeci; a consultat revistele din sala de lectură, însemnându-și încurajat toate cazurile de deformități și defecte mult mai grave decât ale sale; studierea secțiunii „Corpul uman” din *Cartea recordurilor* i-a conferit certitudinea că problemele sale erau cu adevărat meschine. Cu timpul, sentimentul pe care-l purta cu sine de la vârsta de șase-șapte ani, anume că mai bine i-ar fi mort, a început treptat să dispară.

Și cu fiecare zi care trecea, micul Keith găsea mângâiere la colegii săi pacienți și se simțea cu recunoștință îmbărbătat când se uita la bătrânii huligani de-altădată care acum căscau și se smiorcăiau în fața televizorului din salonul comun, la grăsanii de patruzeci de ani, cu minte de sugari, care zăceau în saloane țintuiți la pat de sedative, la ștoarfele mormăind și zăcând prăbușite ca niște saci de gunoi de-a lungul coridoarelor, la tinerele ce semănau cu niște vrăbii speriate, îngenunchind neliniștite pe pajiște. Cu sentimentul că n-avea nici o grijă pe lume, mulțumită barbituricelor, Keith mișuna prin tot institutul, din când în când schimonosindu-și fața într-un rânjet ori luminându-se înfiorat de plăcere când ceilalți pacienți treceau pe lângă el cu mersul lor spasmodic. De câte ori nu auzise că dacă stai la Institut înnebunești și mai rău, din pricină că „nu ai cu cine să stabilești raporturi”. Dar Keith nu voia să aibă nici un fel de raporturi, cu nimeni și cu nimic; nu simțea decât ură și dispreț față de mutanții din jurul său și dacă dorea cumva să-și aducă aminte de adevărata direcție pe care trebuia s-o urmeze viața lui, era suficient să privească la

zidurile înalte ale Institutului, să vizualizeze drumul care ducea la Londra și să asculte cu o detașare plăcută zgomotul autobuzelor și sunetul tocurilor pe strada de afară. Luna aceea a făcut minuni în privința încrederii de sine a lui Keith. La naiba, s-a ales chiar și cu o fată.

Viața sexuală a lui Whitehead?

În vârstă de optsprezece ani, cu 25 de lire în buzunarul celor mai strimți pantaloni ai săi, Keith se plimba agale pe străzile pietruite din Soho, într-o seară pe la mijlocul lui august, întâmpinat de strigăte de genul „Ai ieșit la plimbare, scundacule?”, „N-a trecut ora ta de culcare, iubițel?”, „Sper că ți-e mai mare decât ești tu, puiule!”, până când un negru încruntat i-a făcut semn cu degetul să coboare treptele unei cafenele aflate la subsol. Negrul și-a desfăcut larg brațele pentru a-l prezenta pe Keith celor trei sirene cocoțate pe niște scaune înalte în jurul unui automat jegos care oferea băuturi calde.

— Măi, măi, a zis blonda din mijloc. Ia apropie-te, flăcăiaș. Câți ai la tine?

— Cincisprezece, a răspuns Keith.

Curva s-a răsucit spre negru.

— Uite ce-i, domnule Tuciuriu, cine dracu' crezi că suntem? îmi vii aici cu o mândrețe de două palme cu cinșpe nenorocite...

— Mary, îmi pare rău, s-a scuzat negrul cu un aer spășit.

— De ce să-nghit o chestie d-asta, Lester? De ce, Lester, te rog să-mi spui?

— Uff, Mary, a oftat Lester rugător. N-am...

— Douăzeci și cinci, a părut Keith să îngaime.

A urmat o tăcere.

— Ce ziceai că voiai, frumușelule?

— Aăăă? Păi, un futai, atât.

— Serios? Fără chestii murdare?

— Pe-onoarea mea.

Mary a făcut semn cu capul către tipa din dreapta ei, care a plesnit din limbă.

O jumătate de oră mai târziu, Keith stătea în stația de metrou din Picadilly, cu aerul că i se înecaseră toate corăbiile. Melissa îi luase banii, îl dusese într-o debara, se dezbrăcase pe pat și rămăsese acolo ca un mulaj de ghips, în timp ce Keith sălta și se zvârcolea pe ea, încercând să obțină o erecție. La un moment dat, Melissa scosese o cutie de carton plină cu tot felul de accesorii stimulante, fire cu electrozi și excitanți de prostată; oftând, pusese în funcție vibratoare, aplicase mănuși păroase și cleștișori.

— Gata, ți-au trecut cele douăzeci de minute.

— Ah, Dumnezeule, a zis Keith. Auzi, n-ai putea să-ncerci cu mâna?

— *Hei.* Uite ce-i, scumpici, ai zis fără chestii murdare.

— Da' asta nu-i chestie murdară! Ce-i murdar în asta? Ce-ar putea fi mai *puțin* murdar?

— Șterge-o. Valea. Șterge-o, valea, pasca mă-tii de împuțit.

Keith și-a cerut banii înapoi. Melissa a refuzat. Keith a implorato să-i dea măcar cât s-ajungă acasă cu metroul. Melissa l-a sfătuit s-o șteargă până nu-i zboară creierii. Whitehead a șters-o. Cu Lizzie lucrurile au stat cu totul altfel. Când Keith a zărit-o pentru prima oară pe Lizzie Bardwell la bufetul institutului, a crezut-o oarbă și pe bună dreptate. Purta ochelari negri, ținea tot timpul brațele întinse în față și trebuia ghidată până la scaun și așezată pe el de cei doi infirmieri haidamaci. Keith o privea atent cum mănâncă. Lizzie era o ființă subțirică, alcătuită din părți asimetric îmbinate, cu păr rar, de culoarea morcovului, și o față triunghiulară, plină de pistrui – dar avea fata asta ceva

care-l atrăgea pe Whitehead. Aţâţat de valium şi zicându-şi că în institut nimeni n-avea habar ce se întâmpla în jur şi că toate pizdele alea nebune oricum n-ar fi băgat de seamă dacă el ştergea putina, micul Keith s-a apropiat hoţiş de masa ei tocmai când ea îşi consuma grisul cu brânză de vaci.

— Bună, a salutat-o el. Mă numesc Keith. Te superi dacă mă aşez aici, să stăm de vorbă?

Lizzie s-a dat într-o parte câţiva centimetri, ca să-i facă loc, iar Keith a încălecat bancheta şi s-a aşezat lângă ea.

— Eu sunt Lizzie Bardwell. De ce te afli în locul ăsta?

— Drace, mâncare gratis, cazare gratis, droguri gratis. Să zicem, pentru odihnă. Tu?

Cu o voce repezită şi piţigăiată, Lizzie a răspuns:

— De când mă ştiu am strabism, înţelegi, şi din pricina asta am ajuns paranoică. E ca şi când nu pot să văd din pricină că-mi fug ochii exact acolo unde se uită, înăuntrul capului meu. Şi-a dus degetele arătătoare la tâmple. Ca la balene, înţelegi, a zis punându-se pe un râs foarte sonor.

Keith a început şi el să râdă, încă şi mai sonor.

Fata visurilor lui Whitehead. Toată săptămâna următoare, Keith s-a purtat galant şi respectuos cu ea, plimbându-se ţanţoş cu ea prin curte, însoţind-o la terapie, şezând alături la masă, aşteptând în faţa sălilor de tratament cu şocuri electrice, ascultând autoanalize incredibil de plicticoase şi doar din când în când lăsându-se fără zgomot în genunchi ca să i se uite pe sub fustă, sau strecurându-şi privirile în decolteul bluzei atunci când se ridica să plece, sau strâmbându-se la ea şi arătându-i semnul victoriei cu mâna, în timp ce ea ciripea fără oprire, cu un egoism orb.

În ajunul externării lui Whitehead, s-a întâmplat ce trebuia să se întâmple, printre copacii de la marginea

pajiștii din față.

— Deși ăia de la The Lunch au mult mai mult talent nativ decât ăia de la One Times Two, a zis Keith punându-și un braț în jurul umerilor ei înguști, n-au pic de profesionalism.

— Zici tu? a făcut Lizzie.

Se atingeau pentru prima oară.

— Așa mi se pare mie, a răspuns el, apăsându-și cealaltă mână când pe unul, când pe celălalt dintre sânii ei. Nu simți asta?

— Întotdeauna mi-am zis că Gary Tyler, chitaristul de la The Lunch, e prea tehnic ca să-și poată da drumul cu adevărat.

— Tyler, într-adevăr, a consimțit Keith în timp ce împingea o palmă fierbinte între coapsele ei. Dar numai la compoziție. La interpretare – i-a ridicat rochia peste talie și a început să-i tragă în jos ciorapii –, e la fel de limitat ca toți ceilalți.

— Chiar și în albumul *Dark Tunnel?*

— În ăla nu chiar atât de mult, ai dreptate, a admis micul Keith, încercând să o descotorosească de desuuri, fără s-o descalțe de pantofi, dar trebuie să recunoști – a continuat el, rostogolindu-se cu mare efort peste ea – că predictibilitatea prea arareori e însoțită de ceea ce s-ar putea numi o așteptare împlinită satisfăcător. De exemplu...

S-a întâmplat repede, din câte-și amintea el – repede, fără pic de plăcere și foarte întărâtat.

Cinci zile mai târziu, Keith savura un pahar cu apă la barul colegiului când Quentin, Andy, Diana și Giles au pătruns înăuntru.

— Nici un loc liber.

— Lângă buftea ăla mic de colo, a zis Diana.

— Cee, lingă pitic? a făcut Andy.

— Nu sufăr piticii. Mă deprimă, a murmurat Quentin examinându-și inelele.

— Aranjez eu, s-a oferit Andy.

Cuprins de o spaimă tainică, Keith s-a uitat la cei patru care traversau barul spre el. Andy a făcut un pas înainte, și-a cuprins nările între degetul mare și arătător și a întrebat cu voce nazală:

— Nimeni nu șade aici, nu-i așa?

— Puțin probabil, a răspuns Diana și s-au așezat toți patru.

— Ia scoateți sticla aia nenorocită de coniac, haide, a cerut Andy.

Keith ședea împietrit de groază. Nu îndrăznea să plece de la masă, pentru ca cei patru să nu vadă cât de scund era în realitate.

— Pe maică-mea iar a apucat-o mania depresivă, a zis Giles printre degetele pe care le ținea într-o parte a gurii, și va trebui dusă la balamuc. De fapt a aflat ceva despre un institut undeva pe lângă ea, la Potter's Bar, de fapt. Dar eu nu vreau să meargă acolo, c-o să-mi ceară să mă duc mai des la ea.

— Haznaua aia a lu' Blishner? a întrebat Andy. Am fost și eu acolo, din pricina drogurilor.

— Spune-mi cum e, l-a rugat Giles. De fapt, unde-i chestia asta, mai precis?

Nimeni nu s-a-nghesuit să-i răspundă.

— Pot să-ți spun eu, s-a pomenit Keith vorbind. Dacă vrei, pot să-ți spun eu.

— Serios? s-a mirat Giles. Mulțumesc, ar fi... ar fi... Are careva ceva de scris?

— Da, a răspuns Keith, dându-i un creion.

— Da' de unde dracu' știi? l-a întrebat Andy.

— Am fost acolo acum o lună. Am fost internat.

— Văleu, un soni. Ia s-o ștergem naibii de-aici.

— Nu, am fost internat, dar m-am făcut bine.

— Aha. Ascultă, cine mă-ta ești, la urma urmei? a vrut să știe Andy, pe un ton chiar prietenos de data asta.

— Keith.

— Cine?

— Keith.

— Keith și *mai cum*, băi puțică?

— Aa. Păi numele e groaznic. Whitehead.

— Whitehead nu-i chiar atât de nasol, a zis Giles. Whitehead, a repetat el ca să audă cum sună.

— Ba este, dacă ai fața plină de bube cu puroi[1], a răspuns Whitehead.

Au izbucnit în râs.

— Hei, îmi place piticu' ăsta, a zis Andy. Piticu' ăsta e-un tip pe cinste, zău așa. Piticu' ăsta e... okay.

▫ 41. ▫
Iubitele lui lucioase ▫

Privi cum ultima dintre iubitele lui lucioase se chircește spre sine însăși, se ridică plină de dorință pe tăciunii încinși, se șterge în fum negru și se reduce la un ghemotoc carbonizat și zbârcit. Zgândări cu un băț focul, împrăștiindu-l. Toate erau moarte acum, iubitele lui... Și cea cu sânii brăzdați delicat de vinișoare, și cea care arăta ca o femeie pe care o văzuse el odată în sat, și cea cu chiloții incredibil de decoltați, și cea cu ochi adânci și imploratori, și cea ale cărei buze păreau că spun... Nu, toate erau moarte, moarte, iar vântul le împrăștia cenușa. Cum

vor mai fi nopțile mele de acum încolo? se întrebă el în gând.

Whitehead nici măcar nu-și puse întrebarea cine anume îi făcuse chestia asta. Cu chipul golit de orice expresie, îndepărtase posterul cu Johnny de pe ușă și-l arsese împreună cu tot restul, fără să mai stea pe gânduri. Oricum nu avea importanță. Rușinea era a lui și numai a lui. Privi la Appleseed Rectory, aflată la aproape un kilometru depărtare, ascunsă în spatele unei perdele de lumină solară încețoșată. „Termină cu hoibatul ăsta", își zise, începând lungul mers târșâit la vale.

— Deschideți, deschideți, strigă Keith epuizat în fața ușii soților Tuckle. *Eu* sunt, *White*head.

Clapa fantei de la cutia de scrisori se deschise, apoi se auzi cum sunt trase zăvoarele. Apăru domnul Tuckle. Rămase în prag ca o stană.

— Dă-te dracului din drum, spuse Keith. Mai vreau niște gin din ăla din care v-am adus eu.

Dacă nu cumva l-ați și...

Domnul Tuckle rămase stană. Keith tăcu. Era în papuci, încât acum până și domnul Tuckle îl depășea ca înălțime.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Keith.

— Plecați, domnule Whitehead, zise domnul Tuckle. Îmi pare rău, domnule, dar am hotărât că nu mai vrem să veniți la noi. Plecați, domnule Whitehead, vă rog.

Keith străbătu pajiștea cu mers șchiopătat și cu fața scăldată de lacrimi. Ajuns în camera lui, îngenunche și se rugă câteva minute. Apoi se așeză pe pat și se smiorcăi. Pe masa de lângă prici, o foaie de hârtie ieftină și un pix așteptau mângâierea degetelor lui puhave. „Dragă Lucy", începu el. În timp ce scria, ghetele îi făceau semne din colțul camerei.

▫ 42. ▫
În plus ▫

— Păi, eu aș instaura societatea feudală, bineînțeles, anunță Quentin sentențios.

— Normal, zise Andy, dând din cap.

— Normal? făcu Roxeanne. Vrei să spui că voi nu sunteți revoluționari? Marvell, ce dracu' căutăm noi cu tipii ăștia? Atunci voi ce mama mă-sii sunteți?

— Suntem materialiști extatici, zise Andy târându-se pe podea și ridicând în lumină sticle de coniac goale. Însemnând că apucăm tot ce se poate, ce mama mă-sii. Dădu pe gât un pahar rămas plin. În plus, apucăm de la ăia care oricum n-au prea multe. Priceput?

Astea da, conversații.

— Quentin, zise Marvell. În societatea asta feudală, ce-ai zice dacă ai fi – ce dracu' sunt ăia? – șerbi, da, ce-ai zice dac-ai fi șerb?

— Ideal, răspunse Quentin. Văd că nu pricepi. O societate ierarhică se bazează pe relații reciproce răsturnate. Satisfacțiile eșaloanelor superioare constă din comandă, protecție, responsabilitate, emiterea de porunci; satisfacțiile eșaloanelor inferioare – din docilitate, sentimentul de securitate, miopie, din supunerea la porunci. Interpretarea cvasiritualistă a rolului fiecăruia.

— Și dacă ai de-a face cu un stăpân idiot și un șerb isteț?

Andy se repezi:

— Atunci șerbul a dat de dracu'!

— Exact, consimți Villiers cu afecțiune.

Roxeanne interveni cu convingere:

— Măi, voi trebuie că glumiți. Ce crezi tu – hei, Giles.

Giles își ridică privirile, zâmbind palid.

— Nu-l întreba pe el, zise Andy. El e prea... practic, un milionar.

— Hei, Keith?

Ghetele lui Whitehead îi provocau asemenea dureri, încât abia putea respira, necum să mai și vorbească.

— Nu-l întreba pe el. Nu-i nimic de capul lui. E doar o ruină.

Roxeanne clătină din cap.

— Dar nu *puteți* regresa. Cu nici un chip. E prea târziu pentru așa ceva. Tot ce puteți face este să zdrobiți totul, să distrugeți întreaga planetă și s-o luați de la capăt, să faceți totul ca nou.

— În care caz, zise Quentin tărăgănat, curând va reapărea o societate feudală. Sună mult prea dificil. De ce să ne batem capul?

— Nu și dacă ați distrus totul. Cultură, cărți, clădiri, tot ce s-a făcut, toate instituțiile de orice tip, toate epicentrele...

— Toate ce? nu pricepu Andy.

— Epicentrele.

— E pe mă-ta, zise el, dând din umeri.

— Toate epicentrele memoriei umane. Toate să fie rase. Complet. Abia atunci am putea lua totul de la capăt.

Pe parcursul întregii dimineți, urechile anesteziate ale lui Giles înregistraseră și absorbiseră ocazional câte un cuvânt sau o expresie – „punte... mulaj... să-mi sară dinții dacă... ca o plombă... măsură pe gură... ce mai freză... minte...” Auzind acum ultimele cuvinte ale lui Roxeanne, hotărî că nu mai putea păstra tăcerea. Așa că se îndreptă de spate și spuse:

— Dar ce s-ar întâmpla... Dar ce s-ar întâmpla cu tot ce e modern în...

Înainte ca Giles să poată bâigui cuvântul *stomatologie,* Andy interveni:

— Ce se-ntâmplă aici? Hei! Ce se-ntâmplă... Nu mai e udătură! Oameni *buni*, ce se-*ntâmplă* aici?

Într-un târziu, Giles ridică în aer cheile de la bufetul lui.

— Sfinte Sisoe, Giles, zise Andy sincer indignat, cu ce-ncercai tu să ne șmecherești aici?

— Pentru mine gin, Andy, de fapt, zise Giles.

În timp ce Andy ieși val-vârtej din cameră, Roxeanne se răsuci spre Quentin. Vocea îi era secătuită, tânguitoare, bolnavă, când întrebă:

— Cât e *ceasul?*

— Cât a mai rămas din *zi*? vru să știe Lucy.

Quentin își consultă ceasul, cu aerul unei gazde vinovate. Ceasul stătuse.

— Puțin, răspunse. Puțin.

Intoxicația alcoolică depășise cu mult stadiul în care putea fi definită în mod responsabil drept beție cruntă. Chiar și Celia, care obișnuia să bea aproape numai ceai, până și ea consumase mai mult de-un litru de cocteil cu șampanie, pe bază de coniac. Cu toate acestea, locatarii de la Appleseed păreau să nu se dea bătuți cu una, cu două. Tensiunile arteriale și temperaturile corpurilor lor scădeau, dând răgaz diferitelor droguri să se adapteze metabolismelor lor greu încercate. Whitehead, de exemplu, simțea ca și când trupul îi era plin de furnici fojgăitoare.

Diana și Celia deopotrivă ar fi jurat că se aflau în pragul unor grave tulburări hormonale, Marvell râgâia neobișnuit de zgomotos și candid, iar Lucy avea impresia că se

transformase într-o fantomă ori un cadavru. În jurul lor se duceau furioase negocieri celulare și glandulare.

Marvell se uită la ceas.

— Perfect, zise. Toată lumea e în regulă? în curând ar trebui să ne revenim din mahmureală.

Nu mai stați așa, mișcați-vă, faceți ce simte fiecare nevoia să facă. A mai rămas ceva din cocteilul ăla...?

Aerul din cameră se rostogoli. Cei prezenți începură să se prăvălească pe ușă afară.

▫ 43. ▫
Trup plin de cruzime ▫

Toată dimineața, Andy și Skip discutaseră despre o partidă de badmington. Observând că lui Skip i se uscase gura ca iasca din pricina deshidratării, Andy îl provocă răutăcios să înceapă meciul imediat.

— Să știi că nu-i un joc din ăla nenorocit ca ale voastre americane, îl informă Andy pe Skip, în timp ce scoteau plasa și stâlpii de susținere din debaraua din hol. Așa că nu încerca să lovești fluturașul cu piciorul, sau să dai cu capul în el, sau să-l alergi pe teren, sau alte tâmpenii din astea. Nu trebuie decât să-l plasezi peste fileu cu asta, zise, făcând un gest cu racheta. O. K.? Și să fii cu ochii după el, pen' că sunt al dracului de bun.

Diana urcă la etaj, să urmărească meciul de la fereastra dormitorului ei. Făcu acest lucru în parte pentru că se simțea prea rău să mai suporte compania celorlalți, în parte pentru că sentimentele ei confuze față de Andy încă nu-i temperaseră plăcerea de a-l urmări cum se mișcă atunci când credea că ea nu-l observă. Își aprinse o țigară și-și propti coatele pe pervazul de lemn. Jocul începu.

Andy câștigă iute câteva puncte, ba jucând cinstit, ba trișând, penalizându-l pe Skip pentru abateri „tehnice”, indicându-i greșit locul unde să primească serva, schimbând regulile după cum îi venea lui la socoteală; dar Skip se prinse repede cum trebuia jucat și, mai mult decât atât, nu înghiți chiar toate contradicțiile insolente în sistemul de punctare impus de Andy. La 6 – 6, Andy își cam pierduse buna dispoziție și când micul Keith ieși din casă împleticit, să admire competiția, Andy îi sugeră să se ducă-n mă-sa de acolo, amenințându-l cu racheta, iar Whitehead își vârî sperios capul între umeri.

Andy și Skip i se păreau Dianei la fel de puternici și de nepricepuți, cu mișcări la fel de pline de forță și de necoordonate. Dezbrăcat până la brâu, Andy arăta, în paranteză fie zis, mai impresionant, cu părul lui des dansând în aer și cu sudoarea sclipindu-i pe spatele bronzat și pe umerii netezi. Mai avea și obiceiul să strige Așșa! de câte ori dădea o lovitură bună și să huiduie sarcastic de câte ori Skip îl făcea să lovească prost. Totuși, în ciuda corpolenței lui gălăgioase, lui Andy nu i-ai fi dat mai mult de șaptesprezece ani. Skip, cu ochelari, îmbrăcat în tricou și șort kaki, era mult mai reținut, cu gura strânsă hotărât pe tot parcursul meciului.

Trupul lui, în comparație cu al lui Andy, era vânos și metalic, parcă făcut din corzi bine întinse – un trup aspru, neprietenos, un trup plin de cruzime.

— Johnny, spuse Diana.

După un set lung și gălăgios, pe parcursul căruia se părea că avuseseră loc mai multe răsturnări de scor, Andy își rupse racheta de genunchi și porni cu pas înfipt spre casă, urmărit de un Skip cu chipul golit de orice expresie. Diana se uită în jos, până când creștetul lui Andy dispăru brusc din câmpul ei vizual. Pe față i se așternu un zâmbet

dezagreabil, care se stinse când ochii ei se întoarseră spre centrul pajiștii și îi întâlniră pe ai americanului.

▫ 44. ▫
Războaie și căcat ▫

— Nu pot să cred că aud asemenea gogomănii, zise Marvell. Ce ești tu, un nenorocit de copil din flori?

Giles nu răspunse.

— Ascultă, zise Andy. Ascultă, zise arcuindu-și umerii ca și când urma să ridice un obiect extrem de greu. Omul a fost întotdeauna violent. Doar de câțiva ani am început să credem că n-ar fi așa-și chiar și în anii ăștia a avut parte de războaie și căcat, Vietnamul și mai știu eu ce. Violența e înnăscută, prin urmare e ca și când ți-ai simți personalitatea, realizezi că ești viu, exprimă viața în deplina sa forță creatoare – a ți-o manifesta e, ca să zic așa, un act creator.

Giles se încruntă.

— Dar să zicem că te duci la o biată bătrână pe stradă și-i arzi un pumn de-o trimiți direct în...

— Cristoase, hippiotule, zise Andy, ce exemplu de rahat. Asta-i mai curând tortură, dacă mă-nțelegi ce vreau să spun.

Giles se încruntă.

— Dar nu e exact ce vreți voi... anarhie? Adică, ce s-ar alege din legi, polițiști, pompieri și stomato...

— Păi, ai nevoie și de astea, acceptă Andy, încrucișându-și brațele. Dar dacă te-aș duce acum afară și te-aș snopi de te-ai căca pe tine, să nu-mi spui c-ai trage fuga la curcanul satului, corect?

Andy se aplecă în față ca avertisment. Giles înghiți în sec.

— Nu, pe cuvântul meu, Andy.

— Păi vezi.

Astea da, conversații.

— Hei... ăăă. Trip sau Flap, sau care naiba ți-e numele...

— Skip, spuse Skip.

— Skip, corect. Ție-ți place să te lupți și să bulești animalele și să dai cu lucrurile de pământ și chestii d-astea, nu-i așa?

— Cum să nu. Te face să te simți bine.

— Corect. Marvell, greșesc cumva?

— Nu, nu greșești, zise Marvell.

— Corect. Al dracului de corect. Andy se lăsă pe spetează și se răsuci arogant spre Giles. O. K.?

Giles arăta ca un om ros de neliniște. Genul ăsta de discuții rima în mare măsură cu anxietățile lui ocazionale legate de casă, cu atmosfera de sminteală și amenințare inexplicabilă pe care-o simțea uneori în clipele lui de trezie: nu știa ce anume – umbre neașteptate pe scări, conversații murmurate venite de oareunde, sentimentul că nimeni nu era viu acolo, senzația că cineva sau ceva îl *deconectase*. Giles își amintea de spaima paralizantă ce-l cuprinsese când îl auzise într-o noapte pe Andy, ametit de amfetamina, monologând despre cum avea să-i asasineze pe soții Tuckle... „După care o să pun mâna pe afurisitul ăla de satâr, mormăise Andy pentru sine, și strâng toate furnicile astea și i le vâr ei pe *gât*. Și-i smulg dinții cu cleștele. Și-i capsez buzele. «N-are rost să mugești, domnule Tuckle. Te rog, ia loc, domnule, până pun halcile în cârlige.»”

Fiori, fiori, fiori. Giles se târâse înapoi în camera lui și nu mai ieșise de-acolo timp de cinci zile.

— Andy, zise el acum. Dacă te hotărăști să mă lovești, nu mă lovi în față, te rog. Bine?

Oriunde, numai în față nu. Îți dau cât vrei, numai să n-o faci...

Andy se aplecă și ciufuli părul lui Giles.

— Nu te teme, cacă-frică, zise. Încă nu e rândul tău.

— Mulțumesc, Andy, zise Giles, ridicându-se să plece.

— Hei, Andy.

— Da, ce vrei, Rip?

— Skip, spuse Skip.

— Corect, zise Andy.

— De ce... cum se face că nu m-ai lăsat să pocnesc junca aia?

— Ce juncă?

— Junca de ieri.

— Ah, vaca. Pen' că... era oricum terminată – și ea ne atacase pe noi, prin urmare se cuvenea s-o tratezi cu respect.

— Voiam să-i mai trag câteva.

— Eu însă n-am vrut s-o faci, pricepi?

— Voiam s-o omor.

Andy îi aruncă lui Skip o privire dură.

— Păi, la ce altceva să te aștepți de la cineva al cărui tăticuț i-a omorât mămicuța.

— ...Pardon?

Pe același ton, Andy repetă:

— La ce altceva să te aștepți de la cineva al cărui tată i-a omorât mama.

Scena se schimbă asemenea unei tăieturi de film. Andy fu trântit cu spatele la podea, iar Skip stătea călare pe pieptul lui; mâinile i se albiseră de forța cu care-l strângea de gât.

— *Agh... Luați-l*...!

Providența a făcut ca Villiers să se afle tocmai atunci în livingul mai mic, meditând la Rousseau, când auzi zgomotele încăierării. Se repezi prin ușile dintre camere. Împreună cu Marvell, îl smulse pe Skip de pe trupul lui Andy care se zvârcolea, și-l răstigniră pe canapea.

— Ce-a *zis*! Ce-a *zis*! urlă Skip în timp ce Marvell fugi în alcovul-sufragerie de unde se întoarse agitând o seringă hipodermică.

— Isuse, făcu Marvell. Înfipse acul în brațul zvâcnitor al lui Skip. Dă-o-n mă-sa, Andy.

— Ce-a zis, gemu Skip, lacrimile curgându-i șiroaie din ochii închiși, ce-a zis...

— Mai bine să-i administrez și un amnezic, zise Marvell printre dinți.

Conștiința lui Skip pieri din cameră.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? întrebă Quentin.

Marvell explică, în timp ce Andy se ridică în picioare. Răsuflă ușurat văzând că numai ei fuseseră în cameră. Își scutură îmbufnat hainele de praf.

— Acum, singura chestie care ne mai lipsește este să dea peste scrisoare, zise Marvell.

— Care scrisoare?

— Aia de la bulangiul ăla de taică-său. E în camera noastră. V-am zis de ea. O să-l înnebunească de tot dac-o vede acum.

— Aa, da, îmi amintesc. Dă-mi-o mie, zise Quentin, o pun eu bine. Ți-o dau înapoi înainte să plecați. Fascinant de-a dreptul. Spune-mi...

În timp ce ei stăteau de vorbă, Andy se apropie de canapea, cu spatele la ceilalți. Își puse o palmă pe fruntea lui Skip, ca și când i-ar fi luat temperatura.

— Sper că-i O. K., murmură el.

Vocea îi tremurase puțin când rostise aceste cuvinte, din pricină că-i răsucea lui Skip cu toată puterea urechea vătămată.

— O să-și revină, mai zise, ștergându-și de sânge unghia de la degetul mare pe cămașa kaki a lui Skip. Cred c-o să-și revină fără probleme.

▫ 45. ▫
Billet-doux 1 ▫

Între timp, micul Keith plângea în hohote în vesela singurătate a coridorului din spate. Cu

picioarele luându-i-o în toate direcțiile ca urmare a tratamentului aplicat, Whitehead abia ajunse în debaraua lui unde, cu ajutorul unor pensete, al unei dălți și unui ciocan ușor, reuși cu greu să-și desprindă de pe labe infernul de ghete. Se rezemă de perete și lăsă să-i scape un muget înfundat de durere înăbușită. Pe gambe îi curgeau șiroaie de sânge negru.

Lângă el, pe podea, se găsea scrisoarea amoroasă, *billet-doux*, pe care-o compusese întru fermecarea lui Lucy Littlejohn. Keith o luă de jos și-o reciti fără să se simtă jenat. La urma urmei, nu avea niciuna din metehnele de care se făceau de obicei vinovate asemenea misive.

Nu era nici incisivă, nici inconsistentă, nici înflorită, nici imprecisă. Dimpotrivă, era un sinopsis prozaic – ba chiar aproape birocratic în stil – al chinului său din momentul de față, cu amendamentul că se va sinucide dacă Lucy nu se va culca cu el ca să i-l aline. Începea cu „Dragă Lucy” și se încheia cu „Al tău sincer”.

— „...suma de nouăsprezece lire și șaptezeci de peni. Este imperativ necesar”, citi Keith cu voce tare, „să mă informezi asupra deciziei tale în decursul următoarelor

douăzeci și patru de ore. Îți mulțumesc. Al tău sincer, Keith (Whitehead)". Asta o s-o stârnească, zise el, săltându-se în genunchi. Ah, da, parantezele astea o s-o stârnească. Se răsuci pe genunchi cu fața la pat și-și împreună mâinile într-o atitudine neceremonioasă de rugăciune. Încrederea cucerește fetele în ziua de azi, fornăi el. Te rog, Doamne, murmură el pentru sine, nu lăsa ca *toate* astea să mi se-ntâmple mie. Nu se cade să lași ca totul să se întâmple unui singur om. Oricui, nu numai mie. Încă nu pot să cred că s-au întâmplat cu adevărat. Presupun că asta mă ține în priză. Ah, grozav – fabulos. Ascultă, de ce nu pot să scap de toate astea, aș vrea eu să știu. Keith se uită în jurul său. Nu pot să mai suport. Keith își privi picioarele; chiar și el se cutremură la vederea lor. Aici mă dezintegrez. Nu pot să mai suport. Și cine-mi face toate astea mie, hă? Cine?

Ei bine, ne pare rău, Keith, desigur, dar din păcate așa *a fost* să fii. N-avem nimic cu tine personal, te rog să înțelegi – totul este doar pentru a servi scopurilor acestei ficțiuni. De fapt pentru tine lucrurile or să se înrăutățească și mai mult, cu mult mai mult, ceva mai încolo, atât de oribil de mult, încât o să-ți dorești să te reîntorci la institut, sau chiar în Parky Street, Wimbledon, la familia aia de care ți-e atât de silă. Lucrurile au ajuns deja mult prea departe ca să mai putem interveni în favoarea ta. Suportă. Până la urmă o să ieși bine din povestea asta. Acum du-te și te întinde pe priciul tău.

Keith stătea întins pe prici – întins ca untul moale pe pâinea prăjită caldă, trupul lui prelingându-sc recunoscător în faldurile cearșafurilor și cuverturii. Se adună mai aproape de perete când auzi voci femeiești afară. Lângă cutia de tutun de pe noptieră se găsea un plic boțit.

Conținea un mesaj îngrijorat din partea Comisiei pentru Studii Avansate în Domeniul Dietelor. Whitehcad scoase mesajul și în locul lui puse în plic scrisorica de amor.

— Ah, futu-i, zise, tăind *Kenneth Whitehead* și scriind în loc *Lucy (Littlejohn)*.

▫ 46. ▫
Geamuri mate ▫

Căscând ochii în jurul său, Giles constată că se afla în propriul său dormitor. Lucru care păru să-i facă oarece plăcere. Se îndreptă agale spre frigider. Începu să fredoneze. Scoase din congelator un pahar înalt cu gin și Confortul Sudului, o băutură pe care n-o mai experimentase până acum și nici nu auzise de ea vreodată. Începu chiar să fluiere. Din ungherele camerei se apropiau de el umbre.

Sorbi și ridică paharul spre lumină, ca să-l examineze.

— Hei, chestia asta... Sorbi, ridică paharul. Chestia asta... nu e rea. Sorbi.

Ajuns în mijlocul camerei, își aminti de scrisoarea zilnică pe care trebuia s-o scrie doamnei Coldstream. Se opri, genunchii începură să-i tremure. O expresie de uimire delirantă i se așternu pe chip.

Ce-ar fi vrut ea să-i scrie, ce s-ar fi putut întâmpla astăzi, cum ar mai putea lucrurile să se schimbe, cum le-ai mai putea înnoi în vreun fel, ce-ar mai fi avut el să-i spună?

— Dragă mamă, spuse Giles. Era să cad pe scări când am plecat. Bine că n-am fâcut-o! Dragă mamă, Luigi nu prea știa care era drumul de întoarcere, așa că a trebuit să-l întrebăm pe-un tip de pe stradă. Noroc că *ăsta* știa! Dragă mamă, toți erau treji când am ajuns înapoi. Era și timpul! Dragă mamă, mă îmbăt în fiecare zi. De ce? Dragă mamă, aici mă curăț repede. Dragi dinți, frezez coroana gingiei.

Giles se așeză la birou. Cu mișcări apatice, își aranja în față borcanul cu creioane 15B, topul de hârtie de scris format A4, paharul nerăbdător. Cincisprezece minute mai

târziu, își încheiase misiva plină de farmece tipic filiale, precum morocăneală, torpoare, lipsă totală de înțelegere sau compasiune, afecțiune pur și simplu sarcastică, fals amuzament exploziv și autocompătimire stupidă – răspândite pe unsprezece pagini delicate, cu un scris lăbărțat, ca și când un uriaș ar fi desenat literele. Giles se chinui să bage teancul gros într-un plic, foarte încântat de munca lui. Afară, după-amiaza se retrăgea peste dealuri, făcând ca lumina să scapere în geamurile mate ale unui depozit parcă scufundat sub apa râului sau ale unei ferme îndepărtate.

Căscând ochii în jurul său, Giles constată că se afla în propria lui baie. Lucru care păru să-i displacă oarecum. Se simțea intimidat de porțelanul alb și oțelul dur. Privi somnoros în oglindă. Nu observă că pe sticlă era scris ceva cu pastă de ras. „Vindecă-mă, vindecă-mă", șopti el. Apoi observă. Scria *Johnny.* Și apoi văzu obiectul pe masa de lângă chiuvetă, mulajul gurii sale făcut țăndări, mânjit de mucii, saliva și sângele cine știe cui. Giles se prăvăli într-o parte, fără cunoștință, pe covorul adânc.

▫ 47. ▫
Oareșcum permanent ▫

— Presupun că te poți obișnui cu orice cu timpul, zise Lucy, lăsându-se să cadă pe pajiște asemenea unui veșmânt de mătase. Dar aș prefera să încep să mă simt ceva mai bine.

— Și eu, zise Diana. Mă simt ca un rahat drogat în ploaie.

— Ah, ce bluză teribil de drăguță ai, Lucy, observă Celia. E cumva mătase Thai?

— Mh. Am cumpărat-o de la La Soeur.

— Isuse, făcu Diana. Cum de-ai reușit?

— Preacurvind.

— Preacurvind, o îngână Roxeanne. Și eu am preacurvit pe Corso. Luat la cioc. Gagiii rămâneau absolut bujbe pentru că nu voiam bani gheață.

— Și de ce nu voiai? întrebă Lucy.

— Chiar nu duceam lipsă.

— Ce fel de tipi? întrebă Celia.

— Tipi, pur și simplu. Cred că ținea de-un proiect de-al lui Marvell.

— Drăguț, făcu Diana. Și de ce-o făceai?

— Pentru distracție.

Celia se încruntă.

— Cred că mi-ar fi îngrozitor de dificil să fac ceva cu cineva pentru care nu simt ceva acolo. Își descreți fruntea. Știți, nu cred că m-am culcat cu cineva pe care nu l-am plăcut cât de cât, minți ea.

— Nici eu, minți Diana.

— Ei bine, în activitatea pe care-o prestez eu, e necesar să fac asta, zise Lucy. Ți-o cer tipii pe care nu-i placi. *Distracție*? Ba coșmar, credeți-mă. Uneori stau întinsă pe spate, număr modelele de pe tapet, mă gândesc la... plăcinte cu carne de porc sau mai știu eu ce și pe mine se zvârcolește un chinezoi, parcă-i o omidă și știu, știu: ăsta-i iadul. Asta-i iadul. Îți vine să crezi că nu te-ar deranja atât de mult dacă părul lui ar fi altfel, dacă ochii i-ar fi de altă culoare, dacă degetele de la picioare i-ar fi altfel. Și totuși te deranjează. Chestia e că am o inimă de aur, asta e, fir-ar ea de treabă. Oricum, tot e mai bine decât să fii dactilografă.

— Corect. Eu una nu cred că-i mare diferență, zise Diana. Să zicem că un tip te invită în oraș pentru o cină de

patruzeci de lire și ce mai urmează. Vreau să zic, chiar că te-ai simți ca o curvă dacă n-ai accepta. Mi se pare normal. Majorității oamenilor le e silă de ceea ce fac. Și trăiesc toată viața cu sila asta. Mi se pare normal să bagi bani în ceea ce-ți place să faci, chiar dacă la urmă te trezești futut nasol. Și cu toate chestiile astea protobiotice... nu se poate întâmpla nimica foarte nasol.

— Nimica foarte nasol, pufni Lucy. Ajungi să-ți dorești puțin mai mult decât nimica foarte nasol.

— Ceea ce nu-i chiar atât de greu, zise Celia blând. Eu una am făcut-o – într-o vreme în care nu credeam c-o să mai pot vreodată. Încă mai poți s-o faci.

— Nimeni dintre cei pe care-i cunosc n-o mai poate face, zise Lucy. Iar eu a naibii să fiu dacă mai pot.

Astea da, conversații.

— Nici eu, zise Diana. Ah, de le-ar apuca și pe femei plictisul sexual. Dar, din cât se pare, pe ele nu le apucă așa cum îi apucă pe bărbați. Și nu poți sta cu cineva care nu te dorește.

— Care nu ce? întrebă Roxeanne absorbită, ridicându-și mâinile cu palmele în sus, într-un gest ca de rugă, pentru a-și încorda mușchii pieptului. Acuma ai să-mi zici că femeile sunt fundamental monogame.

— Ei bine, eu sunt, zise Celia. Acum.

— Să am pardon, Celia, spuse Roxeanne, dar cred că tu ești aia care-ai dat de belea. Afacerea asta cu măritișul – vreau să zic, gândește-te la copii, gândește-te la...

— Eu nu la asta mă refeream. Cred că mă refeream la faptul de a avea ceva serios și, mă rog, oarecum permanent.

— Cred că și eu tot la asta mă refeream, zise Lucy.

Diana privi în josul pajiștii. O undă de regret îi dădu târcoale, dar se scutură de ea cu o mișcare a umerilor. Când își întoarse din nou privirile spre prietenele ei, o văzu pe Lucy zâmbindu-i. Diana zâmbi și ea.

— Futut-am mici, fredona Lucy Littlejohn închizând ușa toaletei după ea, futut-am mari.

Futut-am slabi, futut-am tari! Futut-am...

Perspicace, Whitehead se poziționase pe prima treaptă a scărilor din hol; o mână i se încleștase pe balustradă, iar cealaltă ținea un plic boțit.

— Salutare, Keith. Ce faci?

— Lucy, ți-am scris o scrisoare, zise Keith.

— I-auzi, zise Lucy.

— Te-aș ruga s-o citești.

— O. K.

Micul Keith o privi în timp ce ea citi scrisoarea. Lucy o parcurse repede, lăsând să-i scape un fornăit de râs, pe care încercase fără succes să și-l înăbușe. Apoi expresia ei deveni gravă; citi scrisoarea încă o dată, cu mai multă atenție.

— Ei? făcu Keith.

Lucy se apropie de el. Îi luă una din mâinile boante într-ale sale.

— Nu? Nu vrei? întrebă el cu voce plată.

Ea clătină din cap.

— Cinstit, zic eu. Dar de ce nu, apropo, așa, din curiozitate? Nu-s destui bani, sau eu sunt pricina?

Lucy se aplecă în față.

— Nimeni altcineva nu știe, șopti ea. Heroina. De-un an. Sunt pe ducă.

— Dar tu... Nu se... Keith se holbă la brațul ei gol.

— Nu, dar fundu' meu e ca un șvaițer.

Keith fu cuprins de o imensă gratitudine.

— De ce? Nu poți să te oprești acum?

— Nț. Așa că, mă-nțelegi, îți cam taie cheful de sex. Te lasă baltă. Asta-i una din părțile bune.

— Ah, futu-i, zise Keith. Oricum, nici scula mea nu mai e bună de nimic.

Izbucniră amândoi în râs.

— Mă-nțelegi, care va să zică, spuse Lucy. Toată chestia asta... zise, făcând un gest vag, e prea mult pentru mine. Uită-te la noi acum. Poți să-ți închipui că vom ajunge bătrâni?

Keith păru să stea puțin pe gânduri.

— Cu nici un chip, zise.

— Așa e, cu nici un chip, zise Lucy.

▫ 48. ▫
Zilele astea ▫

Când ajunse la capătul aleii, Diana se răsuci ca să se asigure că Andy venea după ea. Auzi cum e trântită ușa de la intrare și Andy apăru cu pas mărunt. Diana privi dincolo de el, spre Appleseed Rectory. Textura fără viață a zidurilor tencuite ieșea și mai mult în evidență în după-amiaza de vară amenințată de furtună.

— În regulă, în regulă, zise el.

În ultimele săptămâni, Andy și Diana își petrecuseră atât de puțin timp împreună, numai ei doi și treji în același interval de timp, încât se simțeau ușor derutați acum, străbătând agale macadamul fierbinte al străzii principale a satului. Diana mergea cu capul plecat și brațele încrucișate la piept. Andy își simțea mintea apăsător de clară. Badmingtonul evaporase cocteilurile cu șampanie, iar

hașișul pe care-I fumase continuu avusese în zilele din urmă aproape același efect ca și oxigenul asupra sistemului său extenuat. Minutele treceau. Ca să stăvilească ori cel puțin să amâne chestiile plicticoase pe care bănuia că avea să i le spună Diana, Andy zise:

— Americanii ăia mă calcă rău pe bătătură. Pe unul tot am să-l pocnesc dacă-mi pică la mână.

Adică pocnit sănătos, ca la carte, fără glumă.

— Așa cum ai futut-o sănătos pe Roxeanne?

Chestia asta l-a luat pe Andy pe nepregătite. Uitase că Diana aflase povestea. Preferă să ignore remarca.

— Mai ales pe bulangiul ăla înalt, ăla cu nume ca dracu', Rap. Daaa. Auzi, pun pariu că ei ți-au trimis biletul ăla, ăla de pe pat. Nu crezi? Dacă aș avea cum s-o dovedesc, zău că m-aș putea duce la poliție. Tu ce crezi?

Andy boxă fără entuziasm cu umbra sa. Diana continua să meargă.

— La naiba, Diana, *ziceai* că vrei să vorbim.

— Scuză-mă, Andy, așteaptă-mă un minut. Vin repede.

Mormăind pentru sine, Andy rămase afară, în fața mini-marketului. El nu mai avea voie să intre în incinta magazinului de când cu incidentul petrecut cu două luni în urmă, când se prăbușise beat peste o piramidă promoțională de vreo șase picioare înălțime, construită din conserve de mâncare de fasole, după care îl fugărise prin tot magazinul și-l plesnise pe directorul adjunct, o persoană ceva mai în vârstă, pentru că... pentru că... Andy nu-și mai amintea din ce pricină. Cercetă strada să vadă de n-o veni vreun terchea-berchea al satului – în special Godfrey de Taunton, vagabondul ăla fără picioare care-și câștigase de curând oprobriul celor de la Appleseed (și o scatoalcă pe cinste de la Adorno) pentru faptul că fusese găsit dormind în depozitul lor de cărbuni.

— De Taunton, murmură Andy, ai face bine să nu te arăți în această după-amiază. Privi în partea cealaltă, făcându-și mâna streașină la ochi. Asta-i tot, mai zise.

Diana ieși din mini-market. Andy observă cu un plictis sporit că avea același aer abătut și preocupat. Porniră înapoi spre casă. Cu mersul târșâit, încordat, tărăgănat, apăsat, al celor care sunt pe cale să spună ceva. Andy ar fi vrut să fugă, să facă roata, să sară în sus, să meargă la crâșmă, să zbiere.

— Puiule, putem să ne așezăm aici nițeluș? întrebă Diana, întorcându-și capul spre o bancă de lemn retrasă câțiva metri de la drum și acoperită pe jumătate de frunzele unui ulm muribund, crescut pe răzorul de pământ afânat de la marginea drumului. Abia acum observară că banca era împodobită cu graffitiuri amoroase ale tinerilor din sat... *Billy o fte pe Jane, Susan o fe pe Emily, Tom o fute pe Cynthia, Chris F Peter.* Andy oftă dezgustat când deslușì o declarație scrijelită și tocită: *Peter o iu pe Anne.*

— Te-ntoarce în timp, nu-i așa? întrebă Diana.

— Ce? Mă întoarce în ce? Nu mă-ntoarce în nimic.

— Nu știu. Isuse, la vremea când scrijeleai chestii din astea pe bănci.

Andy ridică din umeri.

— N-am scrijelit niciodată.

— Atunci, la vremea când îți trecea prin minte să te gândești și la chestii din astea. Când aveai timp să-ți dea prin minte.

Andy ridică din umeri. Își scoase briceagul mare, cu multe accesorii, și începu să cioplească absent la *Peter o iu pe Anne.*

— N-am avut niciodată timp. Am impresia că întotdeauna am fost cum sunt acum, întotdeauna am trăit

așa cum trăiesc acum. Așa-mi pare, cel puțin.

— Nu mai ții la mine, nu-i așa, puiule?

Andy rămase cu spatele la ea. La început îi plăcuse când ea îi spunea „puiule”. Dar, zilele astea, îl făcea să se înfioare, parcă-l cuprindea frica. Ezită, apoi adoptă o atitudine nepăsătoare. Își înfipse cuțitul mai adânc.

— Puțin. Nu prea mult. Nu știu. Tu ce simți pentru mine?

— Nu știu. Ceva. Sau altceva. N-am stat cu nimeni atât de mult cât am stat cu tine.

— Nici eu.

— Vrei să dai totul uitării?

Andy ridică din umeri.

— Cum vrei tu.

— Nu, *nu* e cum vreau eu.

Andy ridică din umeri.

— Nu mă deranjează să continuăm. Să vedem cum merge mai departe.

— Cristoase, nu există și ceva mai mult decât atât? Ce-o să se întâmple cu noi toți?

— Mergi înainte, pur și simplu, zise Andy, nevenindu-i să creadă ce baftă avea. N-o văzuse niciodată pe Diana atât de abătută și neagresivă, atât de nesigură.

— Quentin și Celia au mai mult.

— Mda, mă rog – hei, dă-mi o, o... își pocni degetetele nevenindu-i în minte, căcat, o *țigară*.

Isuse. Quentin și Celia – chestia aici e că mergi înainte, până când ajungi prea șucărit să mai schimbi ceva. Și nu mai suporți să fii singur. Și tristețea străzii și memoria falsă devin din ce în ce mai urâte. Când se-ntâmplă asta, rămâi naibii cu ăla cu care se-ntâmplă să fii în acel moment. Nu prea cred că are importanță cu cine ești.

— Nu mă mai fuți. Nici măcar nu mă mai *lovești.*

Andy se apăsă și mai tare în briceag.

— Mda, cam asta am vrut să zic cu șucăritul. Te șucărești pe pizde.

— E pizda *mea.*

— N-am nimic cu tine, Diana. Tot pizdă e. Nu-mi mai prea arde să regulez pe nimeni zilele astea. Am isprăvit cu chestia asta. Scoase cu lama ultima așchie și se îndreptă de spate. Poate că vom rămâne împreună până la capăt. Lucrurile au cam început s-o ia mai domol pentru mine. Nu mai am mult de mers.

— Eu vreau mai mult.

— Mai mult futai?

— Nu. Doar mai mult. Nu cu mult mai mult, dar mai mult.

Andy ridică din umeri.

Diana aruncă țigara. Deși plângea puțin, vocea îi era fermă. Se uită la graffitiurile șterse de vreme.

— Nu crezi că am făcut o greșeală cândva de mult, de-am sfârșit așa? Ceva undeva n-a mers cum trebuie și de aceea suntem atât de morți acum... Puiule?

Andy tresări.

— Nu ne putem întoarce înapoi?

— Întoarce înapoi? Aa, înapoi acasă. Cum să nu. Corect.

▫ 49. ▫
Al dracu' loc ▫

Andy se întoarse chiar la timp să întrerupă o discuție despre bisexualitate. Marvell tocmai îl întrebase pe Whitehead ce înclinații avea, dar bineînțeles că micul Keith și-a ținut gura când – a văzut pe Andy apărând țanțoș pe pajiște.

— Chestia asta cu efeminarea, moda unisex și-alte tâmpenii d-astea, zise Andy, avortoni, fumate. Astea se făceau când eram eu puști. O cacealma pusă la cale de poponari. O adevărată belea, ce mai.

Marvell hohoti homeric.

— Chiar ai... Chiar ai declara cu mâna pe inimă că ești „heterosexual”?

— Există două tipuri de bisexuali, interveni Quentin. Homosexualii și heterosexualii urâți.

— Ei bine, al dracului să fiu de nu-s heterosexual, zise Andy.

— Andy, spunând asta, cred că-ți dai seama că-ți limitezi relațiile doar la jumătate din rasa umană?

— Fumate, fumate. Așa vorbeau hippioții, băiete.

— Chiar *vrei* să te limitezi în felul ăsta?

— Da, răspunse Andy.

— Nu-ți amintești ce spuneai de Conceptualiști? Gândește-te la asta, Andy. Ești și tu de părere, nu-i așa, că sexul nu mai are nimic erotic. Că e carnal – conceptualizat – și are de-a face doar cu geometriile și senzațiile?

— ...Da.

— Și că Celălalt sex are de-a face cu opțiunea, nu cu nevoia?

— ...Da.

— Și că perversiunea este justificată – nu, impusă – de un mediu creat acum în totalitate de om, complet lipsit de elementul biologic?

— ...Da.

— Atunci de ce, întrebă Marvell drept concluzie, de ce să te negi pe tine, izolându-te într-un bloc raționalist care preferă un singur sex?

— Pen' că nu-mi plac poponarii, asta-i tot, zise Andy, cufundat în gânduri.

Marvell suflă sângele dintr-o nară în iarbă, își șterse nasul cu dosul mâinii și hohoti beat.

— Ai auzit de Barul Trupului, din Santa Barbara? Nu? Al dracu' loc, să mor eu. Chelnerii și chelneriţele sunt despuiați, se-nțelege – și-n loc de remiză ești regulat. Dar chestia tare e alta – poți să primești în băutură *cuburi de fofoloancă*. Vorbesc serios. Nu numai cu aromă de fofoloancă. Ci chiar zeamă curată. Au... da, au sifon de țâțe, cocteiluri de sulă, înghețată de vagin... Da-da, și o înghețată cu gust de cur. Al dracu' loc.

Marvell suflă sângele dintr-o nară în iarbă, își șterse nasul cu dosul mâinii. Hohoti beat.

— Dos, nu cur, zise Andy, rostogolindu-se pe burtă. Dos.

Astea da, conversații.

Marvell se opri clătinându-se în pragul bucătăriei.

— O. K., spuse, închizând cu zgomot ușa în urma lui și alăturându-i-se lui Skip la mașina de gătit.

Îi dădu lui Skip ceva mic. La picioarele lor, Mandarin torcea fornăit, luptându-se cu un ditamai castronul plin de Kat.

— Perfect, zise Marvell. Aruncă-i-o în mâncarea aia nenorocită. Dă-i-o dracului pe toată.

Skip se lăsă pe vine, chicotind.

— O mănâncă?

— O... Da, zise Skip.

— Fir-ar ele ale dracului de pisici. Că le pocnești de se cacă pe ele, că le dai de mâncare, ele tot ca la Dumnezeu se uită la tine. În regulă?

— În regulă.

— Bun. Haide. Vino să urmărim forșpanul.

— Al cui era motanul, Mar? Știi cumva?

— Lasă ușa deschisă. Ca să poată ieși. Cred că al Celiei. Da... cred că era al Celiei.

50.
Celia

Când Celia Evanston avea șaptesprezece ani, mama ei vitregă, lady Aramintha Leitch, și-a tras fata vitregă într-un alcov cu fresce din apartamentul ei de la Roma și i-a oferit un Jaguar nou, un apartament pe Cheyne Walk, în Chelsea, și 10.000 de lire sterline pe an, cu condiția ca Celia să nu se dea la instructorul de schi nautic pe care lady Leitch tocmai îl vrăjea pe terasa însorită din curtea interioară. Cu fața plină de coșuri, Celia și-a mijit ochii la fața hiperbronzată a mamei ei vitrege, vârându-și ambele mâini în buzunarele blugilor.

— Ce te face să crezi că-l vreau?

— Iubito, problema e că Giovanni și cu mine vrem să fim singuri, numai noi doi.

— Ce te face să crezi că mă vrea?

— Dumnezeu știe, dar chiar cred asta.

Lady Leitch și-a vârât o țigară sub buza superioară; țigara a săltat când lady Leitch a întrebat-o pe Celia de ce

nu făcea ceva cu pielea aia a ei, cu ținuta ei, dar mai ales cu părul ei.

— Și de ce ești atât de grasă?

— Mănânc mult. Și ce-ți mai faci griji în privința lui Giovanni, dacă sunt atât de hidoasă?

— Ai șaptesprezece ani. Chestia nu e că vrea, ci că știe că poate.

— Și ce, cu tine nu poate?

— Uite ce-i, șterge-o. Valea. Valea. Valea.

Timp de doi ani, Celia și-a împărțit norocul cu tineretul decadent londonez, a dat petreceri pentru rahați în pantaloni largi de satin, prinși sub genunchi, și pentru știoarfe în camizole fosforescente, a mâncat la Tastes și la Casa Ari, alături de puțoi cu părul dat cu talc și târfe în costume în dungi la trei piese, s-a dus la discotecile Serena's și Poor, la brațul unor ticăloși în cizme cu tocul înalt și al unor boarfe îmbrăcate în combinezoane din material brodat, strânse pe trup. Se trezea la unsprezece, exhuma indiferent ce pește ori lipitoare se găsea în patul ei, se îmbrăca, atentă la ce punea pe ea, ca orice persoană care nu e chiar frumușică, bea multe Bloody Mary cu coafezi grași și negustori de antichități – lichele patentate – într-un restaurant slab luminat din Chelsea – asta pe la doisprezece și jumătate –, pentru masa de prânz se muta apoi în răcoarea serelor din localurile alese în prealabil, în compania unor fotografi mitocani și a unor manechine care nu știau mai mult de o sută de cuvinte, a unor creatori de modă de vârstă mijlocie și idioți și a unor impresari de formații pop agresivi. După-amiezele și le petrecea bătând Fulham Road ca să flirteze cu minori, să se vânture prin magazine de coloniale, să agațe băieți de la școlile publice, abia ajunși la vârsta primului costum de catifea, ori jigodii suburbane cu coafuri bufante, ori poponari încă timizi, în

pantaloni transparenți. Cina în parc ori lângă râu, laolaltă cu aceeași adunătură de escroci, descreierați și curve, înainte de-a se scufunda în opulența apăsătoare, izolată ca o criptă de lumea de-afară, a unui club de noapte, unde străini josnici schimbă fotomodele vechi pe altele noi și unde prostituate șmechere au grijă să mențină câțiva centimetri între capacele de la closet și trupurile lor. Cocainã până la trei, ceva sex până la patru.

Cât de străine erau toate astea de natura ei docilă și ușor de șocat, Celia a constatat abia după ce Quentin a intrat în viața ei. Nu avea alt atu în afară de banii ei și existența de până atunci începuse și fusese întreținută de bani, se definea și se identifica prin bani, era, la urma urmei, o mostră de ce anume puteau face banii.

Celia n-a știut că mama ei vitregă se afla în oraș decât atunci când lady Leitch i-a telefonat din Connaught. Aramintha venise cu avionul de la Roma, ca să-și finalizeze divorțul, după ce, cu o lună înainte, îl surprinsese pe Giovanni în pat cu portarul și răsucise un ciot de sticlă de Fanta în mutra lui uimită. Acum călătorea sub numele de lady Aramintha Gormez.

— Draga mea, vino la prânz, acestea au fost primele cuvinte ale lui lady Gormez, ca și când Celia cinase cu ea cu o seară înainte.

Celia a acceptat invitația și a pus telefonul la loc pe noptieră. S-a uitat lung la hainele ce umpleau până la refuz dulapul cât peretele, aflat în partea cealaltă a camerei, întrebându-se ce să îmbrace și dacă mama ei vitregă se schimbase mult în acești doi ani.

— Nu mă mai întorc niciodată la Roma. Iar Barcelona să mă pupe-n... a zis lady Gormez, referindu-se la mansarda ei din orașul catalan. Pur și simplu nu-i mai suport pe spanioloii ăia care umblă beți turtă toată ziua. Franz și cu

mine ne-am gândit să mergem mai degrabă în Elveția. Trebuie să-ți spun, draga mea, a zis lady Gormez adresându-se feliilor de grapefruit din farfurie, că te-ai schimbat enorm în bine. Și-a ridicat privirile spre Celia. Nu mai ești atât de grasă pe cât erai... Pielea ți-e mai curată, iar părul ți-e foarte, foarte strălucitor, zău așa. Semn că-ți priește viața la Londra.

Celia și-a ferit privirile. În sinea ei și-a spus că probabil nu mai voia s-o mai vadă niciodată pe mama ei vitregă.

Și-acum, o privire evazivă în viața sexuală a Celiei.

Cu o zi înainte de a-l întâlni pe Quentin, Celia a improvizat o mică *soiree* în apartamentul ei din Cheyne Walk: două actrițe (prietene bune de-ale ei), un atrăgător decorator de interioare și chitaristul bas al unei formații pop în declin răsunător, un individ grobian și viclean. La un moment dat, Celia s-a ridicat cu opinteli de pe perne, a refuzat o marijuana oferită de decoratorul de interioare, l-a apucat de mână pe chitaristul bas și a spus:

— Vrei să vii puțin în camera mea?

Jeff se ridică și o urmează cu mers împiedicat.

Este limpede că Celia nu are nimic pe sub cămașa aia largă a ei, așa că bătrânu' Jeff o răstoarnă pur și simplu pe pat, ridicând pânza cu propriul trup. Buzele li se împreună îmbăloșate. Apoi, cu coatele puternic îndoite, Celia împinge capul lui Jeff în jos, peste sânii ei, peste pântece, până când i-ajunge între coapse. Acolo îi place ei cel mai mult să fie capul lui.

Trec două minute.

Jos, decoratorul de interioare tresare ca un cotoi care aude un mieunat undeva în noapte.

Jeff se prăvălește în jos pe scări, frecându-se la gură cu mâneca jachetei de blugi.

— Cristoase, omule, ce naiba *fac*? Se oprește în mijlocul camerei și-și cuprinde fața în palme.

De ce m-ai lăsat s-o *fac,* măi omule, să i-o ling unei tipe ca asta? înseamnă că mi-e capul... mi-e capul *afumat* rău de tot.

— Valeu, da' ce s-a-ntâmplat, măi? a întrebat o actriță.

— Ah, draci, nu știu. Dați-mi ceva.

O actriță ridică un pahar cu coniac.

— Isuse. Hai s-o ștergem de-aici.

— Putem merge la mine, zice o actriță.

— Perfect, zice decoratorul de interioare.

Rigidă, cu picioarele crăcănate, cu Mandarin adulmecându-i coapsele, Celia aude ușa închizându-se cu o bufnitură.

— Te risipești prea mult, iubi, a zis tatăl ei vitreg după ce, a doua zi dimineața, ea i-a oferit o versiune cenzurată pe ici, pe colo a incidentului.

El era în drum spre o amantă cu toane, care locuia pe Embankment, și trecuse pe la Celia să bea o tequila și să fie compătimit.

— Poate că n-ar trebui să te risipești atâta. Doar o sugestie.

— Ce vrei să spui?

— Păi, dacă dăruiești fiecăruia câte o parte din tine, te-ai putea trezi într-o bună zi că n-a mai rămas prea mult. Înțelegi?

— Înseamnă că tu te-ai consumat de tot de multă vreme, a zis Celia.

El a izbucnit într-un râs plin de amărăciune, mahmur.

— Nu, să nu mă-nțelegi greșit, iubi. Întotdeauna am considerat că, pentru noi ăștia mai trecuți, regulatul e un dar de la Dumnezeu – și un blestem pentru voi, tinereii,

care ați venit cu ideea asta. Absolut minunat! Toată lumea dispusă dintr-o dată s-o facă, fără nici un sentiment al culpabilității! Asta a fost cu adevărat chestia nouă pentru noi, a mai spus el, apucat de o tuse oribilă.

— Da, a zis Celia.

— Ei bine, naturile noastre sexuale erau deja formate, încât în cel mai rău caz ne putea cuprinde plictisul. Cred că din cauza asta vă și lăsăm să vă faceți rău vouă înșivă. Ca să devenim noi liberi. Dar voi, iubi, voi care urlați pentru eliberarea femeilor... Credeați c-o să fiți libere. Dar nu sunteți libere. Și-a luat tabachera. Am șters-o. Mă așteaptă Suki. Transmite-i, te rog, salutările mele cordiale curvei ăleia bătrâne, în caz că vi se mai încrucișează drumurile. Cât mai stă pe-aici? Cu cine umblă acum, cu indonezieni de nouă ani? Pa-pa, iubi. Ai grijă de tine.

Celia n-avusese nici o intenție să și-o tragă cu cineva în acea după-masă, dar, din clipa în care l-a zărit pe Quentin, a știut că trebuie să-l aibă cu orice chip. În timp ce el străbătea Piața Beauchamp cu pas ușor, iar briza îi ciufulea sturlubatică buclele mătăsoase, traficul parcă s-a oprit locului, iar aerul însuși a rămas suspendat pe cer. Dacă era nevoie, și-a spus ea, îi va oferi pur și simplu un cec în alb, ignorând cu totul mult mai subtilele ei măsuri de supremă urgență – o politicoasă ofertă preliminară ce consta dintr-un casetofon ori un halat de mătase, ori un teanc de bancnote de zece lire puse la vedere pe masa din hol.

Ah, să nu fie poponar, s-a rugat ea, punând grămadă cumpărăturile în Jaguar și rezemânduse cu un aer degajat de coapsele argintii ale mașinii.

— Bună, l-a salutat ea, când el a trecut prin dreptul ei. Nu cumva ne-am întâlnit la familia Ormonde?

El s-a oprit și a schițat un zâmbet.

— Am întâlnit multă lume la ei acasă, a zis el, dar îmi vine să cred că tu nu faci parte din gașca aia selectă.

— Vai, vai. Ce păcat, a zis Celia.

— Da. Așa zic și eu.

Ar fi dorit să zboare pur și simplu până în apartamentul ei și să-l posede fără alt preambul.

În loc de asta, s-a lăsat ademenită în cele mai aventuroase și mai senzuale ore din viața ei:

Quentin a invitat-o la o plimbare. S-au preumblat prin Kensington Gardens, de-a lungul Serpentinei, până la Colțul Oratorilor și înapoi prin Hyde Park. Pentru Celia, a fost o după-masă minunată, cu multă cocaină; plutea alături de el, amețită de degajarea sonoră a vocii lui și de frumusețea spectrală a prezenței lui. La ora șase, Quentin a refuzat oferta de a face cunoștință cu Mandarin și cu un Bellini în apartamentul ei din Cheyne Walk, a sărutat-o fugitiv pe frunte și i-a propus să o întâlnească a doua zi pentru un prânz în doi. La Thor's ea a băut zdravăn, ca să-și calmeze excitarea sexuală. Quentin a intuit că nu-i va fi greu să profite de Celia. Zis și făcut. De cum a dat ea gata o a doua sticlă de lichior Green Chartreuse, Quentin a scos-o pe Celia de-acolo și s-a căsătorit cu ea.

— *Da*, a spus Celia.

▫ 51. ▫
A crăpat, pur și simplu ▫

— Uite! strigă ea. Uite-l pe Mandarin, prietenul meu.

Celia se răsuci și zâmbi ochilor verzi ai soțului ei. Cei prezenți o priviră cu ochi tulburi.

— În ce dispoziție bună este! Și-ntr-adevăr, Celia așa părea să fie, într-o dispoziție bună. Mandarin își făcu țopăind apariția din bucătărie. Se roti pe loc. Coada i se

înfoie, trupul i se încorda. Sări stuchind în aer. Trupul i se lipi de podea, parcă era la vânat. Fugi ca apucat în jurul camerei, pe canapele, scaune, pereți. Jucă un dop de șampanie între labe, cât era covorul de lung. Se răsturnă pe spate și atacă leneș aerul. Alergă în cerc să-și prindă coada. Își înfipse și-și curbă ghearele în plintă. Făcu o serie de sărituri mici și molatice. Adulmecă podeaua cu o precauție nefirească. Ochii i se închiseră. Căzu într-o rână în adâncitura ca o poală a unei perne. Se ghemui și...

— S-a ghemuit și apoi ne-am dat brusc seama că murise, explică Roxeanne.

Andy îngenunche lângă trupul lui Mandarin, îi înălță capul ca de cotoiaș – pleoapele încrețite, urechile ca de lupan, lăsate pe spate. Când îi dădu drumul, căpșorul căzu imediat în poziția lui inertă.

— A mierlit-o, zise Marvell.

— Mda.

Andy traversă camera și o strânse pe Celia de umărul tremurător. Quentin, în ale cărui brațe era îngropat capul ei, se uită la prietenul său cu priviri care-i cereau să-și țină gura.

— Era foarte bătrân, spuse el.

— Da.

Andy se întoarse pentru ultima oară la trupul lui Mandarin.

— Mi-a fost drag motanul ăsta, spuse el ezitant. Zău că da.

— A crăpat, pur și simplu, omule, zise Marvell.

— Mda, făcu Andy, inspirând profund. Isuse, ce mai urăsc weekendul ăsta de nimic, nenorocit, căcăcios.

▫ 52. ▫
Urme de lacrimi ▫

— Bună seara, domnule. Cu ce vă pot servi? A fost o zi absolut glorioasă, nu-i așa, domnule?

Andy trânti două bancnote de o liră pe tăblia barului.

— Coniac, spuse. Două duble.

— S-a făcut, domnule. Hine, domnule...? Sau ați dori să încercați Martell-ul?

— Mda.

— Doriți de trei stele, domnule, sau de patru?

— Mi se fâlfâie, zise Andy.

În mai puțin de jumătate de minut, Andy avea în fața lui două pahare de brandy. Goli primul pahar în cel de-al doilea, iar pe al doilea și-l goli în gură. Trânti două bancnote de o liră pe tăblia barului.

— Încă două.

— Cum să nu, domnule.

Barmanul reumplu ambele pahare. Oftând histrionic, Andy turnă un pahar în celălalt.

— Barmanule, zise în timp ce se mută la fereastră cu băutura, ești o adevărată belea.

Andy se simțea rău. Nu din pricina morții lui Mandarin – după părerea lui, nimeni nu prea dăduse doi bani pe cotoiul ăla, iar lui unul nu-i inspirase altceva decât o ușoară iritare. Nu: pricina era memoria falsă. Suferise o criză în acea după-masă, a doua într-o săptămână. Timp de cincisprezece minute, zăcuse pe pat gândindu-se la tatăl său – un bărbat cărunt, care arăta ca un doctor strălucit, cu o atitudine rezervată și eficientă și un zâmbet fermecător de lipsit de apărare –, ca apoi să realizeze că el nu avea tată. Nu avea tată. Dar nu acest fapt în sine îl deprima; nu

ar fi fost în stare să înțeleagă o asemenea pierdere. Memoria venise, ca întotdeauna, fără nebuloasa gradată a închipuirilor, ci cu limpezimea blândă, așezată, tulburătoare, cu care se reîntregește trecutul. Numai că memoria asta era falsă. Nu era a lui. Imaginile alea! Parc-ar fi fost amintiri dislocate din mintea altcuiva, fotografia trecutului unei alte persoane. Tristețea îi invada ființa. Se simțea ca un sold.

— Mă simt ca un sold, murmură Andy. Memorie falsă. Ticăloasa asta de memorie falsă.

— Poftim, domnule? N-am înțeles. Mai doriți o porție, domnule?

Andy își zvâcni o mână în direcția barului.

— Ah, taci din gură, zise. Taci dracului din gură, atâta-ți spun. Ignorând invitația lui Skip de a se alătura celorlalți în living, Andy își făcu o țigară cu marijuana dintr-o bancnotă de zece lire, răsucind-o pe masa din bucătărie, și ieși să o fumeze în grădină; arma cu aer comprimat, pe care-o luase cu sine, i se legăna ușor pe lângă trup. Se așeză pe răzorul de sub copaci. Era seară și porumbeii maiestuoși umpleau văzduhul murmurător.

Cu țigara aprinsă, Andy se întinse pe spate și se gândi la o vacanță pe care-o avusese cu câțiva ani în urmă, când se dusese în Italia cu o rablă de Land-Rover. La acea vreme, era îndrăgostit fără speranță de o prietenă a surorii sale, o evreică micuță, suplă, pe nume Anna, pe care o întâlnise de două ori și o sărutase numai o dată. Îi scrisese în fiecare zi cu disperare tinerească, lansându-se în promisiuni din ce în ce mai extravagante, până când...

Andy deschise ochii. Copacii vuiră dintr-o dată de glasuri de păsări.

— Cât timp...?

Andy se ridică în capul oaselor. Nu avusese niciodată o soră și nu se dusese niciodată în Italia și nu fusese niciodată îndrăgostit de-o evreică pe nume Anna. Din nou memoria falsă, își apăsă mâinile de tâmple și răsuflă cu putere.

— Din nou memorie falsă, zise. Împuțita asta de memorie falsă... Oh, futu-i mama *mă-sii.*

— Andy? Sunt eu.

Andy deschise ochii. Giles rămase nedecis în picioare lângă el.

— Ah, salutare, puștiule, zise Andy.

— Și tu ai plâns, zise Giles, observând urmele proaspete de lacrimi de pe obrajii lui Andy.

— ...Da.

— Din ce pricină, de fapt?

— Memorie falsă.

— Aha. Eu n-am așa ceva. Pe mine mă apucă tristețea străzii. Chiar și când nu-s lângă nici o stradă. De ce oare?

— Te apucă, pur și simplu, din când în când.

— Hm. Ciudată chestia asta cu drogurile, nu crezi? zise Giles. Am auzit de nu știu câte ori că ți-ar paradi creierul, ceva de genul ăsta. Dar nici pomeneală. Te-apucă doar tristețea. Tristețea.

Giles se smiorcăi. Marvell m-a trimis după tine. Zice să mergem să ne mai dea. Ce zici?

— Drogurile m-au băgat în asta, drogurile să mă scoată, bolborosi Andy.

— Apropo, Andy, îl cheamă pe vreunul din tipii ăia americani „Johnny”?

Andy clătină din cap.

— Așa mi-am *zis* și eu. Andy, de fapt, cam ce faci tu aici? întrebă Giles, uitându-se la porumbeii albi cocoțați pe

crengile de deasupra lor. Omori păsări?

— Nu. Eu... Ele nu...

— Pot să-ncerc și eu?

Andy făcu un gest apatic către pușcă.

— ...Ce-am... trebuie doar... n-o să... trage... și o sa...

Un bufnet comprimat făcu să explodeze copacul și baldachinul cutremurat alungă păsările spre cer. Un porumbel alb se legănă și căzu spre pământ, rotindu-se ca o spirală de foc de artificii.

Andy își ridică ochii holbați spre frunzele înspăimântătoare.

— Giles! Cretin nenorocit! E un *porumbel,* e un *porumbel!*

Giles se îndepărtă cu spatele de pasărea rănită.

— *Omoară-l, Andy,* scheună el. *Omoară-l.*

▫ 53. ▫
Transferul lombar ▫

Înăuntru, la Appleseed Rectory, s-a aprins prima lumină. Din diversele lor cotloane, se urneau cu toții, tăcuți și hotărâți, spre camera principală. O dată cu trecerea zilei și apropierea serii, starea de rău și anxietățile lor păreau neutralizate momentan, diluate în aerul schimbător. În curând ferestrele aveau să se întunece și nimic altceva nu mai rămânea, decât Appleseed Rectory și ei înșiși.

— Sistemul nervos central este o scară codificată a timpului, începu Marvell, și fiecare intersectare de neuroni și fiecare nivel al coloanei vertebrale marchează o unitate a timpului neuronic. Cu cât cobori mai jos în sistemul nervos central – prin cerebel, bulbul rahidian, în coloana vertebrală –, activitatea genelor sporește și se concentrează, iar voi coborâți în galeria neuronică a

propriului vostru trecut, ca și când prin fața ochilor voștri s-ar perinda o serie de fotograme ale personalității voastre metabiologice. Pe măsură ce drogul pătrunde în coridorul amniotic, va începe să vă împingă îndărăt prin timpul spinal și arhepsihic, reactivând pe ecranul minții voastre peisajele schimbătoare ale trecutului vostru subconștient, fiecare reflectând propriul său teren emoțional distinct. Mecanismele declanșatoare aflate în citoplasmă voastră se vor activa și voi veți trece într-o zonă cu totul nouă a psihicului vostru neuronic. Acesta este adevăratul vostru eu. Aceasta este memoria biologică totală. Acesta este transferul lombar. Veniți aici pe rând, vă rog.

Da, era ora șapte și un giulgiu de tunet atârna peste grădina de trandafiri de la Rectory. Văzduhul, agitat înainte, devenise atât de apăsător și de compact, încât se scurgea ca o apă grea peste acoperiș. Întunericul plutea în depărtare, iar amurgul se abătea asemenea unei lanterne negre peste dealuri, spre ei.

Dar fie-vă milă de cei născuți morți. Acum, înainte să înceapă totul. Nu aveau de unde să știe ce era în urma lor, nici ce avea să vină. Trecutul? Nu aveau așa ceva. Asemenea unor copii după o călătorie lungă de-o zi, viețile lor se orânduiau într-o cârpăceală de dimineți dispărute, dupa-amieze pierdute și zile de ieri probabile.

▫ 54. ▫
Prea bună să fie irosită ▫

— Keith! strigă Andy, în timp ce împingea în mijlocul camerei masa cu rotile pe care se găsea aparatul video. Apleacă-te și înfige capătul acela aici dedesubt. Băi cretinule, nu capătul ăla!

Isuse. Cât a zis Marvell că o să dureze? O oră? Roxeanne, Diana, ia faceți-vă-ncoa' c-un coniac. Simt că mă

ia cu leșin aici.

— Chestia asta ar trebui să fie tare de tot, zise Roxeanne nerăbdătoare. Am luat casetele în New York, exact înainte de-a pleca, încă nu le-am văzut pe toate.

— Nu chiar tari, mormăi Skip. Doar cu porci, căcaturi de-astea.

— E axiomatic faptul că filmele despre sex te obosesc, observă Villiers. Dacă nu sunt sexy, sunt sexy. Ce-i mai plicticos decât atât?

— Sună bine când o zici tu, spuse Marvell.

— N-am văzut niciodată un film despre sex, șopti Giles peste buza paharului.

— Keith! Vrei... Vrei să ieși dracului de-acolo?

Whitehead fusese nevoit să se târască sub raftul cel mai de jos al bibliotecii fixate în perete, ca să pună aparatul în priză. Însă brațele lui erau atât de scurte, încât nu putea ajunge la priză. Andy îl lovi și calcă pe picioare, care-i ieșeau tremurânde de sub raft.

— Dă-mi mie chestia aia. Smulse cablul din mâna lui Keith și îngenunche pe parchet. Sorbi din băutură. Oricum ești prea gras, naiba să te ia.

În sfârșit, Andy introduse caseta în aparat, apăsă butonul de pornire și se așeză, aranjându-și testiculele și privind cu ostilitate în jurul său.

— Perfect. Dacă nu fut nimic în seara asta, cineva o s-o ia pe coajă, zise el. Douăzeci de minute mai târziu, camera sforăia de plictiseală.

Diferite acte abominabile fuseseră înfățișate în diferite moduri. Un vier într-adevăr o posedase pe-o tânără doamnă, și mai fusese o cuplare între un băiețel de doisprezece ani și un reprezentant al tribului maimuțelor. Se consumaseră cantități impresionante de excremente

(„Oh, purgați nenorociți!” strigă Quentin), niște indivizi făcuseră duș cu urină, apoi a fost înfățișat un deces în urma unui act sexual, în care o actriță mai în vârstă s-a asfixiat sugând două falusuri în același timp. Restul a fost un bestiar enervant, cu prim-planuri strigătoare la cer, reprezentând vaginuri mustind lacome, penisuri colosale, dosuri pătrunse.

— Du-te-n mă-ta, Marvell, zise Andy. Du-te-n mă-ta. N-aș trece strada ca să fac toate căcaturile astea, necum să mă uit la ele. Nu știu de ce dracu' mai stau aici. Nu știu ce de dracu' mai stau.

— Ce-ar fi să punem ceva cu adevărat sexy, sugeră Lucy, *Dumbo*, de exemplu.

— De ce, ce s-a-ntâmplat? nu pricepu Skip. Chestiile astea-s foarte bune.

— Schimbă. Nu-mi plac toate... zise Giles, cu voce înfundată. Stătuse cu capul îngropat într-o pernă încă de la primul film, când o actriță își scosese dinții falși ca să-l poată suge mai bine pe un negru paralitic.

Marvell se foi pe locul lui. Părea sincer afectat de răceala reacției celor de la Appleseed.

— Hei, Skip, adu... pune chestia aia pe care ne-a dat-o Archie. Aia nouă. Se răsuci spre Quentin, în timp ce Skip rupea sigiliul casetei. Da, știu. Dar asta e cu totul altceva. A fost compilată de niște specialiști canadieni în probleme de sex. Trebuie să fie ceva cu totul nou.

— Mai poate fi ceva nou pe lumea asta? oftă Quentin, punând picior peste picior și încrucișându-și brațele.

Scena se deschidea cu un salon banal, tipic pentru casele din suburbie. Chiar în fața aparatului de filmat se găsea o sofa joasă. Nici o altă mobilă nu se vedea între sofa și peretele îndepărtat, cenușiu, fără tablouri. Dintr-o parte și din cealaltă a ecranului, au intrat simultan un bărbat și-o

femeie, așezându-se unul lângă altul. Îmbrăcați în cămăși albe și costume negre, croială convențională, plăcuți la înfățișare, dar prin nimic remarcabili. După o pauză de efect, tânărul își puse un braț în jurul umerilor tinerei. Ea se răsuci spre el cu o expresie de rezervă cordială. Se sărutară. Tânărul se dădu mai aproape, ca pentru a consolida relația, dar fata nu reacționa altfel decât prin faptul că nu-l respinse, mâinile ei rămânând cu palmele în sus pe lângă trup. Când, o jumătate de minut mai târziu, el începu să-i sărute gâtul și urechea, ceva licări îndepărtat în ochii ei pe jumătate închiși. El îi cuprinse obrazul opus în palma lui stângă, cu care apoi desenă slalomuri pe umăr în jos, până la nasturele de sus al bluzei ei. Fata îi îndepărtă mâna cu o mișcare a umerilor. Acțiunea se repetă de câteva ori, fata opunându-se tot mai neconvingător. Palma bărbatului coborî liniștită, ca din întâmplare, pe pieptul bluzei. Sărutările lor deveniră din ce în ce mai repezite.

— Ce porcărie. Archie ăla o să...

— Taci dracu', zise Andy, anulându-l pe Marvell cu o mișcare a mâinii. Taci dracu'.

Între timp, cei doi nasturi de sus ai bluzei fetei fuseseră desfăcuți și bărbatul începuse să acorde o atenție studiat evazivă coapselor ei. Lungul lui braț drept era îndoit în jurul gâtului ei, de unde continua să se ocupe de pieptul ei, în vreme ce stângul îi mângâia ca din întâmplare fusta elegantă, neagră tăciune. Fata își îndreptă mâinile spre această nouă amenințare. Un alt nasture sări din butonieră.

— Isuse! șopti Andy. Poartă sutien!

Împotrivirea îndoielnică a fetei era în această fază concentrată exclusiv asupra părții de jos a trupului, abandonând palmei insistente a bărbatului rotunjimile pe sfert despuiate ale sânilor.

Pe măsură ce-și intensifica ritmul sărutărilor, bărbatul se aventură să-și strecoare încheietura de la mâna stângă între genunchii ei. Aceștia rămâneau strânși cu îndărătnicie. Schimbându-și tactica, bărbatul își înălță mâna stângă spre sânii ei, rotindu-și cotul pe pubisul ei. Fusta se ridică preț de câțiva centimetri.

— Ciorapi, se extazie Andy. Să fiu al dracu'.

Fie din pricina întărâtării, fie a agitației, mișcările lor deveniră încordate și agresive. Aplecându-și fața pe sânii ei, bărbatul își puse în mișcare piciorul stâng întins, în încercarea de a-l înfige între picioarele ei. Picioarele ei cedară. Acum bărbatul păru că urcă peste ea, gura și ambele sale mâini reunindu-se pe sânii ei, iar antebrațele și torsul împingând fusta în sus. În timp ce el făcea acestea, fata dădu impresia că s-ar întinde sub el, dar brusc începu să se zvârcolească și să alunece de sub trupul lui. Fusta i se ridică până sus pe coapse, dezvăluind camerei ciorapi, un portjartier alb și niște chiloței roșii, strâmți, pe al căror dâmb încordat se încleștară degetele tânărului.

— ...DAAA! urlă Andy.

Imediat fata sări în picioare, îl plesni cu toată puterea pe bărbat peste față și ieși din cadru.

Imaginea se topi pe o față schimonosită de poftă.

Giles înghețase cu paharul la câțiva centimetri de buzele căscate. Sângele inundase chipul lui Whitehead, alungându-i temporar sclipirea cadaverică. Soții Villiers se țineau strâns în brațe, iar Diana și Lucy se uitau nedumerite la cei din jur.

— Nu l-a... Nu l-a... Andy se chirci în scaun. Nu l-a regulat... nu l-a regulat, cârâi el răgușit.

Numai americanii nu aveau nici o reacție. Depășiți de situație, se consultară între ei; apoi Roxeanne spuse:

— Dacă asta-i... Ascultați... își ridică vocea ca să acopere pălăvrăgeala incoerentă. Ascultați.

Dacă ceva de genul ăsta vă scoală din morți, de ce să nu punem la cale ceva chiar aici.

— ...l-a lovit, doar pen' că el...

— ...aproape c-a reușit. Credeam c-o s-o...

— ...și-a pus-o pe sutienul ăla... ciorapii ăia afurisiți...

Roxeanne privi amenințătoare spre Marvell, care-și desfăcu brațele și zise:

— Quent. Hei, Quent! Ascultă, ăăă, noi... Chestia e că Roxeanne e tare șucărită că nu se întâmplă nimic.

Sprâncenele perfecte ale lui Quentin săriră în sus.

— Ce anume nu se întâmplă?

— Pe-aici nimănui nu-i place să se reguleze? întrebă Roxeanne.

Andy se ridică cu greu în picioare și se uită năuc la vintrele sale.

— Scula mea. Nu-mi vine să cred!

— Hei, Andy, strigă Marvell, de ce nu-ncepi să miști ceva?

— Da, zise Roxeanne, mai ales că ai cu ce.

— Ce? Andy își ridică privirile. Ne, ne, la dracu' cu toate. Mișcați singuri. Porni ca beat spre ușă. Eu mi-o iau la labă. E prea bună să fie irosită. Auuu, șarpele meu, se văicări Andy, împleticindu-se afară din cameră.

— Încep să înțeleg ce se-ntâmplă cu voi, oameni buni, zise Roxeanne. Sunteți atât de futuți, că nici măcar nu puteți... Ce-mi rămâne mie de *făcut*... Oricare dintre voi. Hai să-ncepem. Să trecem la *treabă.*

Se uită la Quentin, la Giles, la Celia, la Diana, la Lucy, din nou la Quentin.

— Oricare dintre voi. Haideți. Să-ncepem dracului cu ceva.

— Cu mine? întrebă Whitehead.

▫ 55. ▫
Nu fi scârbos ▫

Pentru tot restul vieții sale, Keith avea să-și amintească divina comedie a acelei ascensiuni lente, *andante,* spre mansarda de la Rectory. Desigur că o parte a minții sale, plină de anxietate, era concentrată încă pe ceea ce se întâmpla în acel moment. Ieșirea din living, de exemplu – cu ce ușurătate stranie se petrecuse! Roxeanne se răsucise pur și simplu spre el – în acea clipă chiar *zâmbise* – și ieșise calmă pe ușă afară. Tăindu-și drum printr-o pădure de stânjeneală, Whitehead o urmase, *fără să fie însoțit nici de râsete, nici de proteste și fără să fie împiedicat în mod spontan de vreun ocupant al camerei.* În timp ce urca acum pe covorul tot mai ros care acoperea treptele, o altă zonă a minții – cu nimic mai puțin conștientă de sine decât cealaltă – se cutremura de o venerație hilară. Încă un pas. Urmărind picioarele puternice ale lui Roxeanne înălțându-se în fața lui, Keith simțea că, indiferent ce avea să se întâmple, oricât de patetică și de grotescă se va dovedi acea scenă, el tot va fi avut parte de ceva de o valoare durabilă și certă, încă un pas. Viața lui va fi fost schimbată de ceva nu întru totul ridicol, el va fi reușit în sfârșit să cucerească ceea ce nu putea exprima în cuvinte, va fi trecut dincolo de trupul lui mizerabil, va fi atins o piele sănătoasă și bună. Încă un pas. O presimțire neagră i se aprinse ca fulgerul în minte, atunci când trecură prin dreptul camerei scârțâitoare a lui Andy. Încă un pas. În siguranță. Pe ultimele trepte se simți cuprins de un val de recunoștință autentică; voia să se oprească, s-o cuprindă pe Roxeanne în

brațe, s-o sărute îndelung, cu o langoare blândă, și să se întoarcă în tăcere la prietenii săi. Încă un pas.

Dar lucrurile au început să se precipite.

Ea intrat iute cameră, întors, dezbrăcat cămașă, scos blugi, fără chiloți, apucat sân în mână. Pe pat. „Vino”. El dus, îngenuncheat, ea pus gură peste el buze. Ea îmbrâncit el pe pat, încălecat el, țintuit la el umeri cu genunchii, apucat de el ureche, apăsat ureche de pubis. Ea așezat în el poală. Desfăcut la el cămașă, scos la el blugi. El ridicat, scos brusc ghete, ea lins pe el spate, lins la el subsuoară. El întins înapoi, ea încălecat iar el, smucit de el păr, împins peste el față. Ea rotit pe loc, aplecat în față. Apucat în gură la el organe, frecat perineu pe el față, ah, grozav. Ea urinat puțin. Ea coborât pe el trup, lins pe el coapsă. Vârât și răsucit deget tot în el anus. El defecat puțin. Ea înfipt unghie în el picior, mozolit la el penis. El dat cap pe spate în țipăt lung, mut.

Când Andy coborî pe furiș treptele, Quentin apăru din umbrele coridorului. Amândoi se strecurară în bucătărie.

— Una bună?

— Al dracului de mișto, zise Andy, frecându-și palmele. Nici nu știu, zău așa, de ce-și bat oamenii capul cu alte chestii. Nu-mi venea să mai termin.

— Ghici ce se-ntâmplă!

— Ia să ghicesc. Skip o regulează pe doamna Tuckle.

— Eroare. Roxeanne îl regulează pe micul Keith!

— Quentin, zise Andy, cheamă poliția.

— Să-l aresteze pe Keith?

— S-o aresteze pe Roxeanne. Ce perverși avem noi aici? Keith!

— Nu, chiar e adevărat.

— Nu fi scârbos, omule. Să nu mă-nțelegi greșit, nu sunt șocat; pur și simplu nu mi se pare nicicum amuzant, asta-i

tot.

— Zău că e adevărat, Andy. Nimeni altcineva nu s-a înghesuit, așa că s-a oferit micul Keith.

Andy își lăsă capul pe spate, izbucnind într-un hohot de râs sumbru, anarhic.

— Keith! Forma aia!

— Dacă formă se numește, forma aia n-are formă.

— Totuși trebuie să recunoști că Roxeanne are și calități. Zău, omule, are. Oricum, ce mai contează, la urma urmei? Ajungi să te obișnuiești cu toate rahaturile. Andy făcu un semn cu capul spre ușa de la living. Acolo ce se-ntâmplă?

— Nu prea multe, întâmplător. Skip încearcă s-o agațe pe Lucy, care pare că încearcă să-l agate pe Giles ori cel puțin să-l înveselească. Și... mă rog... Marvell încearcă s-o agațe pe Diana... N-ar fi trebuit să-ți spun. În orice caz, are puține șanse.

— Mi se rupe. Am stat de vorbă cu Diana în după-masa asta. Renunțăm.

— Aiurea, serios?

— Mda. I-am zis și cu asta basta. Nici o chestie.

— Ea cum a luat-o?

— Păi, a dărâmat-o, pur și simplu. Ce-ți închipuiai? Dar, știi, dă-o-n mă-sa de treabă. Trebuia să se-ntâmple o dată și o dată.

— Îmi pare rău s-aud asta, Andy.

— Nu-ți face griji.

— Și, spune-mi... ce ticăloșie mai pui la cale acum?

— Ne... Andy dădu să-și ridice umerii a lehamite, dar brusc fața i se lumină și căpătă un aer ușor perplex. Eu...

— Începi să simți și tu, nu-i așa?

— Daa. De fapt așa e.

— E aproape imposibil de descris, nu-i așa?

— Daa. Așa e.

▫ 56. ▫
A început ciudat ▫

A început ciudat. Nu ca un vârtej sau o smucitură, ci ca și când dintotdeauna fusese acolo.

Lemnul de trandafir al mesei din bucătărie părea să fi pălit într-un cafeniu pastel abia ghicit.

Cahlele albastre și galbene de pe tavan se depărtaseră și se estompaseră, încât nu li se mai putea distinge modelul. Chiar și albul pur al pereților dădea impresia că se preschimbase în ceva spălăcit, neutru. Culoarea începuse să se scurgă din casă.

Andy tocmai se așezase pe canapea și-și turnase o porție triplă de Benedictine, când Roxeanne intră în living. Andy trânti paharul pe masă și se repezi la ea. Marvell și Skip se ridicară în picioare.

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— S-a întâmplat?

— Ce să se întâmple?

Umerii lui Andy căzură blegi.

— Eu te-am întrebat frumos. Acum zi-mi, l-ai futut ori nu l-ai futut?

— Nu l-am futut.

Roxeanne se uită la Marvell și Skip și dădu din cap. Cei doi se îndreptară spre ușă. Skip își suflecă mâneca dreaptă. Degetele lui Marvell se jucau cu catarama de la curea.

Andy se răsuci pe călcâie.

— Ce se...?

Făcându-le semn lui Marvell și Skip să-și vadă de drum, Roxeanne îi spuse lui Andy:

— N-a putut să și-o scoale. Și a borât. Lui nu-i plac fetele.

— Când intrăm acolo, îi zicea Marvell lui Skip în timp ce părăseau camera, să nu-mi faci pe nebunul. Îl apuci de picioarele alea nenorocite și...

Andy arătă ezitant spre ușa închisă. Se întoarse spre Roxeanne.

— Ce se-ntâmplă aici?

Roxeanne se așeză. Arăta surescitată și mânioasă foc, dar vocea îi rămase calmă, chiar *piano*.

— Încep să-mi conturez niște teorii cu privire la casa asta. Nu-i niciunul aici care să știe să reguleze așa cum scrie la carte. Oftă, apoi continuă: Ceea ce au ei de gând să facă, Andy, sunt următoarele: Marvell o să i-o tragă, nimic mai mult, în regulă, dar mai întâi Skip o să i-o tragă cu pumnul. Ai priceput?

— Cu pum... Vrei să zici... chiar în...?

Roxeanne își puse mâna dreaptă întinsă în scobitura cotului stâng.

— Să i-o tragă cu pumnul, repetă ea.

— Toată chestia aia? Până sus... chiar în...? Andy își potrivi oblic antebrațul pe pântece.

Îi ajungea de la osul șoldului până la plexul solar. Se holbă la Lucy și la Diana. Da' nu se poate, spuse. E atât de mic. O să-i ajungăpână-n... O să-l nenorocească.

Roxeanne se întinse după sticla de lichior.

— Skip mi-a spus că după strâmtimea inițială, merge ca-n brânză, pentru că e nu știu cum gol, zise ea sec. E numai... Cedează, înțelegi? Nu produce nici o stricăciune

permanentă. E uimitor din câte scapă oamenii în ziua de azi fără să pățească nimic.

Andy privi cutremurat spre ușă. Un țipăt subțire, ca de insectă, se alăturase zgomotelor de încăierare violentă ce veneau de sus.

— Puțoiul ăla mic și gras, zise Roxeanne.

Marvell se aplecă să tragă în sus fermoarul de la cizmă.

— Nenorocitul ăla de Archie, zise.

— Da, aprobă Skip trăgând un tricou peste cap. A-ncercat să ne fraierească sau ce?

— E ultima dată când mă mai duc la mâncătorul ăla de căcat. Știe că mie nu-mi poate face chestii d-astea. L-am terminat, gata. E timpul să se retragă.

— Poate, mormăi Skip, închizându-și cureaua, poate că a fost un fel de glumă d-a lui. Celelalte filme știi doar că au fost O. K.

— Poate, pe dracu'. Am dat o sută pe ea, ca și pe celelalte. Labagiu' naibii. Dacă vreau Shirley Temple, mă duc la videotecă, nu la el.

Skip se aplecă în fața unei valize. Pe neașteptate îi scăpă un urlet de consternare și furie.

Marvell îngheță. Apoi își aminti că scrisoarea de la tatăl lui Skip era în siguranță, dată lui Quentin spre păstrare.

— Ce-i?

— Futu-i... Vino-ncoa, Mar. Uită-te dracului la chestia asta.

Marvell traversă camera, îndreptându-și gulerul de la cămașă. Skip arăta cu o mână moale spre valiză. În mijlocul unui pachet de haine strâns legat, se găsea o sticluță de ojă galbenă care se vărsase peste ele.

— Măcar nu e colorată, zise Marvell.

— De câte – de câte ori? – i-am zis femeii ăsteian pasca mă-sii.

Marvell plesni din limbă.

— Așa e, dar nu te lua cu ea în colți chiar acum. O cunosc pe Rox și știu când își pierde răbdarea. Skip se răsuci spre el.

— Serios? Știi și ce urmează?

— Oarecum. Marvell își trecu mâinile prin păr. Oarecum. Ce efect are drogul?

— Îmi cam dă fiori. Îmi place.

— Hai. Să mergem.

În capătul îndepărtat al camerei, între pat și dulap, se găsea o grămadă de cuverturi, cearșafuri și haine. Sub ele, un morman nemișcat. Acela era Whitehead.

▫ 57. ▫
Vechile temeri ▫

În cele douăzeci de minute cât lipsiseră americanii din living, Celia i se alăturase soțului ei în încercarea pe deplin reușită de a reinstitui calmul în cameră, de a modera explozia verbală a lui Roxeanne, de a reduce temperamentul tot mai exploziv al lui Andy la înjurături neagresive. Dar superbele talente diplomatice ale lui Villiers n-au fost singurele care au îmblânzit atmosfera. Starea de spirit din cameră se transforma într-o introspecție tot mai profundă, un solipsism lucid, încât nimic nu-i mai afecta.

Celia însăși se distra de minune. În etape gradate, suculente, simțea din nou toată bucuria și sentimentul de securitate din ultimele luni petrecute cu Quentin – Hamletul de lângă ea, a cărui frumusețe părea o glumă a naturii –, retrăia fiecare deteriorare a blândei și minunatei

senzații de izbăvire pe care i-o dăduse iubirea lui. Dar toate acestea se stingeau treptat; și ea se depărta – prăbușindu-se încet din prezent, prezentul pe care Quentin îl ornamenta într-un mod atât de remarcabil –, depărtându-se în izolarea și nesiguranța unei vieți fără el. Celia avu impresia că zărea ceva cu coada ochiului. Se răsuci să vadă ce era, dar mintea ei aluneca încăpățânată înapoi, la... la *Îl posed fără alt preambul dar nu sunteți libere irosite Mandarin cel mai mult să fie prietene bune adresându-se feliilor de grapefruit ce anume puteau face banii și trupurile lor cu ticăloși puțoi rahați mănânc mult să fim singuri și tu ești Celia.*

Se întoarse către bărbatul care ședea alături de ea pe canapea, ar fi putut fi oricine; își pierduse trăsăturile caracteristice lui Quentin Villiers. Chiar și când el se răsuci spre ea, întâlnindu-i privirile neliniștite, cu un zâmbet care îi definea perfect gândurile tulburi și temerile, ea nu se simți în stare să-și stăpânească un tremur înfiorat.

Celia își ceru scuze și urcă scările spre camera ei, derutată dar fără spaime. O dată cu vechile temeri își regăsise și vechile puteri. Închise ușa în urma ei, cu sentimentul de siguranță ce i-l dădea faptul că sus domnea liniștea. Soliditatea obiectelor familiare – fardurile ei, pantofii ei, cărțile lui, foehnul lui – îi întăriră și mai mult acest sentiment. Prezentul era acolo, fără probleme, prin urmare, chiar dacă o părăsea pentru scurt timp. Ce fuseseră frânturile acelea pe care le auzise? Nu veneau din mintea ei.

Celia dădu din umeri și zâmbi patului nefăcut, aplecându-se să sărute perna parfumată pe care odihnise nu de mult obrazul soțului ei. Apoi observă o bucată de hârtie prinsă de tăblia patului. Gândindu-se că poate era vreun aforism de-a lui Quentin sau unul din poemele sale de dragoste epigramatice, îngenunche pe pat să o studieze.

O săgeată desenată grosolan o îndruma să caute sub cuvertură, iar alături stătea scris: *Johnny a lăsat chestia aia acolo*. Oricum voia să facă patul, așa că Celia dădu cuvertura la o parte, dezvelind cearșaful aflat dedesubt. Un sunet sălbatic țâșni din gura ei căscată.

Keith se trezi dintr-un somn superficial, dureros. Simțind mormanul de pături și fierbințeala întunericului claustrofobic, se gândi în prima clipă că se găsea în camera lui. Observă că obrajii îi erau uzi de lacrimi, iar nasul îi curgea nestingherit, dar nu arareori se trezise în starea asta. Se ghemui și mai strâns, se întrebă câte ceasuri mai rămăseseră din noapte, și în clipa aceea un val grețos de amintiri îl năpădi.

Se ridică în capul oaselor, aruncând de pe el hainele lipicioase. Lumina îi răni ochii – dintr-o dată, era gol pușcă. O săgeată de vid în pântece îl arse ca un fulger până-n fundul amorțit. Se uită în jos și văzu că ejaculase la un moment dat, nu știa când. Ceea ce-l făcu să izbucnească din nou în plâns.

Cu umblet șonticăit și legănat, își culese hainele. Pielea lui pufoasă, ca de prunc și totodată ca de cadavru, se acoperea de umbre vinețiii în lumina schimbătoare. Din când în când, Keith se prăbușea ori icnea cuprins de o durere sufocantă. Cămașa lui din pânză aspră era sfâșiată; capsele din spate de la pantaloni fuseseră smulse, iar partea interioară a unuia din craci se căsca ruptă, fără nici o speranță de a mai putea fi cusută la loc. Puse pe el ceea ce-i mai rămăsese din haine și-și vârî picioarele în ghetele încinse. Se gândi ce să facă.

Primul și singurul instinct al lui Keith a fost acela de a se *ascunde.*

— Să mă ascund, își spuse el.

Nu avea nici cel mai vag sentiment de autocompătimire pentru ceea ce se-ntâmplase. Nu simțea decât rușine. Tot ce-și dorea acum era să nu fie văzut. Era în stare să le ierte orice, dar nu vorbele și ochii.

Știa unde să se ducă. Oricum nu avea unde în altă parte. Keith deschise ușa și rămase nemișcat și încordat în hainele lui zdrențuite. Cu o viteză alarmantă, țâșni în jos pe scările înecate în umbră.

▫ 58. ▫
Totul o va lua razna ▫

Andy se întrebase cât să se înfigă în Marvell și Skip când în sfârșit își vor fi făcut apariția, dar cum absența lor se prelungea, posibilitatea unui tam-tam fertil, vizionar, devenea tot mai abstractă. Într-o manieră ciudat de blândă, de care era doar pe jumătate conștient, trupul său părea să se topească și să se realcătuiască într-o versiune mai slabă și mai puțin vânjoasă a lui însuși. Le privea intens și grav pe Diana și Lucy, care ședeau și vorbeau pe divan. Cât de plăcut de asexuale arătau, își spunea el în gând, cât de vorbărețe, de nesemnificative. Ceea ce ar fi dorit el cu adevărat să facă era să se ducă și să se așeze între ele. Nu le-ar deranja cu nimica. Pentru prima dată în viață, voia să nu-l ia nimeni în seamă.

Ușa se dădu brusc de perete. Skip și Marvell intrară în cameră.

Andy făcu gestul de-a se ridica în picioare.

— O. K... Ce-ați făcut cu el, sceleraților?

Skip se răscrăcănă în alcovul-sufragerie, în timp ce Marvell traversă cu pas domol camera și încălecă brațul fotoliului în care ședea Roxeanne.

— Hei, bulangii nenorociți... Mintea lui Andy zvâcni. Încă de când intraseră ei, în încăpere se așternuse tăcerea și o atmosferă de așteptare –, dar nimeni nu-l auzea pe Andy. Cu un efort colosal, se ridică în capul oaselor. Marvell, javră împu... se târâi vocea lui.

— Hei, zise Marvell senin. Ce-i cu Andy?

— Andy, strigă Quentin de la capătul lumii, ce-i cu tine?

— Eu...

Andy se prăbuși pe podea. În mijlocul camerei, lovi aerul cu mâinile și picioarele. Văzu glasvandul și se târî ca amorțit spre el. Mâini se repeziră să-l ajute ori să-l rețină, dar el se zbătu să scape de ele și țâșni prin ușile de sticlă în noaptea plină de culoare.

Mintea îi clocotea de o activitate febrilă – nu gânduri, nu gânduri: cuvintele din creierul lui fuseseră acolo cu mult înaintea lui; gata comandate. Pentru ultima oară, încercă să strige, dar mintea lui tot aluneca înapoi, aluneca înapoi la... la *vino după mine și să nu te-apuce pandaliile te-ai născut la timp ochii ei distanți văd un Andy de demult fără coit anulat cuprinzător dar să auzi apa agitată a somnului metropolei cu toxicomani psihopați căutând căldură într-o întunecată lume a saltelelor de iarbă plângătoare și* Andy.

Câteva minute mai târziu, Andy se culegea cu greu de pe pajiște. Lacrimi reci i se evaporaseră de pe obraji. Se întorsese. La ce? La nimic și la o inimă ticăitoare.

— Ticăloși, zise. Ticăloși surzi, muți, orbi, împuțiți.

Se răsuci pe călcâie și porni cu pași mari spre casă.

— *Andy...*

Andy se îndreptă brusc spre garaj. Era un sunet imposibil, scos parcă de un animal sau de un prunc rănit.

— Andy.

Venea de la câțiva pași distanță. Deodată Andy se uită în jos – și-l văzu prin minuscula fantă a ferestruicii de la camera lui, îi văzu chipul luminat de o crăpătură de lumină mată venită de sus.

— Keith...?

— Andy, am făcut-o. Mor.

Celia stătea în fața ușii de la living. Tremura cu o violență aproape teatrală.

— Quentin! strigă ea. Quentin!

Ușa se deschise.

— Iubito...?

Ea păru să se prăbușească în brațele lui, dar în clipa următoare se trase îndărăt cutremurată.

El întinse brațele spre ea.

— Iubito, iubito. Ah, haide, haide.

Ea se dădu și mai în spate.

— Vino cu mine, zise, luând-o înainte în sus pe scări. Trebuie să vezi ceva. E ceva ce trebuie să știi. Ceva ce toată lumea trebuie să afle. Acum.

— Iubito, ce s-a-ntâmplat? Iubirea mea, ești...

Ea se opri pe palier și-și ridică mâinile ca să-l facă să tacă din gură.

— Ascultă. Este... Cineva a... Sunt *excremente* în patul nostru. În *patul* nostru.

— Ce abjecție incredibilă.

Celia fu scuturată de un fior și el se apropie mai mult de ea.

— Nu te apropia. Doar ascultă. Nu-s excremente umane. Sunt... Au tot felul de chestii înăuntru – mirosul e îngrozitor – nu știu ce sunt. Par *vii.*

El o urmă în camera lor. Celia se duse la pat, se răsuci spre Quentin și ridică cearșaful. El icni ușor sub palma lipită de gură.

— Parcă-i esență de ființă umană, spuse el. Strânseră cearșaful de colțuri, îl împăturiră dublu și încă o dată dublu și iar dublu.

— Înțelegi, iubitule, nu-i așa, că totul s-a schimbat acum. Că trebuie să facem ceva. Dacă nu facem, nimic nu va mai însemna nimic de-aici încolo. Totul o va lua razna dacă n-o să facem ceva. Dacă mergem acum jos și ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, ce se va alege de noi?

— Ai dreptate, iubito, desigur.

— Trebuie să coborâm acolo și să aflăm ce se petrece.

— Da.

Se îmbrățișară scurt. El luă cearșaful împăturit. Erau pe punctul de-a se îndrepta spre ușă, când de jos se auziră strigăte agitate. Apoi vocea lui Andy răsună vioaie în sus pe scări.

— Hei, *Quent*! Ar fi bine să te faci încoa', amice. Micul Keith ne moare în brațe!

Aruncând cearșaful în coșul de rufe murdare, Quentin ieși val-vârtej din cameră. Celia se uită în urma lui, cu fața înăsprită. În acea clipă, înțelese că a pierdut partida.

▫ 59. ▫
Ceva de făcut ▫

N-a fost nicidecum un paradox, așa cum ar putea să pară la prima vedere, faptul că vestea despre moartea iminentă a lui Whitehead a provocat o infuzie de bună dispoziție zburdalnică printre cei de la Appleseed Rectory. Măcar pentru faptul că semnala sfârșitul a ceea ce doctorul Marvell Buzhardt avea să numească mai târziu „factorul de

lansare”, care se manifesta invariabil atunci când își făcea efect drogul retard, iar alunecarea vertiginoasă a locatarilor de la Appleseed în propriile lor nesiguranțe era minunat scoasă în evidență de suferințele mult mai vizibile și mai spectaculoase ale tânărului muribund, care ședea acum în fotoliul somptuos din living, cu un public exclusiv masculin adunat în jurul halatului său mustind de apă. Și oare avea Keith de gând să le strice cheful? Nicidecum. Whitehead nu se simțise în viața lui mai bine ca acum.

— O. K., zise Andy, frecându-și mâinile. Uite cum văd eu treaba asta: trebuie să-l împiedicăm pe nenorocitul ăsta mic să aibă o criză sau să-și piardă cunoștința sau mai știu eu ce. Corect?

— Evident că nu putem implica autoritățile, murmură Villiers.

— Am putea... am putea să-l facem să vomite, zise Skip.

— Da, spuse Marvell. Să-l vârâm dracului în baie. Apă fiartă. Un litru de gin. Să-l facem dracului să bea totul până la fund.

— Am încercat și eu chestia asta, zise Giles. Te face să te simți *îngrozitor.*

— Nu sunt gravid, să știți, spuse Keith cu un aer jignit, încrucișându-și brațele la piept. Adică, niciunul dintre voi nu m-a întrebat măcar ce-am luat.

— Vai, nu, zise Andy cu un hohot de râs fornăit. Aici ai dreptate. O. K. Keith, ce-ai luat?

— Cele optzeci de sedative din care mi-ai dat ieri dimineață.

— Ți-am dat... sedative...? Dar n-au avut efect.

— Ohoho, și-ncă cum. Te-am păcălit.

Andy se dădu înapoi.

— Fute-m-aș, zise.

— Ce erau, Andy? întrebă Marvell pe un ton de chemare la ordine, luând de pe masă un pix și o foaie de hârtie. Bâlbâindu-se, Andy îi spuse. Marvell ascultă, dădu din cap și-i spuse lui Keith:

— Băiete, ești ca și mort. În aproximativ douăzeci de minute o să vrei să dormi; dacă dormi, ai pizdit-o. Așa că trebuie să scoatem chestiile alea din tine. Dacă n-o facem, o să trebuiască să stai în picioare toată noaptea. Rox, adu-mi coniacul – mai bine mă ocup eu de chestia asta. Pen' că și noi o să stăm treji toată noaptea.

— „Este imperativ necesar să mă informezi asupra deciziei tale în decursul următoarelor douăzeci și patru de ore", citi Lucy cu voce tare. „îți mulțumesc. Al tău sincer, Keith (Whitehead)".

— Înțelegi ce vreau să spun? întrebă Celia.

— Mh. O chestie destul de sexy. Se pricepe s-o aducă din condei. Celia, nici nu se compară cu scrisoarea lui „Johnny" adresată Dianei. Ridică a doua bucată de hârtie. Apropo, întrebă ea, ce-i ăla „perineu"?

— Porțiunea dintre pizdă și cur, zise Diana.

— Aha...

— Ascultați-mă, zise Celia, Keith a fost într-un sanatoriu de boli mintale; știm și că a fost foarte bolnav – ceva legat de stomac, așa că ar fi putut să... Arătă spre coșul de rufe murdare... Și-acum chestia asta. E clar că-i într-o situație dispe...

— Măi, Celia, nu fi ridicolă! o întrerupse Lucy pe un ton jovial. Dacă Keith ar fi Johnny, n-ar... Keith n-ar face chestii din astea, punct. Zău! Vai de capul lui, nenorocitul – noaptea trecută a stat în camera mea, neștiind cum să facă și să dreagă să-mi dea un pupic de noapte bună. Poate că-i puțin dus cu sorcova – adică tu n-ai fi? –, dar n-ar... Mă-nțelegi.

Lucy se uită la Diana. Cele trei stăteau în camera Celiei, Lucy și Celia pe patul fără așternuturi, în timp ce Diana orna canapeaua. Toate trei beau fără măsură din sticla de doi litri de tequila pe care Lucy o luase ceva mai înainte din arhiva alcoolică a lui Giles (rămasă fără stăpân). Ca și în cazul bărbaților, noua criză părea să le fi oferit fetelor cel puțin câteva certitudini trecătoare, ceva asupra căruia să se concentreze mințile lor care-o luau razna, ceva de făcut.

Celia spuse:

— Diana crede că e Skip, știu asta. O vreme am crezut că e Marvell, dar nu înțeleg ce naiba de...

— Dar, scumpi, nu se poate să nu fie el, spuse Lucy. E mult prea înspăimântător dacă nu e el.

Sorbi din tequila, mai-mai să se-nece când își mai aminti de-un amănunt demn de menționat.

Mmm... și cineva pe nume Johnny i-a făcut ceva urât de tot lui Giles azi după-masă. N-a vrut să-mi spună ce, dar era foarte speriat și chestii d-astea. A venit la mine hodoronc-tronc și m-a-ntrebat care dintre americani se numește „Johnny". A rămas bujbe când i-am spus că niciunul.

— Dar nu credeți, zise Celia, că micul Keith... Vreau să zic, ce i-au făcut tipii ăia. Și Roxeanne și, mă rog, toată chestia.

— Celia! Singură ai zis că ai găsit chestia aia când Keith era sus.

— Uf, nu mai știu. Nu-mi doresc decât să se termine odată totul. Privirea Celiei se întunecă.

Se întinse după o batistă de hârtie. De ce nu se termină totul odată?

— Dacă toate astea le-a făcut Keith, atunci o să se termine. Lucy se duse la fereastră, atrasă de zgomotele care

veneau de jos. Keith e scos din circuit. Nu, Keith e mic copil. Se răsuci cu spatele la pervaz, proptindu-se cu coatele de el. Se uită la Celia, care o privea, și-n clipa aceea fetele observară că Diana se retrăsese din conversație, mai mult chiar, părea să-și fi retras prezența din cameră.

— Diana? o strigară amândouă.

Diana încercă să spună ceva, dar vorbele nu ieșeau din ea. Se ridică în picioare – nu, aluneca înapoi, aluneca înapoi la... la *plângea din nou și te rog drumul negru în timp ce insectele luminescente clipesc în rouă și saci de dormit frigul scorțos al oboselii nocturne letargia zilnică și dezgustul de culcușul roze scurt și lipsit de plăcere să fii singură fără să știi de ce scrisori pe aleile grădinilor suspendate prima din multele veri timpul urând totul timpul minunându-se* Diana.

Expiră profund și maxilarul i se încleșta. Spuse:

— Cred că e Andy.

▫ 60. ▫
Andy ▫

Dacă-l întreabă cineva ce vârstă are, Andy poate răspunde cu mâna pe inimă și mai mult sau mai puțin fără jenă că al dracului să fie dacă știe.

— Presupun că în jur de douăzeci, plus-minus un an, consideră el necesar să răspundă, fluturându-și mâna a lehamite.

Are douăzeci și patru. Azi e ziua lui. Chiar acum, când stă răstignit pe pajiștea din apropiere, când numără stelele care se sting și adulmecă iarba plângătoare: prin urmare, acum douăzeci și patru de ani, o fată negricioasă și-a dat la o parte cearșaful ud de pe față și a întrebat:

— Zece degețele la mâini? Zece degețele la picioare?

— E ca lumea, eu așa zic, a răspuns hippiotul morocănos, trecându-și o mânecă peste barbă.

Cred că-i ca lumea.

Era ca lumea. Maică-sa a plecat de acolo două săptămâni mai târziu și, în primii lui ani de viață, Andy a străbătut de-a bușilea lumea saltelelor dintr-un apartament comun întunecat, cu tavan înalt, situat în Earl's Court, vânând sâni disponibili, căutând căldură, invadând saci de dormit abandonați, crescând cu fulgi de cereale și fructe uscate. Era copilul adoptiv a o sută de femei lăuze fără casă, jucăria vie a unei duzini de chitariști itineranți, puișorul unei hoarde de traficanți de droguri provinciali, favoritul a sute de toxicomani psihopați.

Îi spuneau Andy[1], din pricină că avea mâinile neobișnuit de mari. Numele de Adorno și l-a dat el însuși, după cel al filosofului marxist german a cărui moarte produsese atâta amărăciune în rândul locatarilor apartamentului, în 1972, când Andy era încă un copilaș. Andy Adorno – cel mai desăvârșit nume pe care-l auzise vreodată.

În timpul unui raid de rutină al echipei de la Biroul pentru Igienă și Salubritate din cartier, existența tânărului Adorno a devenit cunoscută autorităților. Domnul Derek Midwinter, inspectorul în grija căruia a nimerit Andy, a descris relația lui cu băiatul – lucru consemnat în raport – drept „o adevărată porcărie de coșmar”. Inițial propunând mutarea lui Andy din apartament, înregistrarea lui în evidențele Biroului, înscrierea lui într-un Centru de îngrijire a Minorilor și mai departe la școală, pentru a începe să învețe, Midwinter a sfârșit prin a-i plăti lui Andy 5,50 lire sterline pe săptămână, numai să scape de el. (Adorno a continuat să țină în șah mulți reprezentanți ai autorităților, printr-un sistem de exercitare de presiuni conceput chiar de el; consta în principal dintr-o combinație

de șantaj sexual complicat și forță brutală.) Când a considerat el că-i vine la socoteală – adică atunci când a catadicsit să se rupă de la activitățile sale –, Andy s-a dus agale la Liceul Holland Park și a cerut să stea de vorbă cu directoarea. După o discuție de cinci minute, Andy sporovăia cu fetele pe terenul de sport, în vreme ce o directoare palidă îi antedata cererea de înscriere. S-a convenit fără parlamentari ca Andy să nu studieze nimic altceva decât Romanul American Modern și de asemenea ca această specialitate să nu fie neapărat reflectată în rezultatele examinărilor, în aceeași după-amiază, Andy a fost ales în unanimitate șeful clasei.

Earl's Court era țara lui.

Un teritoriu deschis pentru el douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. La ora nouă, uriașe autobuze gâfâitoare revărsau zilnic patru mii de străini în curțile prăfuite. Clădiri prinse în încrengătura deasă a țevilor de scurgere, ca niște garnizoare ale legiunilor străine, cu verande care răsunau de glasurile grecilor fără un chior în buzunar și ale turcilor tuberculoși. Bărbați în veste priveau din spatele unor ferestre lipsite de viață. Noaptea, o jumătate de milion de tineri năvăleau din crâșmele electrizate, fete lascive se plimbau agale dezvelindu-și nurii și băieți lascivi cutreierau strada plină de hârtoape în întunericul condimentat de preparatele exotice din magazine luminate de neoane. Vagabonzi moțăiau în spatele tejghelelor vânzătorilor de reviste porno. Pakistanezi muribunzi tușeau umplând de flegme vitrinele cu becuri chioare. La cinci dimineața, o liniște vântoasă, zdrențuită abia reușea să coboare peste cartierele extenuate. Ambalaje de alimente și pachete de țigări goale se rostogoleau printre coji de fructe și cutii de bere. Roiuri de muște bete acopereau ca niște fileuri băltoacele și excrementele de câine. Prin zăbrele se holbau mâțe

bătrâne. Mormane de deșeuri, aducând a clădiri dărăpănate, sprijineau fațadele întunecate ale magazinelor, asemenea viselor năruite din somnul metropolei. Prin văzduh răzbăteau șoaptele unui oraș ce se trezea la viață, o muzică jeluitoare peste ape furtunoase.

În timpul zilei și în primele ceasuri ale serii, Andy își supraveghea consorțiile de droguri, se îngrijea de concernele sale de afaceri ilicite, cumpăra discuri, cânta la diverse instrumente, vedea filme, bătea câini, se uita la televizor, citea, bea, mânca, regula. Era peste tot, o figură familiară și venerată în peisajul aglomerat.

Noaptea târziu, înainte să se lase liniștea, urca pe scări de incendiu șubrede și explora acoperișurile și luminatoarele, se întindea pe iarba plină de funingine din spatele stației de metrou, se urca în leagăne și cânta, se cățăra în copaci în piațetele întunecate, țipa până când zorile se umezeau de lacrimi, fugea ca un animal pe străzile muribunde.

Un *resume* radical condensat al vieții sexuale a lui Andy.

Un practicant asiduu de timpuriu, el a început să nu se mai culce cu fete la vârsta de șaptesprezece ani. Intens, derutant, brusc, ciudat – pentru el a fost o revelație.

— S-a-ntâmplat să fie o fată de ocazie, meditează Andy melancolic.

Intrând într-o seară de toamnă la „Viața pe Marte”, să mai bea un ultim pahar, a ales o fată oarecare și i-a propus civilizat să-l însoțească acasă.

— În jur de opșpe ani, păr lung și blond, olandeză, așa cred, simpatică, trup ca lumea. Nu mai știa ce să facă să-mi intre-n voie, tremura ca un mixer. A trebuit s-o cârpesc nițeluș, din câte-mi amintesc. Uite că-mi amintesc și cum o chema. Irma – ceva de genul ăsta. Wilma. Nu. Norma. Nu. Stai așa...

A escortat-o până la ușa lui și a luat-o înainte pe scările umezite de frunze de varză. A intrat primul în camera lui, s-a trântit pe salteaua dublă și a sfătuit-o să-și scoată hainele și să i se alăture.

— Mda. Și-am stat de palavre, mă rog, chestii din astea. Am scos o sticlă de scotch și așa mai departe. Ea despuiată, eu despuiat, tipa îmi stă practic pe față și... mă rog... începem să ne împrietenim. Și după aia, mă rog, Cristoase, s-a... întâmplat, cum să zic. Nu am futut-o.

Probleme cu „sculatul”, Andy?

— Nț. Dimpotrivă. Aveam o sculă de puteam să regulez cu ea un negrotei de doi metri. Pe-onoarea mea, când m-am dus la baie să dau băutura afară din mine, practic ar fi trebuit să stau în cap dacă voiam să mă piș în closet și nu-n nasu' meu. Nț. Nici vorbă de-așa ceva. Îți spun eu ce-a fost. Simt când e să se întâmple ceva groaznic, da' zic hai să fac o-ncercare. Adică se impune, nu crezi? Și-o faci. Chestie de politețe. Practic, îmi și luase în gură amândouă picioarele, numa' că eu nu vreau să par cine știe ce pervers ori vreun nenorocit de obsedat sexual – așa că m-aplec spre ea și-i zic: „Regret, puștoaico, da' n-am chef”. La dracu'. Am făcut o-ncercare, nu pot să zic că nu. Isuse. A fost... nu știu ce-a fost. A fost...

A fost coit anulat. A fost o senzație de oboseală imensă, dar teoretică, combinată cu un presentiment acut și local, o iritație meschină mână-n mână cu un dezgust cosmic, o aferare vexată reunită cu o spaimă apocaliptică. Cum se potrivea fata aia în acest tablou? Ce erau sânii ăștia ai ei, gleznele astea ale ei, părul ăsta al ei – ochii ăștia ai ei? Care era rolul ei și la ce serveau el și trupul lui? Se simțea ca un angrenaj mărunt într-un conglomerat vast, motorul servil al unui alt trup.

Fata făcea acum mult zgomot. Băiatul a răsturnat-o pe spate și a îngenuncheat între picioarele ei. Fata a închis ochii, în timp ce mâinile lui mari îi mângâiau și-i masau toracele.

Băiatul a avut o tresărire spasmodică. Fata a deschis ochii și a văzut pe chipul lui o expresie de scârbă aproape revoltătoare. El a căzut disperat lângă ea, vomând pe cearșafurile gri și tremurând tot. Ea s-a depărtat de el, plângând mut.

Privind dincolo de trupul ei, Andy a zărit un al treilea trup pe saltea: o siluetă tânără, atletică, cu pielea măslinie, îmbrăcată în blugi scurtați la manșete și cămașă albă, rezemată de o pernă în dungi și cu două doze de bere pe burtă: un Andy de demult. În vârstă de treisprezece ani, agil și rapace, el așteaptă zâmbind în lumina chioară, în timp ce ele apar, una câte una, și îngenunchează preț de o clipă lângă el. O fată cu aer melancolic și ochi distanți, o femeie mai în vârstă, cu sâni adânci, materni, cineva de vârsta lui, cu umeri imposibil de înguști, hippiote ca niște vrăjitoare, blonde în haine din piele neagră, puștoaice sfioase, școlărițe, văduve, vânzătoare divorțate, agente de circulație, șoferițe de autobuz, polițiste, fete din Teheran, Dorking, Massachusetts, Slough, Montego Bay, Earl's Court, spanioloaice, franțuzoaice, nemțoaice, negrese, aia cu păr umed care mirosea a boașe, aia care nu se dezbrăca de fustă, deși țâțele îi stăteau la vedere, aia de la parter, aia care i-a mușcat scula, aia de la etajul de sus, aia foarte gravidă, aia mai puțin gravidă, aia de doișpe ani, aia de cincizeci și șapte de ani, aia căreia îi plăcea să o bată, aia căreia nu-i plăcea s-o bată, pakistaneza aia înaltă care n-avea păr la păsărică, aia scundă din Newcastle care n-avea păr deloc, aia care i-a dat patru tipuri de boli venerice, aia căreia i-a dat el patru tipuri (diferite) de boli venerice, muista aia cu gura până la urechi, aia oarbă, aia care urla

de trezea toată casa, aia cheală, aia cu picioare de doi metri, aia a dracului de grasă, aia cu sâni ca niște avioane, aia cu sfârcuri pleoștite ca niște chiștoace, aia care n-a vrut să-l ia la cioc, aia cu super-cur, fata cu aer melancolic și ochi distanți...: toate-s date uitării acum, în timp ce amintirea lor îl stârnește pe băiatul în schimbare.

— Ce să zic, chestia asta vine și trece, șmecheria asta. Nu mi s-a întâmplat porcăria asta decât de vreo douăzeci de ori, pe bune. Poate de treizeci. Chestia e cum o manevrezi – adică în clipa în care începe, închipuiește-ți că e un drog. Ah, uite, m-a și apucat transpirația, sunt neputincios ca o găină, inima-mi bubuie ca o tobă și mă simt ca monstrul lui Frankenstein. Apoi trece, asta-i tot. Dacă vrei, zece minute mai târziu poți chiar să regulezi.

Știi, uneori îmi vine să cred că m-am născut chiar la timp. Adică mă bucur al dracului că nu-s mai tânăr, că nu m-am născut mai târziu. Unii puști pe care i-am cunoscut în casa aia... puști la vreo paișpe-cinșpe ani. Păi da, ăia au probleme cu „sculatul” ca oricare dintre noi și au și ei parte de chestii pe care le-avem și noi, memorie falsă și tristețea străzii, oboseala nocturnă, chestii din astea. Cum să nu. Dar chestia asta cu coitul anulat o au tot timpul. I-apucă tremuriciul în pătuț când încearcă să reguleze. Ascultă-mă pe mine, când o să fie de opșpe ani o să fie cu toții neputincioși. Zău că mă bucur că am scăpat de-acolo înainte să m-apuce și pe mine. M-am născut la mijloc, exact când trebuia – când încă n-ai înnebunit și mai poți fute în draci. Cred că ăsta-i motivul principal pentru care votez întotdeauna cu conservatorii. Nu știu, nu-mi pasă cum o să se descurce grămada de tipi care vin după mine.

Mă bucur doar că nu fac parte dintre ei, asta-i tot. Corect?

▫ 61. ▫
În văzduh ▫

Luă opt înghițituri de Hine, își șterse gura și-i întinse micului Keith sticla.

— Cum te simți, puștiule? îl întrebă Andy.

Chiar în timp ce Marvell protesta la ideea că cel mai important lucru pentru Keith ar fi să ingurgiteze coniac, piticul lingușitor clătină din cap, ori cel puțin îngădui ochilor să se rostogolească ușor. Descoperea că mișcările, indiferent care, îi deveniseră mult mai complicate decât de obicei – adică într-adevăr foarte complicate, incredibil de complicate, uluitor de imposibil de înțeles –, dar încă era complet *compos mentis.* De fapt, Whitehead se congratula o dată în plus pentru că alesese un mod atât de civilizat și de agreabil de a muri. Închise ochii gânditor și corpul său dispăru! In viața lui nu se mai simțise *atât de ușor,* eliberat, oricât de iluzoriu, de acel trunchi buhăit, vâscos, croit anapoda, care-l stânjenea, avea nevoi, scotea zgomote și puțea. Execută o recunoaștere tactilă a trupului. Nimic. În sfârșit scăpase în văzduh.

— Keith, ridică-te în picioare, nenorocitule, zise Marvell. Andy, ridică-l în picioarele alea afurisite.

Andy trânti sticla de coniac pe măsuța de cafea.

— Ba *tu* să-l ridici în picioarele alea afurisite.

Quentin traversă iute camera.

— Andy, n-avem timp de bancuri acum, spuse el, înfigându-și degetele în carnea puhavă a lui Keith.

— O. K., zise Marvell. Rox, în bucătărie fuga marș. Ia piper, muștar, unt rânced, untură râncedă, lapte împuțit, orice pute – pune-le pe toate în mixerul ăla nenorocit și fă-te-ncoa cu ce-a ieșit.

— Să nu pună și ouăle alea fierte ale Celiei? sugeră Skip pe un ton tărăgănat.

— Minunat. Așa cred c-o să meargă. Ca și când ar înghiți avortoni, corect? Eu am niște emetice și laxative și nu mai știu ce căcat, de-alea care-ar face-o și pe Venus din Milo să se instaleze definitiv pe budă, numai că noi vrem să-l luăm încetișor pe băiatul ăsta, nu-i așa? Marvell se aplecă și-i trase una lui Keith peste față. Mhm, tre' să-l scoatem afară. Nu vrem să ne borască pe covor.

Necesitând un sprijin destul de substanțial, Whitehead fu transportat prin ușile de sticlă ale verandei.

— Pot să mă așez? Vă rog. Vă rog, lăsați-mă să mă așez.

— Nț, zise Marvell. Reazemă-te de zid uite-aici.

— *Știu*! exclamă Andy. Făcu un pas înainte, îl prinse cu mâna stângă pe Keith de nasul lui paralelipipedic și își vârî un deget arătător lung în gâtlejul lui expus.

Un cârâit ca un spasm de vomă țâșni din gura lui Keith și, o dată cu acesta, degetul lui Andy, la fel de iute.

— AUUU! Piticania mă-sii, m-a mușcat! Țipă Andy, repezindu-se la Whitehead care se clătină pe picioare.

Numai viteza remarcabilă cu care interveni Quentin și ajutorul prompt pe care i l-a dat Skip l-au salvat pe micul Keith de la un leșin mult mai rapid decât avea să-l cuprindă în curând. Încă mai tușea îngrozitor când Roxeanne reapăru, aducând cu sine un vas plin, pe care-l purtă peste capetele celor adunați acolo.

Diana își impuse cu luciditate și un calm puțin obișnuit opinia conform căreia Johnny era de fapt bărbatul cu care împărțise patul în ultimele șase luni. Le spuse despre crezul în violență pe care-l nutrea Andy: e adevărat că se umfla în pene când aborda acest subiect și că opiniile sale erau excentrice, dar devotamentul cu care se dedica acestei îndeletniciri era cel puțin în parte real. Le povesti despre

imaginația lui ucigașă în ceea ce-i privea pe soții Tuckle: uite, chiar acum, în timp ce ea le relata aceste fapte, pe masa de lucru din garaj se găseau patru cocteiluri Molotov pe care Andy intenționa să le azvârle prin coșul căsuței lor. Le dezvălui comportamentul lui aberant și depresiv din ultimele săptămâni: Andy recunoscuse că avusese două crize de memorie falsă nu mai departe de această după-masă. În sfirșit, Diana dădu în vileag faptul că toată colecția de reviste pornografice a lui Keith fusese devastată la un moment dat în cursul zilei, făptașul fiind, după toate aparențele, Johnny: iată pricina pentru care Andy era singurul locatar care nu se bucurase de atenția lui Johnny. Și așa mai departe.

Dar oare o mai asculta cineva pe Diana? Zgomotele din grădină deveniseră vagi și intermitente, asemenea sunetelor scoase de un megafon pe o stradă vântoasă, iar vorbele Dianei păreau să cadă în gol, parcă se contopeau cu lumina din camera lipsită de culoare. Celia și Lucy stăteau ca împietrite, fără nici o expresie pe chipuri, încât, în clipa în care tăcu, Diana simți cum alunecă înapoi în aceeași transă retrospectivă înceată, difuză. Una câte una, fetele ieșiră din cameră.

— Izbește-l de perete, spuse Marvell, luând de la Roxeanne recipientul înspumat. Skip, ține-l bine. Tre' să dea pe gât toată chestia asta și să mor dacă o să-i placă. Ține-i nasu', Rox, și fă-l să stea cu gura deschisă.

În clipa în care fluidul infect îi atinse buzele, întregul trup al lui Whitehead păru să se chircească de scârbă. Marvell își pusese degetul mare și păros pe gâtul lui, chiar pe mărul lui Adam, și ba-l apăsa, ba-l ridica, pentru ca astfel să controleze curgerea lichidului pe gâtlej în jos. Când și ultima treime a conținutului se revărsă peste umerii, pieptul, nasul și gura plină până la refuz ale lui Keith, picioarele acestuia parcă zvâcniră în sus. Iar când

Quentin și Skip își luară mâinile de pe el, Keith, ud leoarcă, rămase ca lipit de perete.

De întâmplat nu se întâmplă nimic.

Ciucit în iarbă, câțiva pași mai încolo, Andy își ridică privirile de la degetul lui mușcat.

— Vedeți, v-am spus eu, zise. Eu știu.

Fără să întâmpine vreo rezistență, Andy țâșni în picioare, din doi pași fu în fața lui Keith, își lăsă toată greutatea pe un picior, își roti brațul ca și când ar fi servit mingea la baseball și-și avântă cu toată puterea pumnul în plexul solar al lui Keith. Pumnul păru să se afunde până la încheietura mâinii în pântecele piticului, înainte să țâșnească înapoi.

Dacă Whitehead ar fi fost un personaj de desene animate (unde probabil că-i și era locul), ar fi suferit pur și simplu o implozie la o treime din volumul său și ar fi tâșnit în înaltul cerului.

Însă în situația dată, picioarele îi zburară de sub trup, ca și când i-ar fi fost prinse într-un lasou de un cowboy trecând pe acolo în galop, iar el se prăbuși instantaneu.

— *...Mâna* mea-n pi*sicii* mă-sii! urlă Andy. Băi, neno...!

— Domol, domol, Andrew, zise Quentin reținându-l fără efort pe prietenul său, care i se zbătea în brațe. Domol, domol. După douăzeci de minute, necooperantul Whitehead nu avusese nici o reacție, nici după ce înghițise o jumătate de baniță de iarbă, nici după ce-i bumbăciseră și-i înghiotiseră rinichii, nici după ce-i strânseseră temeinic testiculele, nici după ce fusese rotit prin văzduh și-ntr-o parte și-n alta, de brațe, picioare și păr.

Andy stătea aplecat peste trupul numai vânătăi al lui Keith.

— Să-l ia dracu', spuse el. Atât am avut de spus.

— Andy, nu fi absurd, zise Quentin. Dacă noi nu reușim să-l scoatem din starea asta, va trebui...

— Va trebui să sunăm la spital. Sau la poliție, zise Celia, ieșind prin ușile de sticlă.

În lumina mult mai liniștită din spatele ei stăteau Lucy și Diana.

— Nu putem să-l ducem undeva de-aici? întrebă ea.

Andy făcu un pas înainte și-l izbi pe Keith în coaste, așa, de amorul artei. Trupul primi lovitura, de parcă ar fi fost un sac plin pe jumătate cu ciment.

— Vedeți? Vai de capul lui. E... e futut, gata.

— Uite ce-i... Marvell îngenunche lângă Keith, pe pietrele care pavau veranda. Uite ce-i, eu nu-mi pot permite să vină sticleții aici. Soluția cea mai bună e să-l îndop cu laxativele și purgativele mele și să-l lăsăm o vreme aici. Sau... își ridică vocea, sau pe iarbă, ce zici, Cele? Doar nu vrem să explodeze chiar aici, pe terasă, nu-i așa? Ori greșesc?

Celia făcu stânga-mprejur și intră înapoi în casă.

— Muieri! zise Marvell indulgent, apucându-l pe Keith de încheieturile mâinilor. Încerci să dai o mână de ajutor și ele... Hei, Skip, ia pune mâna și apucă-l de picioare. Știu că lui Rox i-ar sări mustaru' dac-ar borî unu' pe ea – mda, asta e, hai să-l azvârlim pe iarbă. Acuma, amice, mai e o problemă. Dacă-l întindem pe spate, o să se-nece cu propria vomă. Dacă-l punem pe burtă, n-o să se cace ca lumea. Nu știu tu ce părere ai, puștiule, da' mie unu' mi-ar prinde bine un Hine.

După alte câteva minute, Keith era legat fedeleș de un măr încă în floare; două ace murdare, înfipte subcutanat, îi atârnau de brațele puhave.

▫ 62. ▫
Perioade spectrale ▫

Următoarea care a dispărut a fost perspectiva. De cum au intrat înapoi în casă, toate colțurile vilei Appleseed Rectory au intrat în derivă, s-au desprins plutind din locurile lor și s-au reunit în configurații noi, nefamiliare. Văzută prin ușa deschisă, bucătăria nu mai era altceva decât un romboid de lumină dislocat. Scara spre etaj semăna cu o armonică dezarticulată. Holul se clătina înainte și-napoi, ca o casă de păpuși purtată de valuri. Oriunde priveau, unghere nebune se repezeau spre ochii lor.

Giles zăcea tremurând pe patul lui, o creatură născută parcă în adâncurile propriei lui sudori.

Gura îi era un știubei în care dinții își schimbau pozițiile asemenea unor dansatori. Dacă-și încleșta maxilarele, dinții nu i se potriveau defel unii peste ceilalți, nu i se potriveau câtuși de puțin, colții ăștia, vârfurile astea, crestele astea, ciontii ăștia care scrâșneau frecându-se unii de alții, parcă erau zimții ruginiți ai unei mașinării străvechi. Se ruga în sinea lui ca dinții să-i zboare, păsări albe care să scape din cuibarul lor îmbibat cu salivă. Până atunci, va sta încuiat cât mai în străfundul casei, al camerei, al gurii, al gurii cu dinții ei de marțipan, cu gingiile ei de culoarea vișinatei.

Auzea frigiderul îmbiindu-l cu un uruit liniștit, dar știa că nu va ajunge niciodată la el. Atât de multe lucruri îi stăteau în cale și oricum mintea lui aluneca tot timpul înapoi, înapoi, la... la *piele transparentă și perne muribunde ah puișorul meu te rog mie mi-au plăcut învolburările pământului în perioade spectrale cu sânge îl săruta cu gura ei însângerată ca visele triste lumina soarelui reflectată*

diferit de un geam prăfuit și dinții lui o mamă bătrână mamă bătrână și puișorul Giles.

— NU!

Punând la bătaie fiecare fărâmă de putere, Giles părăsi patul și se repezi la frigider. Mâinile îi tremurau atât de extravagant, încât fu nevoit să umple paharul de două ori înainte ca vreun strop din conținutul său să-și facă loc pe gâtlej la vale. Când în sfârșit se întâmplă acest lucru, Giles făcu toate eforturile să împingă băutura iarăși afară. Nici o substanță atât de toxică (era sigur de asta) nu pătrunsese în sistemul său vreodată înainte. Își coborî nasul spre sticlă. Era gin ca tot ginul – dar mirosea la fel de aspru și de străin precum îi miroase unui copil gingaș un medicament.

— Gâl, gâl, gâl, spuse el, dar înțelegând brusc ce se întâmpla, vocea îi fu cuprinsă de panică atunci când adăugă... fuugi, fuugi, fuugi!

Cât ai clipi, țâșni din cameră. În urma lui întunericul duduia cu o mie de mame.

Piticu' ăsta fără pic de plăcere și foarte întărâtat fata visurilor fără chestii murdare viața are parte de o vacanță am dreptate? teroare și zăpăceală pentru un dulap ambulant de un metru douăzeci într-o lume dintr-un desen animat cu ceai îndulcit plângând de rușine pentru fiecare... Se întrerupse.

Whitehead avu un spasm, izbindu-și dureros țeasta de un ciot din tulpina noduroasă a mărului. Era viu și treaz – chiar se luptă nițel cu funia ce-l ținea legat. Cu siguranță că Whitehead avea dureri mari, dar ele i se trăgeau de la bătaia pe care o primise din partea colocatarilor, și nu de la barbituricele menite sinuciderii sale, care deocamdată nu-i făceau decât bine, anesteziind atât drogul retard, cât și pedeapsa pe care o îndurase trupul lui cu puțin timp în

urmă. Încă se simțea infinit mai bine decât, să zicem, într-o dimineață obișnuită, mult mai în formă, mult mai întreg, mai puțin corporal.

Totuși ce făcea el aici? Chiar și în momentele sale bune, capul micului Keith nu era elementul cel mai manevrabil din ansamblu, încât doar cu mare chin și efort reuși acum să-și frece bărbiile de frânghiile înfipte în gâtul lui, ca să arunce o privire spre partea dinspre stânga a casei. Totul cufundat în întuneric și îngrijorător de tăcut. Atunci de ce i-au făcut chestia asta? Se găsea acolo pentru amuzamentul lor, pentru niscaiva sex, pentru tras la țintă? Simți că ceva i se lovea de braț, ceva greu și metalic. Privi pieziș în jos și zări acul bălăngănindu-i-se în „bicepsul" drept; își răsuci capul – ceea ce-i provocă o durere arzătoare în gât – și văzu acul geamăn făcând același lucru în „bicepsul" stâng.

Apoi simți cum trupul lui începe să prindă viață. Mașinăria moale se urni; troliile scârțâiră, pompele gemură, tuburile se deschiseră, țevile gâlgâiră. Keith se încorda tot de efortul de a se abține, dar încă o dată deveni un furnal în plină explozie, un incendiu mistuitor de glande înnebunite.

▫ 63. ▫
Antidotul ▫

Și după ce au dispărut și distanțele, casa însăși s-a transformat într-un adevărat infern. Cu fiecare minut, atmosfera se schimba radical, fierbând până devenea gaz și se risipea, până nu mai rămânea nimic. Curenți de aer asudat se revărsau în camerele micșorate. Coridoarele se descompuneau în pale de ceață submarină. Acum Appleseed Rectory era un infern și locatarii săi se târau prin el cu chipuri identice și ochi neutralizați. Dacă se prăbușeau pe

burtă, se și făceau covrig pe podea și imediat îi absorbea un somn fierbine, pulsatoriu.

— Skip dădu peste Andy, răstignit cu fața în jos pe scări. În mâna lui Andy era o pilulă mare roșie, pe jumătate dizolvată de transpirație. Skip o luă și și-o vârî în gură, în timp ce se târa peste trupul lui Andy.

— Diana îngenunche într-un dulap de la etaj. Printre haine vechi își căuta păpușile de mai ieri.

— Giles stătea ghemuit lângă masa din bucătărie. Dacă auzea un zgomot, se ascundea iute în spatele aragazului.

— Lucy deschise ochii. Marvell urina pe picioarele ei. Încercă să spună ceva, dar nu putea vorbi.

— Roxeanne era o stea de mare pe pernele groase din living. Se masturba nepăsătoare cu capătul unei narghilele.

— Celia stătea dreaptă în fotoliul aristocratic. Printre lacrimi veneau frânturi din cântece de leagăn uitate.

Quentin se trezi în holul pustiu. Se ridică în genunchi, ținându-și capul între pumnii încleștați.

Când ochii i se deschiseră în lumina rănită, avu nevoie de toată voința sa ca să-i focalizeze pe contururile ce se pierdeau rapid. Se târî spre zidul cel mai apropiat și-și apăsă cu toată puterea fruntea de piatră rece. Inspirând adânc, își soma trupul și mintea să acționeze.

Quentin îl găsi pe Marvell în toaletă, singur, chicotind încet într-un morman de lenjerie murdară.

Quentin îl ridică pe Marvell de păr și-l izbi cu furie de ușă.

Ochii lui Marvell se holbară.

— Antidotul, zise Quentin răspicat. Antidotul. Ai cinci minute la dispoziție. Fă-o, Marvell.

Dacă nu, te omor.

▫ 64. ▫
Cina sau o luăm de la capăt ▫

Destul? V-a ajuns? Nimic nu ar fi mai ușor, desigur, decât să-i hrănim pe americani, să-i ducem chiar la culcare și-apoi să-i facem pachet și valea cu ei – s-ar părea că astfel scăpăm de *Johnny* și, de ce nu, în drum ar putea și să-l lase pe Keith la spital. E posibil să se iște ceva tevatură acolo, dar, una peste alta, da, ar fi nevoie doar de puțină ingeniozitate ca să restabilim pacea la Appleseed Rectory. Din nefericire însă, nu există „revocare" a unor lucruri care, într-un anumit sens, n-au fost niciodată gândite, lucruri care au fost puse în mișcare cu prea mult timp în urmă. Aceste lucruri *continuă.* Nu s-a terminat. Nu a început.

Două treizeci, oră la care se servea cina în bucătăria de la Appleseed, într-o dispoziție de ilaritate zgomotoasă, dezlănțuită. Sorbind Hock de la gheață și câte un strop de Mateus Rose, înfulecau grămezi de pâine prăjită cu sos picant, sandviciuri cu castraveți, pască unsă cu pastă de avogado și sare de țelină. Celia continua să fie tristă din pricina lui Mandarin (pe care Quentin promisese sus și tare că-l va îngropa a doua zi), altfel însă nu prea aveau ce regreta, pentru că nu prea își aminteau mare lucru. Singura amintire certă era faptul că trăiseră o frică aproape vibrantă, asociată cu ceva de natură mult mai spirituală, sursa unei memorii mult mai profunde, o tensiune spirituală care-i supusese pe toți la un supliciu cumplit și blând totodată. Se simțeau asemenea unor scafandri care întreprinseseră o expediție fascinantă și primejdioasă în ocean. Sau, mai exact, ca niște astronauți care au fost recuperați vii și nevătămați și care, în mijlocul uralelor mulțimii, își dau seama că au trăit întreaga durere și izolare tragică a cosmosului.

Apoi Andy trânti farfuria pe masă și se ridică brusc în picioare.

— Micul Keith! strigă el. Ce s-a întâmplat cu micul Keith?

— Sfinte Sisoe, zise Diana, în timp ce băieții ieșeau valvârtej din încăpere, o luăm de la capăt.

În lumina alburie ce venea din garaj, părea că mărului îi crescuse o a doua tulpină, o extensie ghemuită și umflată pornind chiar de la rădăcină.

Skip se uită la Marvell.

— Isuse. Crezi că mai trăiește?

— Andy?

— Nu mă întreba pe mine, amice, zise Andy. Să fiu al naibii dacă mă apropii de el cât pute în halul ăsta.

Quentin își înfundă nasul într-o batistă parfumată.

— A tresărit, zise Marvell, adăugind mai încet: cred că a tresărit.

— Și noi cum să aflăm chestia asta? se interesă Quentin prin batistă.

Andy pocni din degete.

— Știu! *Furtunul*. Hai, Quent, dă-mi o mână de ajutor, zise el fericit. Întotdeauna am susținut că poți face orice dacă-ți pui mintea la contribuție.

Furtunul folosit la Appleseed Rectory fusese cumpărat de ocazie, la sugestia lui Andy, de la stația municipală de pompieri din Catford S. E.5. Deși nu prea era de folos în grădină – nu iriga, ci devasta orice strat asupra căruia era îndreptat –, Andy fusese de părere că numai o unealtă de calibru mare putea face față unor sarcini domestice de rutină, precum reprimarea huliganilor locali, intimidarea soților Tuckle și alte îndeletniciri de soiul ăsta. Gura furtunului avea un diametru de zece centimetri.

Experimentele demonstraseră că putea face una cu pământul un sătean de la o distanță de douăzeci și cinci de metri.

Andy se poziționa față de Keith la mai puțin de o treime din această distanță, cu picioarele lui trepidânde larg desfăcute și bine înfipte în pământ. Mâna dreaptă și-o ținea ridicată, în timp ce stânga strângea cu putere capătul greu al furtunului. Apoi Andy spintecă aerul cu mâna dreaptă.

— Acum! urlă el.

Când primul pilon de apă îl izbi în față pe Keith, silueta lui zdrențăroasă și bălăbănită își recapătă contururile și cum Andy mișca furtunul în sus și-n jos pe trupul lui, forma aia prăbușită părea să dănțuiască eliberată din funie. Șase minute mai târziu, brațul drept al lui Andy spintecă din nou aerul.

— Corect! zise. Ar trebui să fie de ajuns.

Andy, Quentin, Skip și Marvell se apropiară de copac într-un semicerc larg.

Quentin și Marvell se priviră cu oroare candidă.

— Hm. Dacă mă gândesc bine, ar fi trebuit să stau ceva mai departe cu furtunul ăsta, zise Andy, observând și el sângele portocaliu care începuse să se scurgă din gura, nasul și ochii lui Keith.

Marvell pipăi încheietura încă tremurătoare a mâinii lui Whitehead.

— Încă îl mai simt! Slab, dar îl mai simt!

— Pe de altă parte, continuă Andy, probabil că exact d-asta avusese nevoie. O bumbăceală pe cinste. Exact asta am făcut.

— Taie-i legăturile, Skip, zise Marvell.

După ce Skip tăie și ultima bucată de funie, Keith se prăbuși în față ca o scândură groasă, în noroiul creat de

jetul furtunului. Cu excepția curelei subțiri de piele, era practic despuiat, halatul îi fusese sfâșiat de forța apei; restul hainelor stăteau lipite de trupul lui alb, în zdrențe umede.

— Ce părere ai, Marv? întrebă Andy.

Marvell scoase din buzunar trusa cu seringi hipodermice și îngenunche în iarbă.

— O să-i vâr niște metadonă-n cur. Apoi am face bine să-l punem pe picioare și să-l silim să umble nițeluș.

— Corect. Să-i mai dăm un jet cu furtunul. Am scos din el ce era de scos. Acum să-l curăț.

Să nu ne mânjim mâinile cu tot noroiul ăsta.

— Noroi? Aaa, da, așa e.

— Se simte bine? strigă Lucy de pe verandă.

— Keith? Râde în hohote, zise Andy.

▫ 65. ▫
Acum pare o prostie ▫

Când Lucy reveni în living, Giles stătea lângă ușă, cu o expresie încordată pe chip.

— Au zis că e O. K. De Keith vorbesc.

— ...Oh. În regulă.

— Ce-i, Giles?

— Lucy, un prieten de-al meu vrea să te întreb ceva.

— Care prieten?

— Un prieten.

— Aha.

— Un prieten, repetă Giles.

— Da, am priceput. Ce vrea să știe?

— Prietenul meu vrea să știe dacă ai putea vreodată... Dacă te-ai putea căsători cu cineva care n-are niciun... Dacă ar avea...

— Dacă ar avea ce?

— Nu, asta-i toată chestia... Dacă n-ar avea... Dac-ar avea... Dacă n-ar avea...

— Dacă *n-ar* avea ce, atunci?

— Dacă n-ar avea... Dacă ar avea...

— Spune odată, Giles. Cristoase.

— Păi, înțelegi tu, de fapt ceea ce vrea vărul meu să afle este dacă te-ai mărita cu cineva care ar avea... care n-are...

— Isuse. CE?

— Care n-ar avea dinți. Care ar avea dinți falși. Ai putea?

— Dacă l-aș iubi, bineînțeles că aș putea!

Giles se prelinse pe ușă în jos.

— Doamne. N-am crezut niciodată c-o să mă însor, zise ca să-și recapete stăpânirea de sine.

Giles își turnă un pahar de Hock și-i spuse lui Roxeanne:

— Ăia zic că lui Keith îi e bine.

Roxeanne răspunse că și ea credea că o să-și revină, mai mult ca sigur.

— În ziua de azi scapi ușor din cele mai multe chestii.

Celia se ridică și, ajutată de Diana, începu să umple mașina de spălat vase.

— Ei bine, zise ea, dacă-și revine, o să trebuiască să-și găsească o altă locuință.

— Așa e, aprobă Diana. N-am vreme de pierdut cu sinucideri. E *mult prea* plictisitor. O colegă de școală a

suferit odată un accident și timp de trei luni m-am dus s-o văd în fiecare zi.

Un an mai târziu, și-a vârât capul în cuptor pentru că gagiul ei n-a vrut să renunțe să fie homo. Credeți că m-am dus măcar o dată s-o văd? Ba. Și i-am și spus de ce.

— Sunt întru totul de acord, zise Celia. E o chestie egoistă, idioată și complet plicticoasă.

— Nu știu ce să spun, zise Giles, simt că... Drogul ăla și tot restul... Mă simt pur și simplu teribil de *ușurat.*

Și-atunci Giles Coldstream făcu ceva ce nu mai făcuse de cinci ani. Se întoarse cu toată fața spre Roxeanne și zâmbi, nu cu masca aceea tragicomică a sa, cu buzele strâns lipite și subțiate, ci cu un zâmbet luminos, sincer, copilăresc și cu sclipiri în ochi.

Roxeanne se aplecă brusc în față și se încruntă la el.

— Hei, omule, ce-ai la dinți? Numai sârme și nu-ș' ce drăcii p-acolo...

Răsturnându-și paharul și scaunul, Giles se depărta cu spatele de masă; fața îi împietrise într-o expresie de disperare vinovată.

— Măi, stai să... zise Roxeanne, apropiindu-se de el, dar Giles se retrăgea dând din mâini, ca un actor care încearcă să potolească aplauzele. Drace, da' *câți* ani ai? Cu dinții ăștia făcuți praștie, *morți.*

Reținându-și lacrimile de copil speriat, Giles se repezi afară din încăpere.

— Jur-împrejur-împrejurul grădinii aleargă ursulețul, cântau Quentin și Andy, sprijinind din față și din spate masivitatea nesigură pe picioare a lui Keith. Un pas și-nc-un pas ajunge din urmă trenulețul. Jur-împrejur-împrejurul grădinii aleargă...

— Hei, se-ntrerupse Andy din cântat, e mai rău ca la galere. Unde dracu-s yankeii ăia? De ce nu pot să vină naibii niţeluş aici, să ne ajute?

Keith începu să geamă. Un sunet strident, de mâţă călcată pe coadă.

— Măcar e viu, observă Quentin. Nu ne pierdem vremea *chiar de pomană.*

— Nu, zise Keith, scoţând de fapt un „Mu” printre buzele ajunse carne vie.

— Mu cine, nenorocitule? întrebă Andy.

— Mu, repetă Keith. Mu-m fâmfâmă. Mu m-amumati îm fâmfâmă. Mu mă memati.

— Să nu te-aruncăm în fântână? Îl auzi, Quentin, vorbeşte de parcă noaptea n-avem altceva de făcut decât să-l aruncăm pe el în fântână. Şi noi, Keith, care aveam numai intenţii bune. Halal recunoştinţă.

— „Nu mă-necaţi”, repetă Quentin. Că-mi veni în minte – Keith n-a apucat să ia antidotul, nu-i aşa?

Keith începu să plângă, să plângă cu sughiţuri repezite şi piţigăiate, ca un copilaş.

Quentin şi Andy se uitară unul la altul cu ochii cât cepele.

Şi Giles plângea. Plângea la biroul său, în timp ce-şi strângea foile de scris şi creioanele. Lacrimi cât boabele de mazăre mânjeau hârtia în timp ce scria:

Dragii mei. Numai Dumnezeu ştie ce viaţă chinuită am avut de când cu accidentul. Nu mi-a fost uşor, dar am încercat să fac faţă cât m-am priceput mai bine. Dar acum, după chestiile spuse de Rocks-Ann, nu ştiu ce-am să...

Îşi trase mucii. Se ridică. Umbletul său părea oarecum schimbat atunci când se îndreptă spre dulapul cu băuturi.

— Jur-împrejur-împrej... Isuse. Îmi cad mâinile, fir-ar ele să fie. Uite... Quent... uite-i! Hei!

Făceți-vă dracului încoa', rahați puturoși ce sunteți!

Skip și Marvell apărură în lumina garajului, legându-și curelele. Se îndreptară spre trio-ul care abia se ținea pe picioare.

— În ce formă-i?

Andy desprinse brațul lui Keith din jurul umerilor săi și împinse cu forță trupul despuiat spre Marvell și Skip.

— Unde-ați fost? V-ați căcat, v-ați futut sau ce?

— Ce contează? întrebă Marvell pe un ton politicos.

— Băga-v-aș pe toți undeva, să fim bine înțeleși, zise Andy, îndreptându-se spre casă, iar Quentin îl însoți.

Se așezară pe trepte, în fața ușilor de sticlă. La vreo cincisprezece metri de ei, Skip, Marvell și Keith mărșăluiau în cerc, în semiobscuritate, ca niște figurine de orologiu bete într-un film mut. Andy scoase din buzunar cutia cu hașiș și, în mai puțin de un minut, făcu două țigări.

— Ascultă, amice, zise el gânditor, dându-i lui Quentin o țigară și aprinzându-le pe amândouă.

Tipu' ăla, Keats. Câți ani avea când a mierlit-o?

— Douăzeci și șase, răspunse Quentin.

(„Mergi *drept*, mergi *drept*!”, îl auziră ei pe Skip urlându-i ologului Keith.)

— Serios? făcu Andy cu un aer disprețuitor. Vreau să spun că nu-i chiar atât de nasol. Care-a fost... chestia?

— Presupun că oamenii considerau că încă nu-și demonstrase întregul potențial.

Neimpresionat, Andy își împinse în afară buza de jos și dădu de câteva ori din cap.

— Al dracului potențial, zise.

— Quentin? se auzi o voce nouă.

Quentin se răsuci spre ușile de sticlă, de unde își făcu apariția Giles, abia ținându-se pe picioare.

— Bunul meu prieten Giles, zise Quentin.

— Ce face Keith? Și-a revenit?

— Cât de cât, în situația dată. Intâmplător chiar mai bine decât atât.

— Aha, pricep. Va să zică nu-l duceți la spital.

— Sperăm într-adevăr să fim scutiți de această situație neplăcută, așa e.

— Ah, da. Înțeleg. Giles se răsuci pe călcâie, dând să plece.

— De ce întrebi, Giles?

— Pentru că... pentru că și eu am făcut-o. Dar nu vreau să vă creez probleme sau să vă plictisesc. Mă duc sus, asta-i.

— Ce-ai făcut și tu?

— M-am cam sinucis, de fapt. Am... tocmai am băut doi litri de coniac... dintr-o răsuflare.

De fapt în două, pen' că...

— Giles, vorbești serios?

— Mh. Teoria zice că, din cât se pare, ar trebui să mor în douăzeci și cinci de minute. Acum mi se pare o prostie. Dar dacă nu... Adică, eu nu...

Quentin sări în picioare.

— Bun venit în gașcă, puștiule, zise Andy, aruncându-și țigara în sus.

▫ 66. ▫
Gata cu joaca ▫

În douăzeci de secunde, Quentin vorbea la telefon cu Spitalul Central Hamstead, de unde o asistentă de proveniență irlandeză îl asigura că, după toate semnalmentele, pacientul nu avea nici o șansă să ajungă viu la ei. Singura unitate dotată corespunzător aflată în zona fatală – zicea ea – era secția de Accidente Psihiatrice a Institutului Blishner, Potter's Bar. O să telefoneze chiar ea acolo și-o să le ceară să pregătească o instalație de spălaturi stomacale în sala B4, unde pacientul va fi dus de cum va ajunge. Pe tot parcursul acestei conversații, Giles a stat pe canapea, cu un zâmbet jenat pe față. Lucy ședea lângă el, mângâindu-l pe păr și vorbind cât mai puțin cu putință.

Quentin trânti receptorul în furcă.

— Corect. Skip, care-i mai rapid – Chevroletul sau Jaguarul?

— Chevroletul, zise Skip. Mă duc să-l pornesc. O să... o să...

— Urcă-te în el și întoarce-l. Lucy, Roxeanne, aduceți-l pe Giles aici. Andy, vino. Să-l vârâm și pe Keith în mașină. Gata cu joaca.

În formație gălăgioasă, locatarii de la Appleseed se strânseră pe alee.

— Trântiți-l pe Keith în portbagaj, zise Marvell. O să pută ca un șobolan.

— Hai, a venit salvarea-expres!

Andy îl apucă pe Keith de păr și de partea din spate a curelei și îl aburcă în locul indicat de Marvell.

— Urcă-n față, iubito, îi zise Roxeanne lui Lucy. Spune-i lui Skip pe unde s-o ia. Eu mă ocup de Giles.

Andy urcă lângă Roxeanne și Giles pe bancheta din spate, iar Lucy ocoli în fugă mașina ca să urce în față, lângă

Skip. Chevroletul era deja băgat în viteză, când Quentin se desprinse iute de grupul rămas în verandă. Își vârî capul prin geamul din partea șoferului și-i dădu lui Skip un plic.

— Poftim, aici ai toate detaliile. Îl cunosc pe șeful secției, poate că asta o să grăbească lucrurile. Deschide-l când ajungi acolo.

Skip puse scrisoarea sub geacă și închise fermoarul. Quentin plesni de două opri capota mașinii.

— Calc-o!

Împroșcând în toate părțile cu pietriș, Chevroletul țâșni în noapte.

— D' da-da, d' da-da, mormăi Andy (Skip dăduse drumul la casetofon). D' da-da, d' da-da, frânge-mă, zdrobește-mă.

Când mașina coti pe șosea, Giles alunecă de pe banchetă pe podea. Andy tocmai voia să-i atragă lui Roxeanne atenția asupra acestui fapt, când observă că mâna ei își găsise de lucru în poala lui. Andy făcu ochii cât cepele.

— Aici o facem...? începu Skip să-ntrebe.

— Aici o faci tu pe mă-ta, zise Andy.

— Da. Aici, spuse Lucy.

Skip făcu la stânga, spre șoseaua de două benzi. Conducea cu 120 de kilometri la oră.

Mașina greoaie mușcă zdravăn din malul de iarbă înainte să aterizeze pe șosea pe toate cele patru roți. Andy se uită în jos la capul lui Roxeanne, care sălta ritmic peste vintrele lui.

— Cristoase, făcut el extaziat. Toți suntem pe moarte aici. *Toți.*

▫ 67. ▫
Curățenie de primăvară ▫

Quentin îi dădu voie Celiei să-l îmbrățișeze scurt, înainte s-o expedieze înapoi în casă. Diana și Marvell stăteau neliniștiți în hol.

— Acum, zise Quentin, oricât de incompetente știm că sunt autoritățile, nu-mi închipui că o să treacă total cu vederea două tentative de suicid petrecute unul după altul în același loc. Așa că ne punem pe treabă? Marvell, îmi permiți să te rog să te ocupi de droguri? Adună-le și vino la mine. Hașișul și alte fleacuri din astea lasă-le – alea tari sunt problema. Celia, Diana: ați putea face o curățenie de primăvară, ca să zic așa? Să dispară oricum grosul orgiei. Mie-mi revine partea leului: căratul sticlelor în garaj, rânitul grădinii. Dacă ne-am putea strânge din nou în living în, să zicem, cincisprezece minute...?

Se făcuse de trei și jumătate. Din singurul recipient rămas în încăpere, Quentin turnă Benedictină în patru pahare mici.

— Splendid, zise el. Acum stăm și așteptăm.

Marvell se uită la ceas.

— Ar cam trebui să fi ajuns deja.

Preț de câteva clipe rămaseră cu toții nemișcați, lăsând oboseala să le străbată trupurile.

Apoi Diana se ridică.

— Mă duc să mă culc, anunță ea.

Quentin se ridică. O sărută pe Diana scurt pe buze.

— Noapte bună, Diana. Mulțumesc pentru ajutor. Se consultă din priviri cu Marvell și Celia și adăugă: Cred că noi o să stăm totuși aici, până rezolvăm totul.

— O. K., zise Diana. În clipa în care se răsuci să plece, avu o clipă de ezitare. Stați așa... Nu mai e nimic altceva? Nu mai... n-am uitat cumva ceva?

Quentin își desfăcu brațele.

— Nu prea văd ce.

Efortul de a-și aminti licări din nou în ochii Dianei.

— Weekendul... s-a încheiat?

— Nu știu ce-ar mai putea urma, zise Quentin.

▫ 68. ▫
Camera albă ▫

Chevroletul se opri cu scrâșnet, mai-mai să se izbească de o ambulanță, în spațiul din fața Institutului Blishner pentru Accidente Psihiatrice. Când cei cinci se revărsară din mașină, un sanitar înalt, cu păr negru și lung, prins cu o bentiță, apăru fără întârziere prin ușile glisante, împingând o targa pe rotile.

— El e? întrebă, urcându-l pe Giles pe cearșaful alb.

— Da.

Porniseră deja spre clădire, când Andy pocni din degete.

— Futu-i, se adresă el lui Lucy. Iar l-am uitat pe micul Keith.

Alergă înapoi la mașină, îl dezgropa pe Keith din portbagaj și, aburcându-l pe-un umăr, o luă cu pas greoi spre intrare.

— Cu ăsta ce-i? întrebă sanitarul, holbându-se la fața mânjită de sânge a lui Keith.

— Aăăă... făcu Andy. Aăăă, a luat un pumn de aspirine.

— Pe dracu', zise sanitarul. Ia să nu mi-o ștergeți voi de-aici.

Îi conduse prin ușile care se deschideau automat, prin holul slab luminat, de-a lungul unui coridor, până într-o cămăruță albă.

— Aici să stați, le zise și plecă.

Andy se uită în urma lui.

— Gagiul ăsta are chef de bătaie, spuse, lăsând trupul lui Keith să-i alunece de pe umăr jos pe podea.

— Eu nu rămân aici, zise Skip. O să dăm de belea cu gagiul ăsta și zău că nu-mi arde.

— Liniștește-te, spuse Andy. Ascultă-mă pe mine, tipu' e...

— Hei! strigă Roxeanne, deschizând ușa unui dulap în care se găseau patru rafturi cu sticle și fiole. Ia uitați-vă!

— Cristoase, făcu Andy. Uite, Mandrax! Adrenalină! Amilnitrat! Se răsuci spre Skip. Fugi la mașină, întoarce-o. Noi aducem astea.

Începu să-și umple buzunarele. Roxeanne pe ale sale. Skip dădu un șut lui Keith, care-i stătea în drum și țâșni în coridor.

Iar acolo zăcea Keith, arătând de parcă era mort de-o săptămână. Și Giles, scufundându-se, murind și murind în camera albă. Lucy se apropie de targa. Îi luă mâna neputincioasă într-ale sale. Pe fața ei se citea un dispreț total și stupefiat.

— *Andy*, șopti ea.

Andy se răsuci, cu ochii făcuți mari și cu câte-un flacon în fiecare mână.

— Ce vrei?

— Andy. Ce faceți? Vocea lui Lucy tremura. Ieșiți de-aici și lăsați-ne singuri. Afară.

Mâinile lui căzură fără vlagă pe lângă trup.

— Ah, Lucy, ce dracu'? Adică, zău, ce dracu' mai contează?

▫ 69. ▫
Zile rele de ieri ▫

În livingul mic de la Appleseed Rectory, Quentin stătea tolănit într-un șezlong, cu *Le neveu de Rameau* a lui Diderot ținută deschisă în poală. Dar nu citea. Își înfipsese degetele arătătoare în nări și-și lăsase capul pe spate, într-o poziție meditativă.

În livingul mare de la Appleseed Rectory, Celia și Marvell ședeau amândoi pe canapea, fără să aibă habar de prezența lui Quentin în spatele ușilor despărțitoare pe jumătate închise.

— Da, exact, zicea Marvell. Exact atunci am mai fost aici. Când am stat la o... acasă la tipii lui Quentin.

— Ah. Deci ai fost la Tallbury.

— Ne, nu-i zicea „Tallbury”. Cum se numea... o chestie mare la țară. Se numea...

— Tallbury, repetă Celia. Înseamnă că i-ai cunoscut înainte să moară.

— Au murit? Toți?

— Într-un accident de avion, zise Celia pe un ton neutru.

— Ce-a fost, o cursă charter?

— Probabil. Astea-s cele mai periculoase. Fratele a supraviețuit.

— Fratele? Ah, corect, „fratele”, da. Păcat, ce să zic. Mi-a plăcut tare mult de ei. Quentin nu mi-a spus chestia asta.

În camera de alături, cartea îi alunecă lui Quentin din poală. Nu făcu nici o tentativă s-o ridice.

— Ți-au plăcut? se miră Celia. Quentin nu s-a împăcat niciodată cu ei.

— Na, mă rog... Dar ei îl plăceau pe el, nu-i așa, Cele?

— El îi suporta numai din pricină că-i administrau banii.

— Daa, asta *era* afacerea.

— Halal afacere. Banii erau de drept ai lui.

— Să zicem că se poate spune și așa.

Alături, ochii lui Quentin se închiseră. O lumină lăptoasă le juca la colțuri.

— Când a fost asta? întrebă Celia.

— Păi, la începutul anului trecut.

— Anul *trecuț*? Dar părinții lui Quentin au murit acum patru ani.

— Părinți? Părinți? Ah, nu, Celia. Eu vorbesc de „căminul găștii". Era o afacere de-a lui Quent. Știi, cloacele alea de lux pentru poponari bătrâni? Ei bine, Quent finanța una dintre ele.

Îi strângi pe curiști, îi storci de bani și poate-ți lasă ceva când dau ortu' popii, înțelegi?

— „Gașca" lui Quentin?

— Daa, într-o casă. N-a avut niciodată părinți, din câte știu eu. O afacere pe cinste. Eram... eu scoteam vreo patru sute, poate cinci sute pe...

— Quentin?

Ochii lui Quentin se deschiseră. Oftă și o mare greutate păru să se ridice de pe trupul lui.

În secunda următoare, îl loviră ca o avalanșă de zăpadă proaspătă toate zilele de ieri, negre și rele.

— Quentin? strigă Celia. Quentin.

— Da? răspunse Johnny.

• PARTEA A TREIA •
DUMINICĂ •

70.

***Johnny** a avut tot felul de îndeletniciri – în zilele de luni căra gălețile la fabrica de avorturi a lui Charlie Grecul, mai jos pe râu, marțea vindea probe de urină imigranților semilegali, ca să poată fi admiși de Centrul de Control al Sănătății, miercurea evacua cu forța văduvele și ologii din locuințele din partea de sud a Londrei, în zilele de joi se ocupa de anestezierea animalelor mici pentru paravivisecționiști, vinerea smulgea unghiile antisindicaliștilor, iar sfârșiturile de săptămână erau ale lui – când venea rândul drogurilor, patru fabrici de acid conduse de el, tot atâtea călătorii pe lună la Tanger, negocia direct cu agenții chinezi care vindeau heroină, acapara concesiunile de coca de pe trei continente – și-apoi normă întreagă pe piața sexului, atât de incredibil de chipeș, încât când ieșea pe stradă, perechile de amorezi rânjeau pofticioși și se sprijineau unii de alții ca să nu cadă, camioanele și mașinile conduse de fete urcau pe trotuare și se izbeau de vitrine, oameni de toate vârstele se prăbușeau în genunchi în urma lui, se băteau pentru fermele de sex și pe loc înființau agenții de închiriere a băieților pentru partide de amor, iar prețul creștea la două sute partida până apuca el să treacă – până când toate visurile astea au început să-l lase rece, toate visurile astea pornografice, halucinatorii, mercantile – și dintr-o dată nu mai este el cel care șade într-o cameră întunecoasă, ci străbate ca fulgerul noaptea, ba într-o parte, ba în alta, în căutarea unui nume și...*

— Quentin?

— Da, spuse Johnny.

Celia trecu pragul și, cu un salt înfiorător, neomenesc, Johnny îi sări în cârcă, o insectă agilă care-i grăbi prăbușirea la podea. Apucându-și soția de păr, Johnny îi izbi fața de podeaua de piatră, o izbi până deveni o scurgere caldă și dulce în mâinile lui. Fără să se uite în jur, sări și-și roti brațul drept spre spate și în sus, zdrobind cu muchia pumnului maxilarul lui Marvell, care se apropia. Johnny lovi și se opri doar când încetă orice zvâcnet.

Diana simțise agitația de la parter și tocmai își pusese capotul, când auzi pașii ușori și ciocănitul discret.

— Cine-i? întrebă.

— Quentin, răspunse Johnny.

Diana deschise ușa:

— Tu, îngăimă în timp ce el închise ușa în urma lui. Ah, nu. Johnny, nu mă omorî. Te rog, nu mă omorî, Johnny.

▫ 71. ▫
Luminile care se apropie ▫

Skip bătu darabana cu degetele pe volan. Aranja oglinda retrovizoare a Chevroletului, ca să vadă ieșirea din spital. Înjură. Apoi își aminti de plicul pe care i-l dăduse Quentin. Îl scoase din geacă. Abia acum văzu că-i era adresat, Skip Marshall, număr de înregistrare 87695438, c/o Buzhardt, 20120, South Richmond Avenue, L. A., Calif. 90065. Plicul fusese desfăcut, hârtia era boțită. Skip scoase scrisoarea recunoscu scrisul încordat, grăbit.

Fiule, Am ieșit de la Honkville și mă gândesc să încercăm să ne mai dăm o șansă, ultimele vorbe ale maicăti când am luato în brațe a fost că tre' să încercăm, nea iertat pe amândoi. Îți trimet banii de autobuz, ea zicea că să tentorci să fi iar bâiețelu' meu cât poți de iute. Taicătu iubitor, Philboyd Marshall Junior.

P. S. Fă-o, băiete – JOHNNY.

Foaia albastră de hârtie zbură dintre degetele lui Skip când Andy și Roxeanne își făcură apariția prin ușile automate și fugiră în jos pe trepte.

Roxeanne se urcă lângă Skip, iar Andy se azvârli pe bancheta din spate.

— Luce rămâne cu mortăciunile, da' noi am șters-o! strigă Andy, ducându-și mâinile căuș la gură și scoțând un chiuit strident. Rox, ia rupe o fiolă din adrenalina aia!

Când Chevroletul ajunse pe autostradă, Skip apăsă pedala de accelerație până-n podea.

— Oprește la prima ieșire, iubitule, zise Roxeanne. Andy și cu mine vrem să ne-o tragem.

Nu-i așa, Andy?

— ...Daaa, zise Andy de pe bancheta din spate.

Skip nu reacționa. Mașina depăși viteza limită de 130 de kilometri pe oră.

— Ah, dragule, nu fi rău, zise Roxeanne. Poți să te uiți, dacă vrei. Nu-i așa, Andy?

— ...Mi se rupe, zise Andy.

Skip nu reacționa. Indicatorul vitezometrului sări la 145 de kilometri pe oră.

— Hei, ia-o ușor, zise Roxeanne. Hei, Skip, încetinește!

Skip nu reacționa. Ochii lui morți, în spatele ochelarilor, erau țintuiți pe autostrada ce se întindea în fața lor.

— Tipic, murmură Andy. E voie cu 160 pe oră. Tipppp!

Brusc, lui Roxeanne îi căzu falca. În mână ținea hârtia albastră.

— Andy, imbecil nebun ce ești! Tu i-ai dat asta?

Mașina gonea cu 160 de kilometri la oră.

— Ce? Andy se aplecă în față. Nuuu, Quent. E doar...

Roxeanne începuse să-l izbească pe Skip cu pumnii în brațele lui metalice.

— Ah, *futu-i futu-i futu-i! țipă ea. Puiule, puiule, nu ne omorî! Andy, oprește-l, oprește-l!*

— Quentin, zise Andy. El e Johnny?

— *Andy Andy Andy*!

— Diana... zise Andy și răsuflă îndelung.

— *Andy... Andy...*

Andy se lăsă pe spetează.

— Ah, mi se rupe, zise.

Chevroletul gonea cu 220 la oră când încălecă parapetul ce mărginea pasarela de ieșire de pe autostradă. Skip nu făcu nici o încercare să ia virajul de treizeci de grade. Mașina fulgeră printre pilonii de pe margine și zbură spre luminile care se apropiau.

▫ 72. ▫
Tristul bun-venit ▫

Keith îl rugă pe șoferul taxiului să tragă pe stânga. Era ora șapte, zorii senini se arătau peste dealurile luminoase. Cu toate că era tumefiat din pricina vânătăilor, pe Whitehead îl stăpânea o dorință numai de el știută de a străbate pe jos ultimii cinci sute de metri până la casă. Îi dădu șoferului trei din cele patru bancnote de zece lire pe care le primise de la Lucy. Șoferul păru încântat.

— Mulțumesc, domnule.

Micul Keith gustă aerul cu buzele lui umflate, simțindu-se din nou înviorat de anonimitatea pașnică a satului. Frânturi de lacrimi i se strânseră în ochii umflați. Înainta încet, savurând oarecum lentoarea la care-l obligau picioarele lui betegite, bucurându-se de integritatea dulce și dureroasă a trupului. Internistul îi ceruse, pe un ton

extrem de îngrijorat, să rămână la Institut, ca să-și urmeze tratamentul, dar – nu – Keith dorise să se întoarcă iute-iute la prietenii lui neliniștiți. Chiar și acum era penibil de impresionat de faptul că-l salvaseră – cu atâta hotărâre și îngrijorare – de la moartea pe care și-o chemase cu un gest atât de copilăresc. În sinea lui, ridica în slăvi și priceperea lui Marvell, bănuind că el fusese cel care-i administrase „drogul neidentificat" despre care doctorii îi spuseseră că-i comprimase în mod providențial tot țesutul gras, blocând pătrunderea fatală a barbituricelor. Se uită în jur la zidurile de cărămidă cenușie, la copacii șopotitori (ce-și spuneau... *viu viu viu)*, la păsările care țâșneau ca săgețile, la cerul schimbat. Cum de și-a putut dori să fie în altă parte? se miră el. Se simțea ca și când făcuse o călătorie lungă și iată, supraviețuise și se născuse a doua oară – născut a doua oară, moșit de acest weekend neașteptat.

Mai mult chiar, se simțea iluminat, unul dintre *cognoscenti*, posesorul unor informații exclusive, noutățile pe care le aducea îl făceau să pară de-a dreptul înalt. Giles era mort. Murise. Înainte să poată fi puse în funcțiune pompele pentru spălătura stomacală, respirația îi încetase, și când l-au conectat la plămânul artificial, inima i-a cedat pe loc. Au adus-o pe mama lui Giles, de la secția aflată la un etaj mai sus; doamna Coldstream l-a îmbrățișat pe micul Keith, scăldându-i obrazul cu lacrimile ei. Din nou s-a oferit internistul să telefoneze la Appleseed Rectory, dar Keith l-a oprit. Dorea să aibă singur parte de tristul bun-venit, de compătimirea prietenilor lui. Keith își repeta în gând fraze, încercând să găsească formula cea mai potrivită de a prezenta melancolica poveste. L-a văzut cu ochii lui pe Giles întins pe targa albă, a văzut-o pe Lucy plângând peste bieții lui umeri, i-a văzut chipul bosumflat copilărește în moarte.

Keith trecu podul cu pas șontâcăit, dar neșovăitor. Se opri în capul aleii. Appleseed Rectory ieșea tiptil dintre

umbrele dimineții. Keith clipi. Chiar se găsea în fața lui? Preț de o clipă tulbure, se gândi să se întoarcă din drum, să o rupă la fugă. Dar își alungă presimțirea cu un zâmbet. Gata, s-a sfârșit, își zise el, pășind pe pietrișul umed.

Bucătăria de la Appleseed: valiza, cheile de la mașină, punga cu droguri, sulul de bancnote, toporul lustruit. Pe perete, G-ul fecal (și amăgitor), de la Gestul Conceptualist. Johnny era acolo. Se rezemă nerăbdător de fereastră. În timp ce-l urmărea pe Keith apropiindu-se pe alee, ochii lui verzi scăpărară în zori, asemenea unor sori sălbatici, muribunzi.

Personajele principale:

Locatarii de la Appleseed:

HON[1]. QUENTIN VILLIERS: înalt, blond, elegant, manierat.

ANDY ADORNO: înalt, brunet, scandalagiu, agresiv.

GILES COLDSTREAM: relativ scund, șaten deschis, bogat, fire anxioasă.

KEITH WHITEHEAD: foarte scund, foarte gras – piticul curții la Appleseed Rectory.

HON. CELIA VILLIERS: robustă, șoricoasă, deschisă, soția lui Quentin.

DIANA PARRY: brunetă, trăsături ascuțite, arțăgoasă, prietena lui Andy.

Americanii:

MARVELL BUZHARDT: mărunt, hirsut, autoritar, evreu.

SKIP MARSHALL: înalt, livid, cu vorbă molcomă, sudist.

ROXEANNE SMITH: forme pline, roșcată, americană.

Alții:

LUCY LITTLEJOHN: păr argintiu, jovială, curvă cu inimă de aur.

JOHNNY: un farsor.

TE
TRA
GRAM
MA
TON
יהוה
אדם
פחד
נשר

BIBLIOTECA POLIROM

PROZĂ XX

„Sclipitor" s-ar putea să nu fie primul cuvînt care îţi vine în minte pentru a caracteriza un roman în care amănuntele şocante se găsesc într-o concentraţie atît de mare ca în ***Născuţi morţi***. Cu toate acestea, versiunea lui Amis asupra viitorului întunecat sortit unei societăţi dependente de sex şi droguri are un stil atît de spumos şi este atît de obsedată de invenţii verbale, încît „sclipitor" se impune de la sine."

Julian Barnes

„Un roman care te încremeneşte de spaimă... La început este amuzant, exagerează, tachinează, complotează. Apoi devine feroce, şocant, profund tulburător."

The Times

„În ***Născuţi morţi***, acest roman coşmaresc de comic, Martin Amis se întrece pe sine în a ne oferi un weekend decadent şi grotesc într-o casă englezească idilică."

Ingram

„Comic şi terifiant, dezarmant de inteligent."

Guardian

EDITURA POLIROM
ISBN 973-681-492-0
9 789736 814921
www.polirom.ro

Pe copertă: Maxine Cameron, *Artă suprarealistă* (detaliu)